

အချစ်ဟာသ လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ချစ်စရာမိမိ

လက်ကုန်လက်လှူတယ်

BURMESE
CLASSIC
SHOW

DESIGN THEIN SHWE KYI

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၀၁၁၀၁၁

မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၂၇၁၀၁၁

ထုတ်ဝေသူ ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)
ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ် (၂)၊ ချွန်း(၁)လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

အတွင်းနှင့်အပုံးပုံနှိပ်သူ ဦးကျော်ရင် (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
၂၂၅၊ ၃၂ လမ်း၊ ယိုးဒယားတန်းမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်ခြင်း ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊
ဒီဇင်ဘာလ။

အုပ်စု ၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး ၁၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး ဖိုးလပြည့်စာပေ
အမှတ် (၂၂၃)၊ (၃)လမ်း၊ ၃၁ လမ်း၊
ယိုးဒယားတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
-095163764

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်တလောက်အညွှန်း” (CIP)

၀၉၅-၀၃

ချစ်မျှားရှင်
လက်ကုန်လက်လန်တယ်/ ချစ်မျှားရှင်။ - ရန်ကုန်၊
ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၁၁။
၁၆၀ စာ၊ ၁၃ x ၂၀.၇ စင်တီ။
(၁) လက်ကုန်လက်လန်တယ်

အခန်း(၁)

ဆောင်းလေအေးက ကမ္ဘာလောကကြီးကို အဲကွန်းဖွင့်ထားသလိုမျိုး အအေးဓာတ်တွေ လွှမ်းခြုံပေးနေလေ၏။ နေ့ခင်းနေ့လည်နေ့ကျဲကျဲတောက်ပူနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း အရိပ်ထဲရောက်လျှင် ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေသေး၏။

ဆောင်းမင်းသမီးက ရန်ကုန်ကို တစ်ကြော့ပြန် အလည်ရောက်လာခဲ့၍ ရာသီဥတု ဖောက်ပြန်မှုကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမလိုဖြစ်နေ၏။ ရန်ကုန်သူ ရန်ကုန်သားတွေ ကိုရီးယားကားထဲမှ ဆောင်းရှုခင်းပြကွက်များကို ကြည့်ရင်း ချမ်းချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့ရတာကြာပြီမဟုတ်လား။

ဒဂုံတက္ကသိုလ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း နေပူကျဲကျဲအောက်မှာ လေအေးအေးတို့ တိုက်ခတ်နေလေ၏။ စာသင်ဆောင်ထဲမှ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ အန်ထွက်လာကြသည်။ အားလုံးစားသောက်ဆောင်သို့ အပြေးအလွှားသွားနေ၏။ ပြောပြောဆိုဆို တွန်းတွန်းတိုက်တိုက်နှင့် အော်ဟစ်ပျော်ရွှင်စွာ စားနေကျဆိုင်းများထဲ ဝင်သွားကြသည်။

အင်ကြင်း၊ ဖြူဖြူစံသော၊ သဲနုနှင့် ဥက္ကာမောင်တို့ မရပ်မနားပေါက်ပေါက်ဖောက်ရင်း စားပွဲတွင် နေရာယူလိုက်၏။

‘ဆာလိုက်တာဟယ်’

‘ဟုတ်ပ... ဘာစားကြမလဲ’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘ငါက ထမင်းပေါင်း’

‘တို့က မြေအိုးမြီးရှည်’

‘ဆီချက်’

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် စားလိုသည်များမှာကြ၏။ ဥက္ကာမောင်က အင်ကြင်းကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးကြည့်လိုက်ရင်း...

‘အင်ကြင်း... ဘာစားမလဲ’

‘စားချင်တာက ပင်လယ်စာ ထမင်းပေါင်း’

‘ဒါဆို ခုပဲ ချောင်းသာကို သွားကြမယ်လေ’

‘ဟင်း... ဟင်း ဥက္ကာမောင် နင်က ချောင်းသာမှာ အကြောင်းပါမယ်ဆိုတဲ့ အိုင်ဒီယာနဲ့ပေါ့ ဟုတ်လား’

အင်ကြင်းအလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ချင်နေသည့် ဥက္ကာမောင်အား သဲနုက ချွန်စက်ထဲထည့်ကာ ချွန်လိုက်၏။ ဒါကို အင်ကြင်းက ပယ်ချသည်။

‘လာမချွန်နဲ့ သဲနု၊ တို့က ခဲတံမသုံးဘူး၊ တစ်ခါသုံး ဘောပင်ပဲသုံးတာ’

အင်ကြင်း၏ ပြတ်သားမှုကြောင့် ဥက္ကာ မျက်နှာလေးငယ်သွားသည်။ သူ အင်ကြင်းကို ကြွေပြီး အသည်းအသန်လိုက်နေခဲ့တာ ဂုဏ်ခံရပြီ။ အင်ကြင်းက ဥက္ကာမောင်ကို စိတ်မဝင်စား၊ သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းပြီး ခိုင်းလိုရာ ခိုင်းနေခြင်းသာ ဖြစ်၏။

‘ဒါဆို ဝက်ထမင်းပေါင်းပဲ မှာလိုက်မယ်နော် အင်ကြင်း’

‘တော်ပြီ... တော်ပြီ ဖက်ထုပ်ဆီချက်ပဲ မှာလိုက်တော့’

အင်ကြင်း၏ နှုတ်ထွက်စကားသည် ဥက္ကာမောင်အတွက်တော့ မဖြစ်မနေ လိုက်နာရမည့် ဥပဒေသပင် ဖြစ်သည်။ အင်ကြင်းအတွက် ဖက်ထုပ်ဆီချက်နှင့် ကုတ်တစ်ဘူးမှာလိုက်၏။ ဖြူဖြူစံသာက...

‘အင်ကြင်းရယ် ခုပဲနောက်ဆုံးနှစ်ရောက်နေပြီ၊ ဥက္ကာကို ဆက်ညှင်းနေဦးမှာလား၊ အဖြေပေးရင်လည်း ပေးလိုက်တော့’

‘အိုး... ဘာဆိုလဲ၊ ငါက ညှင်းထားတာမှ မဟုတ်တာ၊ သူ့ကို စိတ်မဝင်စားပါဘူးလို့ အပြတ်ပြောထားပြီးသား’

‘အင်ကြင်းရယ်... ဇွဲဆုလေးတော့ ချီးမြှင့်သင့်ပါတယ်ဟာ’

‘ဘာလဲ နင်တို့က ဥက္ကာရဲ့ ရှေ့နေတွေလား၊ ငါက ငါ့ရင်ထဲက ပဲ့တင်သံ ရစ်သစ်မှန်မှ ရွေးချယ်ချင်တာ၊ ပြီးတော့ ငါ့ရဲ့ ဘဝဖော်က ငါ့ထက် အသက်ကြီးရမယ်၊ ဦးဆောင်နိုင်စွမ်းရှိရမယ်၊ အောင်မြင်တဲ့ လုပ်ငန်းလည်းရှိရမယ်၊ အဲလိုလူမျိုးပဲ ရွေးမှာ’

‘ဟင်း... ဟင်း ဒါဆို နင်က အိုးပါးအရွယ်နဲ့ မတွေ့ဘဲ အာဘူဂျီးအရွယ်နဲ့ ဖူးစာဆုံနေမှာပေါ့’

‘အင်ကြင်းပါဟဲ့၊ အမြင်ချင်းတူတာတောင် ငါ ဘယ်လိုလူမျိုးကို ရွေးချယ်မလဲ၊ စောင့်ကြည့်လိုက်ဦး မိန်းမတွေ’

အင်ကြင်း၏ အိမ်ထောင်ရေးပေါ်လစီကို တိတိပပ သိလိုက်ရသဖြင့် ဥက္ကာ နှလုံးသားတွေ တွန့်ကြေကောက်ကွေးသွား၏။ အင်ကြင်းက ဥက္ကာကို ရှိသည်ဟုပင် သဘောမထား ရောက်လာသော ဖက်ထုပ်ဆီချက်ကို အားပါးတရ စားနေသည်။

ဒါတောင် ဥက္ကာက ဇွဲမလျော့သေး၊ ကုတ်(ခ)ဘူးကို ဖောက်၍ ပိုက်တပ်ပြီး အသင့်ပြင်ပေးသေးသည်။ ဖြူဖြူစံသာက ရှုံ့မဲရင်း...

‘ဥက္ကာရယ်... နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက်ကို ပိုးပန်းရင်တောင် ဒီလောက် အောက်ကျမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားချေးပျက်လိုက်တာဟာ’

‘လောက်ရှားက ဘယ်ချေးပေါက်လို့လဲ စံသာရဲ့’

‘တစ်အောင်စကို ဒေါ်လာနှစ်ရာလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့’

‘ဟဲ့... ဥက္ကာ နင် ဘယ်နှစ်ပေါင်ရှိလဲ၊ အဲဒါကို အောင်စ ဇွဲလိုက်စမ်း၊ ဘယ်လောက်တန်သလဲ သိရအောင်လို့’

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဝိုင်းလောင်ပြီး ဟားတိုက်ရိုက်ကြ၏။ ဥက္ကာမျက်နှာမဖော်နိုင်တော့။ ခေါင်းကြီးငုံ့ရင်း သူ့လက်ဝါးပြင်မှ

နှလုံးလမ်းကြောင်း ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်သွားအောင် ဘာလိတ်စားနှင့် လှီးရင်ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားနေမိတော့၏။ ကျွန်းခံနေမနေကိုလည်း မှန်ဘီလူးနှင့် စစ်ဆေးကြည့်ချင်လာ၏။

တကယ်တော့ အင်ကြင်း ခုလို မာနကြီးမည်ဆိုလည်း ကြီးလောက်စရာ အခြေအနေပဲ မဟုတ်လား။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်တည်း ရှိသည့်အပြင် မိဘများကလည်း ထီးလုပ်ငန်းနှင့် အောင်မြင်ပြီး ကြီးပွားချမ်းသာနေသည့် သူဌေးပဂေးကြီးများ ဖြစ်နေသည်လေ။

ထီးလုပ်ငန်းဆို၍ ဘယ်လိုထင်သွားကြမည် မသိ။ အမှန်တော့ ထီးကုမ္ပဏီဆိုလျှင် ပိုပြီး သင့်တော်မည်။ အင်ကြင်းတို့က ကလေးဆောင်းထီး၊ လူကြီးဆောင်းထီး၊ ဘုန်းကြီး၊ မယ်သီလရှင်သုံးထီး၊ ဈေးဆိုင်သုံးထီးကြီးတို့အပြင် ဟော်တယ်နှင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် သုံးသည့် ထီးကြီးများအထိ ထုတ်လုပ်ဖြန့်ဖြူးရောင်းချကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြော်ငြာခေတ်မို့ ထီးက အလုပ်ဖြစ်လှ၏။ တခြားလူသုံးကုန်ပစ္စည်း ကုမ္ပဏီများက သူတို့ကုန်စည် အမှတ်တံဆိပ်များနှင့် ထီးများကို မှာယူကြသည်။ ဥပမာအားဖြင့် စူပါကော်ဖီမစ်လိုဂိုနှင့် ထီး၊ အီလန်ဆပ်ပြာမွန်တံဆိပ်နှင့် ထီး၊ ဂျင်ဆင်းအားဆေးကြော်ငြာထီး စသည်တို့ ဖြစ်၏။

ထိုသို့ ပရိုမိုးရှင်းလက်ဆောင် ထီးများအပြင် ကထိန်ရာသီအတွက် ဘုန်းကြီး၊ သီလရှင်ထီး၊ မိုးရာသီအတွက် လူသုံးထီးများ တွင် ကျယ်စွာ ထုတ်လုပ်နေရသည်မို့ တစ်နှစ်ပတ်လုံး အလုပ်ဖြစ်သော လုပ်ငန်းဖြစ်၏။

ကျောင်းပြီးသွားသည့် အစ်မဖြစ်သူ ခရေက ဖခင်နှင့်အတူ လုပ်ငန်းကြီးကြပ်ရေးအပိုင်းမှာ ဝင်လုပ်နေပြီ။ အစ်မက ထီးပိတ်သား အရောင်တွဲစပ်မှုနှင့် ဒီဇိုင်းဆင်ခြင်တွင် ပါရမီပါသဖြင့် သူ့အလုပ်ဝင်ပြီး ၂နှစ်အတွင်း ရောင်းအားအရမ်းတက်လာခဲ့သည်။

စက်မှုဇုန်တွင် ပေတစ်ရာပတ်လည် စက်ရုံနှစ်ရုံနှင့် အလုပ်သမားခြောက်ရာ၊ ကုန်တင်ကားဆယ်နှစ်စီးတို့နှင့် လည်ပတ်နေရသော လုပ်ငန်းလည်း ဖြစ်၏။ ဒီတော့ အင်ကြင်းက မသုံးဖူး၊ မသွားဖူး၊ မစားဖူး၊ မဝတ်ဖူးသော အရာမရှိလောက်အောင်ပင် ငွေကို လေလိုသုံးနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တော်ရုံတန်ရုံယောက်ျားကို လူမထင်တော့၊ ပြီးတော့လည်း အင်ကြင်းက စူပါမော်ဒယ်တစ်ယောက်လို အလန်းဇယားလေး ဖြစ်နေပြန်သည်။ ၃၄၊ ၂၁၊ ၃၆ ဟူသော ကိန်းဂဏန်းများက အင်ကြင်းခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အဆင်ပြေပြေ အချိုးကျနေစွာ ရှိနေသည်။

ထိုကိန်းဂဏန်းများပေါ်တွင် ပေါ်သမျှဒီဇိုင်းဆန်း ဖက်ရှင်ဆန်းတို့ ဖုံးလွှမ်းလိုက်သောအခါ မြင်သူငေးပြီး ကျောင်းသားတို့ကြား ရေပန်းစားသော ကျောင်းသူဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့၏။

ပထမနှစ်တက်စက ရည်းစားတစ်ယောက် ထားခဲ့ဖူးသော်လည်း အင်ကြင်းကို ဘဏ်တိုက်တစ်တိုက်လို သဘောထားလာသည်မို့ စောစောစီးစီး ဇာတ်လမ်းဖြတ်ခဲ့ ဖြစ်သည်။ ဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ အင်ကြင်းခံယူချက်များ ပြောင်းပြီး ကျောင်းသားများကို လုံးဝစိတ်မလှုပ်ရှားခဲ့တော့ချေ။ ဥက္ကာမောင်ကတော့ သူဌေးသားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အနစ်နာခံလွန်းသဖြင့် ခိုင်းဖတ်သူငယ်ချင်းအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း သူငယ်ချင်းနယ်မြေမှ လုံးဝရှေ့ဆက်မတိုးရန် ကြံ့တိုင်း ရာဇသံပေးထားသဖြင့် ဥက္ကာမှာ တန်းလန်းတဲ့လောင်းနှင့် ရှေ့မတိုးနောက်မဆုတ်သာဘဲ ဟတ်ကော့ကြီး ဖြစ်နေရသည်။

အခုလည်း မင်းကုသထုံး နှလုံးမူကာ ဆင့်ဟိုဒင်း ဟိုဟာမျှော်သလို မျက်နှာတော်မော်ဖူး၍ သနားအောင်ကြည့်နေရှာ၏။ ဘယ်လိုပင်စည်းရုံးဖြားယောင်းပါသော်လည်း အင်ကြင်း၏ ပေါ်လစီက ပြောင်းသွားဖွယ်ရာမရှိ။

‘နင်တို့ ကျောင်းပြီးရင် ဘာဆက်လုပ်ကြမှာလဲ’

အင်ကြင်း ကောက်ခါငင်ခါ မေးလိုက်သည့် အမေးကို သဲနက ပညာရှိစတိုင်နှင့် ရုတ်ချည်းဖြေသည်။

‘ကျောင်းပြီးရင် လင်ယူရုံပဲလေ အင်ကြင်းရဲ့’

‘ဟယ်... ကောင်မ ရည်ရွယ်ချက် အတော်မြင့်တာပဲကိုး၊ အံ့ရော... အံ့ရော’

‘အေးလေ... ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် အောင်မြင်ချင်စိတ်ရှိတာလဲ’

‘အဟဲ... ပညာတွေ အများကြီးတတ်လည်း နောက်ဆုံးမှာ လင့်လုပ်စာ ထိုင်စားရမှာပဲ မဟုတ်လား၊ ဘာလို့ အပင်ပန်းခံနေတော့မှာလဲ’

အင်ကြင်းနှင့် ဖြူဖြူစံသာ ဘယ်လိုပဲ နှိပ်ကွပ် နှိပ်ကွပ် သဲနက မျက်နှာပြောင်ပြောင်နှင့် သူ့ရည်မှန်းချက်ကို မြဲမြံစွာ ဆုတ်ကိုင်ထား၏။

‘ညည်းတို့ မတန့်မရာမှန်းပြီး ဖင်ခေါင်းစတားမနေနဲ့၊ B.Sc. ရလည်း လင်ယူသားမွေးလုပ်ရမှာပဲ၊ M.S.C တွေ Ph.D တွေ ဖြစ်တော့လည်း ယောက်ျားကို ပြုစုပြီး ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရမှာပဲ ဥစ္စာ ဘာထူးလို့လဲ’

‘သဲန နင်တော်တော် မီးဖွားချင်နေသလားဟင်’

‘သဘာဝတရားက ပေးထားတဲ့ ဘာဝန်ပဲလေ၊ ငြင်းလို့ရမှာမှ မဟုတ်တာ’

သဲန၏ ဖလော်ကို ဥက္ကာ ထောက်ခံလိုက်သည်။

‘သဲနကမှ အမှန်တရားကို သိတာ၊ နင်တို့လည်း အဲလိုပေါက်လွယ်စမ်းပါ’

‘ဘာ... ဘာပြောတယ် ဥက္ကာ နင်က မိန်းကလေးတွေကို

အိမ်ထောင်သားမွေးလုပ်ပြီး မီးဖိုချောင်မှာပဲ နေသင့်တယ်လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ မှားသလား၊ ငါ့အမေလည်း အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းနေရတယ်၊ နင့်အမေလည်း ဒီလိုပဲ မဟုတ်လား’

ဥက္ကာ၏ စကားကို အင်ကြင်းက လုံးဝလက်ခံလိုခြင်း မရှိတန်နှင့် ကက်ကက်လန် ပြန်ပြောသည်။

‘အဲဒါ ထောင့်ကိုးရာခြောက်ဆယ်နဲ့ ခုနစ်ဆယ်ကြားအချိန်က မိန်းမသားတွေကို ပြောတာပါ ဥက္ကာ၊ ပေါက်ရဲလား၊ ခုခေတ်မှာ မီးဖွားရှာ ဘာသာရပ်မှာ မိန်းမတွေပူးတွဲပါဝင်နေသလို ယောက်ျားတွေလည်း မီးဖိုချောင် ဒီပလိုမာတွေ ရနေကြပါပြီ။ ထမင်းကို ပေါင်းအိုးနဲ့ ချက်လို့ရပေမယ့် နပ်လည်း ဟင်းချက်တတ်အောင် သင်ထားသင့်တယ် ဥက္ကာ’

‘ဟား... ဟား... ဟား တကယ်ရယ်ရတယ် အင်ကြင်း၊ နင် ကိုရီးယားကားတွေ ကြည့်ပြီး ဘာလို့ မမြင်တာလဲ၊ ဒီလောက် တိုးတက်နေတဲ့ နိုင်ငံက ပညာတတ်မိန်းမတွေ ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့ ရာထူးပဲရရ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ အကူခေါ်ထားတဲ့ အာဂျီးမ (အဒေါ်ကြီး)နဲ့အတူ လင်ကို ပြုစုရတာပဲ မဟုတ်လား’

‘အေးလေ... ဟုတ်တယ်ဟဲ့ အင်ကြင်းရဲ့၊ ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌပဲ ဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားပြန်လာတာနဲ့ ဆီးကြိုရ အခန်းထဲရောက်တော့ တုတ်အင်္ကျီချွတ်ပေးရ ရေသောက်ဖို့ပေးရ မူးပြီးပြန်လာရင် ပျားရည် ဖျော်ပေးရနဲ့ မိန်းမဆိုတာ မိန်းမပါပဲကွာ’

‘အဲဒီလို စိတ်တွေ မွေးနေလို့ တို့မိန်းကလေးတွေ အပေါ်ကို ခရောက်တာပဲ သဲန’

‘အင်ကြင်းရယ် ပြောင်းပြန်ကြီးဟာကို’

‘ဘာ’

‘အဲ... ဟို... ဟိုလေ တို့ရဲ့ မိရိုးဖလာဓလေ့နဲ့ ပြောင်းပြန်ကြီး

လို့ ပြောတာပါဟယ်၊ မြန်မာတွေက သားကို သခင်၊ လင်ကို ဘုရား
လို့ သဘောထားကြတာလေ'

စကားဝိုင်း အကြောင်းအရာက တဖြည်းဖြည်း နက်ရှိုင်းလာ
၏။

'အဲလို မသိနားမလည်တာတွေကို ငါသိပ်စိတ်ပျက်တာ အဲဒီ
လို လုပ်ပေးတာက တို့မိန်းမသားတွေရဲ့ မိခင်စိတ်အရင်းခံကြောင့်
စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ သဘော အဲဒါ မေတ္တာတရားကို ပြတာ ကျိုးစုံ
တာမဟုတ်ဘူး'

'ဇွတ်ပါပဲလား အင်ကြင်းရယ်'

'မဇွတ်လို့ ရမလား၊ အမျိုးသမီးတွေကို နောက်တန်းပို့ထား
တယ် ဆိုတာ အမှော်ရထားမင်း လက်ထက်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီ၊ မြန်မာ့နောက်
ဆုံးမင်းဆက်မှာ ကတည်းက စုဖုရားလတ် ဦးဆောင်ပြီး မိန်းမတွေ
ရှေ့တန်းတက်လာတာ'

'ဟဲ့တယ်၊ စုဖုရားလတ် ရှေ့တန်းတက်လာလို့ အင်္ဂလန်
အသင်းဘက်ကို တစ်ဂိုးမှ ပြန်မသွင်းနိုင်ဘဲ ကျန် ဖြစ်ခဲ့ရတာလေ'

ဥက္ကာ၏ ချေပချက်ကို အင်ကြင်း အထွန့်မတက်နိုင်သဖြင့်
ရယ်သံများ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ ဥက္ကာက နိုင်တုန်းဖိထောင်းရန်
ဆုံးဖြတ်ပြီး...

'ဒီမယ်... အင်ကြင်း၊ အာဖဂန်နစ္စတန်နဲ့ ကိုရီးယားမှာ မိန်းမ
မဖြစ်ဘဲ မြန်မာပြည်မှာ မိန်းမလာဖြစ်ရတာနဲ့ နင်တို့ ငြိမ်နေလိုက်ဖို့
ကောင်းတယ်'

'ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်နေရမှာလဲ'

'ဟင်း... ဟင်း အာဖဂန်နစ္စတန်မှာဆို နင်တို့ TV တောင်ကြည့်ရမှာ
မဟုတ်သလို ကိုရီးယားမှာဆိုလည်း ယောက်ျားရတာနဲ့ ယောက္ခမရဲ့
ခိုင်းဖတ် လုံးဝဖြစ်သွားမှာ'

'ဟုတ်တယ်နော်၊ မင်္ဂလာဆောင်တာလည်း မိန်းကလေးတာ
ဆိုတဲ့'

'တော်စမ်း၊ ဒီမယ်... သဲနု နင်သာ ယောက်ျားရှိခိုးပြီး
ယောက္ခမအိမ်ဖော်လုပ် ငါကတော့ လုံးဝပဲ ပြီးတော့ ဥက္ကာကိုလည်း
အားပေးတင်တယ် သိလား'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ အင်ကြင်းရဲ့'

'မိန်းမတွေကို နောက်တန်းမှာပဲ ထားချင်တဲ့ နှင့်သဘောထား
ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိလိုက်ရလို့ပေါ့၊ နင်ကို အရောမဝင်ဖို့
ဆုံးဖြတ်မိတာ သိပ်မှန်သွားတယ်'

အင်ကြင်း၏ စကားကြောင့် ဥက္ကာမျက်နှာ သွေးဆုတ်သလို
ပြောင်သွားသည်။

'ဟာ... အင်ကြင်းကလည်း ဒါ စိတ်ရင်းမှန်မှ မဟုတ်ဘဲ
တို့တွေ စကားနိုင်လှပြောကြတာလေ'

'ဘယ်လိုပဲ စကားနိုင်လှလှ၊ မကျေနပ်တဲ့ စိတ်အခံရှိမှ ဒီစ
ကားမျိုး ပြောထွက်နိုင်တာလေ၊ နင်က မိန်းမတွေကို အထင်မကြီးသလို
ငါကလည်း ယောက်ျားတွေကို အထင်မကြီးဘူး'

'ဟာ... သွားပါပြီဟာ၊ ငါက လေဒီဖတ်(စ်) ပေါ်လစီနဲ့
အိမ်သက်လုံး ချစ်သွားမယ့်သူပါ'

အင်ကြင်း ခေါင်းတရမ်းရမ်း ဖြစ်နေ၏။ ဖြူဖြူစံသာက...

'အင်ကြင်း နင် အဲဒီလိုဖြစ်နေတာ၊ တကယ့် အချစ်စစ်ကို
တွေ့သေးလို့ပဲ သိလား'

'ဒါဆိုရင်တော့ ငါ ဒီတစ်သက် အချစ်စစ်တွေမှာ မဟုတ်
တော့ဘူး'

'အမလေး အပြောကြီးလိုက်တာ'

'အပြောကြီးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျောင်းပြီးရင် စလုံးဖြစ်ဖြစ်
အိမ်ဖြစ်ဖြစ် သွားမယ်၊ ကျောင်းဆက်တက်မယ် ပညာစုံတော့မှ...'

‘ကြင်ယာရှာမယ်ပေါ့’

‘မဟုတ်ဘူး သဲနု၊ ယောက်ျားတွေကို ခိုင်းစားမှာ’

‘ဟာ... ဒါဆို ငါ့ကိုခိုင်းနော် အင်ကြင်း၊ အဆင်သင့်ပဲ’

‘တော်ပါ... ကဲ... သွားစရာရှိသေးတယ်၊ ငါသွားတော့

မယ်’

‘အိုကေ... မနက်ဖြန် စောစောလာနော်’

အင်ကြင်းက ဥက္ကာကိုပင် နှုတ်မဆက်ဘဲ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်
သွား၏။ အတန်ကြာသောအခါ အင်ကြင်း၏ ဂျက်ပွာ အဖြူရောင်
ကားလေးကျောင်းဝင်းထဲမှ ထွက်သွားတာကို လှမ်းမြင်လိုက်ကြရ
သည်။

ဖေဖေနှင့် မမပြန်လာသောအခါ မေမေက သူနှစ်နှစ်သက်
သက် ကြည့်ရှုနေသည့် ကိုရိုးယားမင်းသားချောလေးကို တိစွာစကရင်
ပေါ်မှာ ပစ်ထားခဲ့ရင်း အိမ်ပေါက်ဝသို့ ပြေး၍ ဖေဖေကို ကြိုဆိုရာ
သည်။ လက်ဆွဲအိတ်ကို လှမ်းယူကာ လက်ချင်းချိတ်၍ ဧည့်ခန်းသို့
ခေါ်လာသည်။

အင်ကြင်းက ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး စံသာ၊ သဲနု၊ ဥက္ကာတို့
နှင့် ဆွေးနွေးခဲ့သော အကြောင်းအရာကို ပြန်သတိရကာ ပြုံးလိုက်မိ၏။

မေမေက အိမ်ဖော်ကောင်မလေးကို လှမ်းအော်ကာ ရေခဲရေ
ဘူး ယူလာစေရင်း ရေတစ်ခွက်ငဲ့၍ ဖေဖေကို တယုတယတိုက်သည်။
ဖေဖေမျက်နှာကြီးက ကျေနပ်မှုတွေ စွန်းထင်းပြီး ပြုံးပြီးပြီး ဖြစ်နေ၏။
ဖေဖေတို့ စုံတွဲကို ကြည့်ရင်း သူဆိုလျှင်ကော ယောက်ျားကို မေမေလို
ပြုစုနိုင်ပါ့မလားဟု တွေ့မိသေးသည်။

‘သမီးကြီးရဲ့ ပညာစွမ်းကတော့ အံ့မခန်းပဲဟေ့၊ ဟိုတယ်တွေ
ရှေ့မှာသုံးဖို့ လှလည်းလှ အသုံးလည်းတည့်တဲ့ လေးထောင့်စပ်စပ်

သုံးထပ်ထီးကို ပုံစံထုတ် နမူနာသုံးလက်လုပ်ပြီး ကြော်ငြာတွေပို့လိုက်
တာ’

‘ဘာဖြစ်လဲ ကိုကို’

‘ရန်ကုန်ဟိုတယ်အုပ်စုကတင် အလက်ရေတစ်သောင်း မှာ
တယ်လေ၊ အနိမ့်ဆုံးဈေး တစ်လက်ခြောက်သောင်းဆိုတော့ တော်
တော်အကျိုးဖြစ်သွားတယ် ခင်ရဲ့’

‘ဟယ်... ဟုတ်လား၊ သမီးကြီးက တော်လိုက်တာ၊ သမီး
မိန်းကလေးတွေချည်းပဲ မွေးထားလို့ လုပ်ငန်းဆက်ခံတာဝန်ယူမယ့်သူ
ရှိမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ တွေးပြီး ပူနေတာ ခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်’

‘သမီးကြီးကို စက်ရုံမှာ မန်နေဂျင်းခန့်လို့ရပြီ ခင်၊ သိရဲ့လား’

မေမေက မမကို အထင်တကြီးကြည့်ရင်း...

‘သမီး ခရေရယ်... သားယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ အားကိုး
လိုက်ရတာ တကယ် မွေးရကျိုးနပ်တယ် သိလား’

‘သမီးက ဒီလုပ်ငန်းကို ဝါသနာပါပြီး စိတ်ဝင်စားလို့ပါ
မေမေ’

‘အဲဒါပေါ့ကွ၊ ငယ်စဉ် သမီး ကြီးတော့ ထီးဆိုတာ ငါ့သမီး
ကြီးကို ပြောတာ၊ ထီးမှ ရိုးရိုးမဟုတ်ဘူး၊ သုံးထပ်ထီး သိလား၊
သုံးထပ်ထီး ဟား... ဟား’

မမ ခရေကို ဟိမဝန္တာချီးကြူးခန်းဖွင့်ပြီး သူ့ကိုတော့ ရှိလေ
သည် မထင်ကြသော မိသားစုစကားဝိုင်းမှာ အင်ကြင်းမျက်နှာငယ်နေ
သည်။ ဒါကို မေမေ ဒေါ်မာလာ သတိပြုမိသွားပြီး...

‘ဟောဒီမှာလည်း သားတစ်ယောက်လို့ အားကိုးရမယ့် ထက်
ထက်မြက်မြက် ဓားတစ်လက်ရှိပါသေးတယ်နော် ကိုကို’

‘အဟင်း... ဘာဓားလည်း ဇာတ်ထဲက ဓားလား ခုတ်မရ
ထစ်မရနဲ့’

‘ကိုကိုရယ် ဇာတ်ထဲက ဓားလည်း ဓားပါပဲ၊ ဘာဓားနဲ့ မိုး
မိုး ကြောက်ကြရတာပဲလေ’

‘အဲဒါ ဇာတ်စင်ပေါ်မှာပဲရမှာ ခင်’

ဖေဖေက အထင်မကြီးသလို ပြောလာသဖြင့် အင်ကြင်းစိတ် ပျက်သွား၏။

မခံချင်စိတ်လည်း ထောင်းခနဲ ထလာသည်။

‘သမီးက မိဘအမွေကို လက်ဖြန့်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ဒူး ကိုယ်ချွန်ပြီး ကိုယ့်လုပ်ငန်းကိုယ်လုပ်မှာ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ စင်္ကာပူမှာ ပညာဆက်သင်မှာလေ’

‘ဟေ... သမီးတစ်ယောက်တည်း’

‘အင်းပေါ့ ဖေဖေရဲ့’

‘ဟာ... အဲဒါတော့ စိတ်မချပါဘူး အငယ်လေးရာ’

‘ဖေဖေကလည်း ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ မိန်းကလေးတော်တော် များများ ဒီလိုပဲ သွားနေကြတာကို’

‘အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ ဒါသိပ်ဆန်းတဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ညီမလေးဆန္ဒရှိရင် လွှတ်လိုက်ပါ၊ ဖုန်းနဲ့ အင်တာ နက်ပါသုံးပြီး ဆက်သွယ်လို့ ရနေတာပဲ ဥစ္စာ’

‘ကဲပါ... သားအဖတွေ စကားကောင်းနေလိုက်ကြတာ၊ ရေခိုးချိုးကြဦးမှာ မဟုတ်လား၊ သမီးငယ်ကိစ္စက ဒီမှာတောင် ကျောင်း မပြီးသေးဘူး၊ ဖြည်းဖြည်းမှ တိုင်ပင်ကြ၊ ခင်... ဟင်းတွေ နွေးပြီး ထမင်းပြင်ခိုင်းထားလိုက်မယ်’

မေမေစကားကြောင့် ဖေဖေနှင့် မမထသွားကြသည်။ အင် ကြင်း မေမေကို ကြည့်ရင်း ကင်ချီစိမ်ကာ အိမ်တွင်းမှလုပ်ရသည့် ကိုရီးယားမကြီးကိုပင် သတိရလိုက်သေး၏။

‘အင်း... မြန်မာပြည်မှာတော့ အမျိုးသမီးတွေက ခေါက်ရိုး ကျိုး၊ အသားကျနေပြီ ထင်ပါရဲ့၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်တောင်မှ စေတီတွေရဲ့ အထက်ပစ္စယံ မတက်ရတာတို့၊ ကျွန်ထီးရိုးစေတီမှာ ကိုယ်တိုင် ရွှေချခွင့် မရတာတွေကို ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံထားတာပဲ၊ ဖအေဆို

ထည်းရှိသေး၊ အစ်ကိုရှိရင်လည်း လေးစားမိမှာ၊ အဟင်း... ယောက်ျား တွေမှသာ ဘယ်လို ဆက်ဆံမိမယ် မသိဘူး’

ဒီလိုတွေးမိတော့ အင်ကြင်း ပြုံးမိသွားသည်။ သူ့ခေါင်းမာမှု က ပိုပြီး ခေါင်းထောင်ထလာ၏။ ဘယ်ယောက်ျားမှ မနှိမ်ရဲလောက်တဲ့ အဆင့်မျိုးရအောင် ကြိုးစားမည်ဟုသာ တေးထားလိုက်တော့သည်။

အခန်း(၂)

ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်သည်။ ခရေတစ်ယောက် စောစော စီးစီး ရေမိုးချိုး၍ စိတ်လိုလက်ရ အလှပြင်နေမိ၏။ ရဲစွမ်းဟူသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက် စိတ်ကျေနပ်မှုရအောင် ပြင်ဆင်နေမိတာလား။ မိန်းမသားသဘာဝ အလှအပကို ခုံမင်သည့် အကြောင်းတရားကြောင့် ပြင်မိတာလား ဆိုတာတော့ ခရေဝေခွဲနိုင်စွမ်း မရှိ။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် စိတ်ပျော်ကာ ကြည်နူးနေမိတာတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

ခရေ ရဲစွမ်းနှင့် လျှောက်လည်ရန် ဒီတဲလုပ်ထားပြီး ဖြစ်၏။ ရဲစွမ်းက ခရေချစ်သူ ဖြစ်သည်။ ကျောင်းတက်စဉ်ကပင် လက်တွဲခဲ့ ကြသူများမို့ ချစ်သက်တမ်းပင် မနည်းတော့။

ရဲစွမ်းအကြောင်း မေမေတစ်ယောက်သာ အရိပ်အမြှက်သိ သေးသည်။ ရဲစွမ်းက လက်ထပ်ကြဖို့ ခဏခဏ ပူဆာနေပြီ ဖြစ်သော် လည်း မိသားစုကုမ္ပဏီမှာ ခရေ၏ စွမ်းဆောင်ရည်ကို အားကိုးနေသော ဖေဖေအား ဖွင့်ပြောဖို့ကျတော့ ခရေ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေလေသည်။

အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် မိန်းမသားတစ်ယောက်အနေနှင့် ဘွဲ့ လည်းရ အလုပ်ကလည်း အဆင်သင့်ဖြစ်သည့်အပြင် ပူပင်ကြောင့်ကျ စရာလည်း မရှိသဖြင့် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အနေအထားကောင်း ဖြစ်နေခဲ့ ပြီ။ သို့သော် ခရေက သူ့ကျန်းမာရေးကို အားမရ၊ ငယ်စဉ်ကတည်းက

နှလုံးရောဂါအခံရှိသူမို့ လက်ထပ်ပြီးမှ ရဲစွမ်းကို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ဖြစ်နေ မှာ ခရေစိုးရိမ်နေ၏။

ရဲစွမ်းကတော့ ဒီနေ့ခေတ်မှာ နှလုံးရောဂါဆိုတာ ခွဲစိပ်ကုသမှု မိသလောက်သည်နှင့် လူကောင်းဖြစ်သွားနိုင်သည်ဟုသာ ယုံကြည်နေသူ ဖြစ်သည်။ ငယ်လည်း ငယ်ရွယ်သေးသည့် အရွယ်မို့ ရဲစွမ်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်သော်လည်း ခရေက အားနာပြီး လက်ထပ်ဖို့ တုန့်ဆိုင်းနေခြင်း ဖြစ်၏။

အခုတော့ သောက်ဆေးပုံမှန် သောက်ရုံနှင့် ကျန်းမာစိုပြည်နေ သေးသဖြင့် ဆေးခန်းပင် ပုံမှန်မရောက်ဖြစ်တော့။ စီးပွားရေးအခြေ အနေကလည်းကောင်း၊ မိဘ၊ ညီမနှင့် ချစ်သူတို့၏ မေတ္တာတရားကို ထည်း နွေးထွေးစွာ ခံစားခွင့်ရနေသဖြင့် နှလုံးတုန်စရာ ကိစ္စမကြုံရ သည်ကလည်း ရောဂါကို တားပေးထားလေသည်လား မသိ။

ချစ်သူ ရဲစွမ်းတို့ မိသားစုကလည်း အောင်မြင်သော တိုင်းရင်း ဆေးဝါးလုပ်ငန်းနှင့် ကြီးပွားချမ်းသာနေသူများ ဖြစ်ကြရာ သူမဘက်က သာ မီးစိမ်းပြလိုက်ပါက လက်ထပ်ပွဲမှာ အနှေးနှင့်အမြန်ဆိုသလို ကြုံလာရတော့မည် ဖြစ်သည်။

ခရေက မှန်ထဲမှ မိမိ၏ အလှအပပုံရိပ်ကိုကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်း နီဆိုးရင်း အလှပြင်မှုကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။ အဝတ်အစားလဲပြီး သားမို့ မှန်ထဲမှ ကိုယ်လုံးအလှကို တစ်ပတ်လှည့်၍ စစ်ဆေးပြီး အင်္ကျီကိုဆွဲစန့်လိုက်သောအခါ အပြင်ထွက်ဖို့ ယုံကြည်မှုများ ရရှိသွား ခဲ့သည်။

ခရေ သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ ၏။ ဖေဖေနှင့် မေမေက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ အလှူသို့ သွားကြပြီ မို့ အိမ်မှာ ညီမလေးအင်ကြင်းတစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့မည် ဖြစ်သည်။

အောက်ထပ်ရောက်တော့လည်း အင်ကြင်းကို မတွေ့၍ ခြံအ ဆတ်ဆင်းလာခဲ့၏။ ခြံထဲရောက်မှ အင်ကြင်းကို သူ့သူငယ်ချင်းတစ် ယောက်နှင့် အတူတွေ့ရသဖြင့် စိတ်အေးသွားသည်။

‘မမ... ဘယ်လဲ’

‘မမလည်း အင်ကြင်းလိုပဲ ဘော်ဒါတွေနဲ့ ချိန်းထားတယ်လေ’

‘ကားယူသွားပါလား မမ၊ ဖေဖေတို့က စုရုန်းနဲ့ သွားကြတာ’

‘အမလေး... မမ မမောင်းရဲပါဘူး အင်ကြင်းရယ်၊ Taxi နဲ့ပဲ သွားမယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေကို တစ်ခုခု လုပ်ကျွေးလိုက်လေ’

‘ဟုတ်ကဲ့... မမ’

အင်ကြင်းကို နှုတ်ဆက်ထွက်လာရင်း ခရေ ရဲစွမ်းထံ ဖုန်းဆက်လိုက်၏။ ဆုံနေကျ စားသောက်ဆိုင်မှာ လာခေါ်မည်ဟု အကြောင်းပြန်သဖြင့် လမ်းထိပ်ရှိ ထိုဆိုင်သို့ ဆိုက်ကားနှင့် သွားဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အင်ကြင်းဘော်ဒါနှစ်ကောင်က ထွက်သွားသော ခရေကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

‘နင့် အစ်မလည်း လှတာပဲနော်’

‘အဲဒါဆန်းလား တစ်ကုမ္ပဏီထဲက ထုတ်တဲ့ပစ္စည်းပဲဟာ’

‘အမလေး... လှပါတယ်ဆိုမှ မိတ်ကပ်မဖို့ရသေးဘူး၊ လိုရှင်းမလူးရသေးဘူးနဲ့ မဏ္ဍပ်တိုင် တက်နေလိုက်တာ တကယ်ပါပဲ’

ဖြူဖြူစံသာက မဲ့ကာရွဲကာ ပြောနေသဖြင့် အင်ကြင်းသဘာဝကျ ရယ်လိုက်၏။

သဲနုကတော့...

‘မခရေရဲ့ အလှက တည်ငြိမ်အေးချမ်းပြီး ကျက်သရေရှိတာ အင်ကြင်းရဲ့ အလှက ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်တာ မတူဘူးဟ’

‘အင်ကြင်းက ညှို့ဓာတ်ပြင်းတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား သဲနု’

‘မဟုတ်ဘူး၊ အင်ကြင်းမြင်တဲ့ ယောက်ျားတွေက တစ်ခါတည်း ဟိုတယ်ဖြစ်ဖြစ် ဧည့်ရိပ်မွန်ဖြစ်ဖြစ် ဆွဲခေါ်သွားချင်အောင် လှတယ်လို့ ပြောတာ’

‘ဟယ်... ကောင်မ ကြည့်စမ်း၊ မိုက်ရိုင်းတာ’

‘နားလည်မှု မလွဲစမ်းပါနဲ့ဟာ ဒါဂုဏ်ယူစရာကောင်းတဲ့ ချီးကျူးမှုပါဟ’

‘တော်ပြီ နင်တို့ကို ဘာမှ မကျွေးတော့ဘူး’

‘အဲလို မလုပ်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ခုတောင် မိုက်က တစ်ခွီအော်နေတာ’

‘ဟွန်း... မယ်သီလရင် ခေါင်းခေါက်ပြီးမှ ဆန်လောင်းချင်လို့ ခရေလား ကန်တော့ဆွမ်းပဲ’

‘သည်းခံပါ ဆရာလေးရယ်၊ နောင်အပတ် အဖိတ်နေ့ကျရင် ဆွမ်းကျွေးပါ ပင့်မှာပါ’

အင်ကြင်းတို့ တစ်သိုက် ရယ်သံတွေက ခြံထဲမှာ လွင့်ပျံနေ၏။ နောက်တော့ ဘော်ဒါတွေကို ပြုစုဖို့ အင်ကြင်းက သူငယ်ချင်းများကို ခေါ်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားကြတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာ ခရေ ရှိနေသည့် စားသောက်ဆိုင်ရှေ့သို့ (MARK II) ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာ၏။ ကားပေါ်မှ အသားဖြူဖြူ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ဂျပန်တင်ဘီဘာလိုရုပ်မျိုးနှင့် လူငယ်တစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ ထိုသူက ရဲစွမ်းဖြစ်၏။ ရဲစွမ်း ဆိုင်ထဲဝင်လာရင်း မျက်စေ့က စား၍ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာသည်။ ဆိုင်ထဲမှ ခရေပန်းလှလှလေးတို့ တွေ့တော့ ကျေနပ်သလိုပြုံးကာ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာ၏။

‘လှလိုက်တာ ခရေရာ၊ ရင်ထဲကို အေးသွားတာပဲ’

‘ဒါက ပရဲစန်(ဆန်) တင်နီ(စ်)နဲ့ ပြောလိုက်တာပေါ့၊ ပျားချားတင်နီ(စ်)နဲ့ကော’

‘ပျားချားမှာလည်း ထူးမခြားပါပဲ ခရေရယ်၊ ဟိုးရှေးရှေးက ဥတုသုံးပါးခံတဲ့ နတ်သမီး မီးခြစ်လို အရွယ်သုံးပါးစလုံး လှပနေတဲ့ ခရေကို အမြဲချီးကြူးပြီး စက္ကန့်နဲ့ အမျှချစ်နေမှာပါ’

ရဲစွမ်းက ခရေဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း စိတ်ပါလက်ပါ ပြောလိုက်သဖြင့် ခရေ ကျေနပ်စွာဖြင့် အပြုံးပန်းဝေသွားသည်။

‘ကဲပါ... မောင် ဘာစားမလဲ တစ်ခုခုစားဦးလေ’

‘ခရေကို တွေ့တာနဲ့တင် ဗိုက်ပြည့်သွားပြီ၊ အချစ်ကို မှီဝဲလိုက်ရလို့ အာဟာရသိန္နိ ပြီးသွားပြီ’

‘မဟုတ်တာ မောင်ရယ်၊ အချစ်နဲ့ အစာအိမ်က တခြားစီတာကို’

‘မောင့်အတွက်တော့ ဆက်သွယ်နေတယ် ခရေ’

‘လက်တွေ့ကျစမ်းပါ မောင်ရယ်၊ သိပ်ချစ်တတ်တဲ့ ကိုရိုးယားတွေတောင် အစားအသောက်ကို ပိုပြီး ဦးစားပေးကြတယ်လေ’

‘ဟဲ... ဟဲ ဒါဆိုရင်တော့ ခရေ စိတ်ကျေနပ်အောင် နန်းကြီးတစ်ပွဲ မှာလိုက်မယ်လေ’

စကားပြတ်သွားတော့ ရဲစွမ်းက ခရေကို ချစ်ရည်ရွှန်းသည့် မျက်ဝန်းများနှင့် မြတ်နိုးစွာ ကြည့်၏။ စိတ်မထိန်းနိုင်ဟန်နှင့် ခရေလက်လေးကို ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘လက်ထပ်ကြစို့ ခရေရယ်၊ မောင် ခရေကို ပိုင်ဆိုင်ချင်ပြီ’

‘ဒါပဲ၊ ဒီဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးပဲ ဖွင့်ပြနေတော့တာပဲ’

‘ဓာတ်ပြားဟောင်း မဟုတ်ဘူး ခရေ၊ ကွန်ပျူတာနဲ့ ခုတ်ထားတဲ့ C.D အသစ်စက်စက်၊ ဘာလဲ ခရေက မောင့်ကို အပျော်တွဲနေတာလား၊ ကျောရရှိကြုံမလို့လား’

‘အမလေး... ကောက်ညှင်းက မစေးဘဲ၊ ဆန်ကြမ်းက စေးနေလိုက်တာ’

‘ဆန်ကြမ်းလည်း အိတ်စပို့ ကွာလတ်ပဲလေ စေးတာပေါ့၊ ကဲ... ဖြေပါ မောင်နဲ့ ခရေမိသားစုကို ဘယ်တော့မိတ်ဆက်ပေးမှာလဲ၊ ဘယ်တော့နားဖောက်မှာလဲ၊ ဘယ်တော့လာတောင်းရမှာလဲ’

တရစပ်အရေးဆိုလာသော ရဲစွမ်းကြောင့် ခရေလည်း ပီတိ

ခြံခရေ အကြိမ်ကြိမ်တိုက်စားခံရသဖြင့် ကြည်နူးမှုကမ်းပါးတို့ တုဂန်းဝန်းပြိုကျသွားရှာသည်။

‘မလောပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ ခရေလည်း မောင်နဲ့အတူ နေချင်ပါတယ်၊ ခရေ မေမေ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အသိပေးလိုက်ဦးမယ်၊ မေမေကတစ်ဆင့် ဖေဖေကို နားချမှာပေါ့၊ အဲဒါပြီးရင်တော့ မောင့်ကို အိမ်လာလည်ဖို့ ဖိတ်မယ်လေ’

‘ဆယ့်ငါးမိနစ်အမြန်နော်’

‘ဟင်း... ဟင်း လိုင်စင်ဓာတ်ပုံရိုက်တာများ ထင်နေလားမောင်’

‘အတူတူပဲလေ၊ ခရေဆီက လိုင်စင်ရဖို့ ကိစ္စပဲ မဟုတ်လား’
‘ကဲပါ မောင်ရယ် နန်းကြီးသုပ် စားပြီး အားဖြည့်လိုက်ဦး’
ခရေက မှာထားသည့် နန်းကြီးသုပ်ကို ဇွန်း၊ ခက်ရင်းနှင့် နယ်ဖတ်၍ တူတစ်စုံ ဖောက်ထုတ်ပြင်ဆင်ပေးသည်။ ရဲစွမ်း တစ်လုပ်လောက်မြည်းရင်း...

‘ဒါဆို လောလောဆယ် မောင့်အိမ်လိုက်ခဲ့ပြီး မောင့်မိဘအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ အရင်ဆုံး အင်ထရိုလုပ်လိုက်ရအောင်နော် ခရေ’

‘ဟယ်... မောင်ရယ် ရှက်စရာကြီး မလိုက်ချင်ပါဘူး’

‘မောင်က ခရေကို တန်ဖိုးထားလို့ မိတ်ဆက်အသိပေးမှာကို ခရေငြင်းချင်တာလား’

‘အဲလို မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်၊ ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ ရှက်တဲ့သဘောပါ၊ ခရေလည်း သတ္တိမွေးရဦးမယ်လေ၊ ပြင်ဆင်ရဦးမယ်၊ အဲလိုမျိုးပြောတာပါ’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ခရေ သတ္တိမွေးထားပါ၊ မောင် ခရီးသွားစရာ ရှိတယ်၊ ပြန်လာတာနဲ့ မောင့်အိမ်လိုက်ခဲ့’

‘အင်းပါ မောင်ရယ် မောင့်သဘော’

‘မောင့်သဘောဆိုရင်တော့ တစ်ခါတည်း ခိုးပြေးသွားမှာ’

ရဲစွမ်းက ပလုပ်ပလောင်းစားရင်းပြောလိုက်ရာ ခရေစိုးရိမ်ပြီး ရှက်သွေးပိုသွား၏။

‘ဒါဆို ဒီကနေပဲ ခရေ လှည့်ပြန်သွားမှာနော်’

‘အဲလိုတော့ ဖြစ်မလား၊ တစ်လတစ်ခါပဲ တွေ့ရတာကို ဒီ နေ့ တစ်နေ့လုံး ခရေကို မောင်ပိုင်တယ်’

ခရေက ရဲစွမ်းနှင့် အတိုက်အခံ မလုပ်တော့ဘဲ...

‘မောင် ခရီးထွက်မယ်ဆိုတာ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ’

‘နေပြည်တော်ကိုလေ ဟိုမှာ တိုင်းရင်းဆေးသမားတော် ညီ လာခံနဲ့ ဆေးပစ္စည်းပြပွဲလုပ်မှာလေ’

‘ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲဟင်’

‘တစ်ပတ်၊ ဆယ်ရက်တော့ အနည်းဆုံးပဲ’

‘အတော်ပါပဲ မောင်ရယ်၊ အဲလောက်ဆို မောင့်မိဘတွေကို လိုက်တွေ့ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေလောက်ပါပြီ’

‘အဆင်သင့်မဖြစ်လည်း ခိုးပြေးတော့မှာ’

‘မောင်က ဆိုမာလီဓားပြလား၊ တကတည်း ခြိမ်းခြောက် လိုက်တာလည်း လွန်ရော’

‘ဆိုမာလီဓားပြ မဟုတ်ဘူး၊ ရည်းစားဓားပြ’

‘လက်နက်မပါပေမယ့် ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သူ ပေါ့’

‘သိပ်ဟုတ်’

ထိုနေ့က အဆာပြေစားသောက်ပြီးသည်နှင့် ရဲစွမ်းတို့စုံတွဲ သမ္မတရုံမှ ‘လာထား အာဘွား’ ရုပ်ရှင်ဝင်ကြည့်ကာ အာဘွားပေးတမ်း ကစားဖြစ်သည်။ ခရေ ကြွေကျမြေခသွား၏။ ရုပ်ရှင်အပြီးမှာ ကန် တော်ကြီးဝင်၍ လေညှင်းခံကြသေး၏။

‘မောင်တို့ အချစ်ကို ခရေမိဘတွေ ကန့်ကွက်မယ်လို့ ထင် လား’

‘အင်း... မထင်ပါဘူး မောင်၊ ပညာလည်းစုံ လုပ်ငန်းလည်း အရွယ်အရလည်း သင့်တော်နေတာ မဟုတ်လား’

‘သိပ်ချောတဲ့ မောင့်ကို မြင်တာနဲ့ ခရေမိဘတွေ တအားသ တာတုသွားမှာပါ’

‘အပိုင်တွက်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ယုံကြည်တာပါ’

‘အင်း... မေမေတို့ထက် အရေးကြီးတာ တစ်ယောက်ရှိသေး တယ် မောင်ရဲ့’

‘ဘယ်သူလဲ အဘွားလား’

‘မဟုတ်ဘူး ညီမလေး’

‘သူက တော်တော်ဆိုးလို့လား’

‘ဆိုးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အငယ်ဆုံးဆိုတော့ အလိုလိုက် ခံထားရလို့ ဗိုလ်ကျတာ’

‘ဪ... ဒီလောက်တော့ ပိုင်ပါတယ်ကွာ၊ အိမ်မှာလည်း ချီတုတဲ့ အစ်မတစ်ယောက်ရှိတာပဲဟာ၊ မောင် ပေါင်းတတ်ပါတယ်’

‘ဒါဆို ပြီးရော ဘာမှပူစရာ မရှိတော့ဘူး’

ကန်စောင်းတွင် ကားရပ်၍ လေညှင်းခံရင်း စကားပြောနေ ကြသည်မှာ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ကြည်နူးရွှင်မြူးစရာမို့ အချိန်ကို သတိမပြုမိကြ။ ခရေကသာ မိန်းကလေးသဘာဝအရ စိတ်ပူပြီး နာရီကြည့်မိတော့မှ...

‘ဟယ်... မောင်ရေ သုံးနာရီတောင် ထိုးတော့မယ်၊ ပြန်စို့ ပြန်စို့ မေမေတို့ မျှော်နေလောက်ပြီ’

‘ဟာ... နေပါဦး ခရေရာ နာရီဝက်လောက်’

‘မလုပ်ပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ မောင်က လိမ္မာပါတယ်’

‘မလိမ္မာပါဘူး၊ သန်ဉာဏ်ခါဆို မောင်ခရီးသွားတော့လည်း ခွဲချီးမှာ’

‘မဆိုးနဲ့ကွာ’

‘ဆိုးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရပိုင်ခွင့်တွေ တောင်းဆိုတာ’

‘ဘာရပိုင်ခွင့်လဲ’

‘ဝမ်းကစိတ်’

‘ဟိုး... ဆရာ... ဟိုး’

ချစ်သူဘဝ စာမျက်နှာများ လေတိုး၍ တဖျပ်ဖျပ် လန့်သွားသောအခါ သင်ခန်းစာများ ကျော်သွားတော့သည်။ စာမကျေမှာစိုး၍ မူကြိုအဆင့်မှာပင် ဂုဏ်ထူးထွက်အောင် ကြိုးစားကာ အချိန်တန်၍ အိမ်ပြန်ခဲ့ကြ၏။

ညစာစားပြီးသည်နှင့် ခရေအခန်းထဲဝင်ကာ လှဲရင်း ရဲစွမ်းအကြောင်းတွေးကာ ပီတိဖြစ်နေသည်။ သူ ပူဆာသလို သူတို့နှစ်ဦး အကြင်လင်မယားဘဝသို့ တက်လှမ်းဖို့ ခရေလည်း ဆန္ဒရှိနေပြီ မဟုတ်လား။

နေခင်းက ရုပ်ရှင်ရုံထဲတွင် တစ်ခါ၊ ပြန်ကနီးကန်တော်ကြီး ထဲတွင် တစ်ခါ အကြင်နာပေးသွားပုံကို ပြန်သတိရ၍ ရှက်သွေးတစ်ကျော့ပြန် နိုးထလာရ၏။

နောက်ဆယ်ရက်လောက် ဆိုလျှင် မောင် နေပြည်တော်မှ ပြန်လာသည်နှင့် ဒီကိုလာပြီး မိဘများအား နားဖောက်ဖို့ ကြိုးစားတော့မည်။ ခရေ အမေ့ကို တိတိကျကျ ဖွင့်ပြောထားဖို့ လိုအပ်နေပြီ ဖြစ်၏။ ဘယ်လို ဘယ်ပုံ ဖွင့်ပြောရမလဲဆိုတာ စိတ်ကူးစဉ်းစားစာစီရင်း ရင်ခုန်နေတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မေမေ ခရေအခန်းထဲ ဝင်လာ၏။ ခရေအတွေးတွေ လွန်နေသဖြင့် တံခါးဖွင့်ပြီး မေမေဝင်လာတာကိုပင် မသိလိုက်။

‘မေ သူ့ကို ရပ်ကြည့် အကဲခတ်နေသည်ကိုလည်း ခရေမသိတော့။ အတော်ကလေးကြာမှ...’

‘သမီး... ဘာတွေ စဉ်းစားပြီး ပြုံးစေ့စေ့ ဖြစ်နေတာလဲ’

‘ရှင်! ဟင်... မေမေ’

‘ဘာတွေ တွေးပြီး ပြုံးနေတာလဲ သမီးရဲ့’

မေမေက ခရေခုတင်စောင်းမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း မေးလာတော့

‘ခရေဘာဖြေရမှန်း မသိ ရှိုးတို့ရှုန်တန် ဖြစ်နေရှာသည်။’

‘ဘာလဲ သမီး၊ သမီး ကောင်လေးက လက်ထပ်ချင်ပြီတဲ့’

‘ဟား’

‘ဟယ်... မေမေ သိနေတယ်’

‘ဟင်း... ဟင်း မေမေလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတာပါ သမီးရယ်’

‘ဟုတ်တယ် မေမေ၊ အိမ်ကိုလာပြီး မိတ်ဆက်ပါရစေတဲ့ ဒါ သမီး ဖေဖေကို မပြောရဲလို့’

‘ကောင်လေးဘက်က အခြေအနေကို ပြောပါဦး’

‘သူက သမီးထက်စောပြီး ကျောင်းပြီးတာပါ၊ အရပ်လည်း မြင့်တယ်၊ ယောက်ျားပီသတဲ့ ရုပ်နဲ့ ပြီးတော့ စွမ်းတိုင်းရင်းဆေးလုပ်ငန်းရဲ့ အမွေခံသားပါ မေမေ’

‘ဟင်... စွမ်းတိုင်းရင်းဆေး ဒါဆို သူဌေးတွေပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်... မေမေ’

‘အင်း... ကြားရတဲ့ အတိုင်းဆိုရင် မဆိုးပါဘူး လူချင်းတွေ ပြီး...’

‘မေမေ... မေမေ’

ထိုအခိုက် အင်ကြင်းက အဆက်မပြတ်အော်ခေါ်ရင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

‘ဟဲ့... အင်ကြင်း ဘာလဲ ဘာဖြစ်လာတာလဲ’

‘ဖေဖေလေ ဖေဖေအန်နေတယ်၊ ဗိုက်လည်း အောင့်တယ်တဲ့ လုပ်ပါဦး’

‘ဟင်’

အားလုံးစိတ်ပူပြီး အမေတို့ အခန်းဆီသို့ တက်သုတ်ရိုက်ပြေး သွားမိကြ၏။ ဖေဖေ ဗိုက်ကို နှိပ်ပြီး အော်ဟစ်လူးလိန်နေတာ တွေ့ရသ ဖြင့် အားလုံးယောက်ယက်ခတ် သွားကြသည်။

‘အင်ကြင်း... ကား အဆင်သင့်လုပ်ထား၊ မေမေက ပိုက်ဆံ ဆယ်သိန်းလောက်ယူ၊ အဖေ အဝတ်အစားလေးငါးစုံထည့် ဆေးရုံသွား ကြမယ်’

‘ဟင်... အေး ကောင်းတယ်၊ အဲဒါ ကောင်းတယ် သမီး’

ခရေ ဖေဖေကို ပွေ့ကာ ပြုစုပေးနေစဉ် မေမေနှင့် အင်ကြင်း လုပ်စရာရှိတာတွေ ဇယ်ဆက်သလို လုပ်နေကြသည်။ ခဏနေတော့ အင်ကြင်းပြေးဝင်လာ၏။

‘မမ ကားအဆင်သင့်ပဲ’

‘ဒါဆို ဖေဖေကိုတွဲ၊ မေမေရေ... ရသလောက်ပဲယူခဲ့ သွား ကြစို့’

ဒေါ်လေးကို အိမ်စောင့်ထားပြီး အားလုံးဆေးရုံသို့ ထွက်လာခဲ့ ကြသည်။ အင်ကြင်း ကျွမ်းကျင်စွာ ကားမောင်းတတ်၍သာ တော် တော့၏။ ဆေးရုံသို့ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်နှင့် ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ အထူးကုဆေးရုံဆိုတော့လည်း အားလုံး လျင်လျင်မြန်မြန် စစ်ဆေး ကုသပေးကြ၏။

တစ်နာရီလောက်အကြာမှာ အဖေသက်သာပြီး အိပ်ပျော်သွား သည်။ အစာအဆိပ်သင့်တာ ဖြစ်ကြောင်းလည်း သိရ၏။ သက်သာ လာပြီဆိုတော့ အင်ကြင်းကို အိမ်ပြန်ပြီး လိုအပ်တာယူခိုင်းရသည်။

အဖေအတွက်လည်း အခန်းတစ်ခန်းယူပြီး ဆေးရုံမှာပဲ အနားယူဖို့ ခီစဉ်လိုက်၏။

သီးသန့်ခန်းဆိုတော့ လူနာစောင့်ပါ ညအိပ်လို့ရသည့်အတွက် အဆင်ပြေ၏။ ဖေဖေ တစ်နာရီလောက် အနားယူလိုက်ပြီး အိပ်ရာမှ နိုးလာတော့ ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်နေ၍ စိတ်အေးကြရသည်။

‘စိတ်ပူလိုက်တာ ကိုကိုရယ်’

‘ကိုယ် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ခင်’

‘အစာအဆိပ်သင့်တာတဲ့ ကိုကို ဘာတွေစားသလဲ’

‘မသိတော့ပါဘူး ခင်ရယ်၊ အခန့်မသင့်လို့ ဖြစ်တာပဲ နေမှာ ဝါ’

‘အခုရော နေသာရဲ့လား’

‘အင်း... တော်တော်သက်သာသွားပါပြီ’

အင်ကြင်းပြန်ရောက်လာပြီး ပါလာသည့် ဓာတ်ဘူး၊ ထမင်း ချိုင့်၊ ရယ်ဒီမိတ်စားသောက်စရာများ၊ အသီးအနှံများကို သိမ်းဆည်းနေ ရာချသည်။

‘ဒီမှာ ဘယ်သူ ညအိပ်စောင့်မလဲ’

‘အငယ်လေးနဲ့ ခင်ပဲ စောင့်လေ’

‘သမီးကြီးက စက်ရုံကို မသွားလို့မှ မဖြစ်တာ’

‘ဟာ... ဖေဖေကလည်း သမီးသာ စက်ရုံတာဝန်ယူလိုက်

ရင် ခုထက်နှစ်ဆရောင်းအားပိုတက်လာမှာ သိရဲ့လား’

‘ဟား... ဟား... ဟား အေးပါ... အေးပါ၊ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ စက်ရုံလိုက်ပြီး ထီးချုပ်ရပြီသာမှတ်’

‘အံ့မယ်... ထီးချုပ်ရအောင် သမီးက ဘာမို့လို့လဲ၊ သမီးက အုံ့နာအစစ်လေ ဖေဖေရဲ့’

‘ဟုတ်တယ် အုံ့နာအစစ်မို့ အောက်ခြေကစပြီး အကုန်နား လည်အောင် ထီးချုပ်တာ အရင်လုပ်ခိုင်းတာ သမီးအစ်မလည်း ဒီလိုပဲ ခခဲ့ရတာ’

‘ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို သမီး ဒီမှာပဲ စောင့်တော့မယ် ဖေဖေ’

အင်ကြင်းအပြောကြောင့် အားလုံးရယ်လိုက်ကြ၏။ စကားတွေ ဖောင်အောင် ပြောနေသော ဖေဖေကို ကြည့်ရင်း တကယ်နေကောင်းလာတာ သိရသဖြင့် ခရေ အတော်စိတ်အေးသွားသည်။

‘ဖေဖေ... တကယ် သက်သာတယ်နော်’

‘သက်သာပါတယ် သမီးရယ်’

‘သက်သာလည်း တစ်ပတ်လောက်တော့ နားလိုက်ပါ ဖေဖေရယ်၊ ကြုံတုန်းမယ်ဒီကယ်(လ်) ချက်(ခ)အပ်လည်း သေချာလုပ်လိုက်ပါဦး’

‘မလိုပါဘူး သမီးရယ်’

‘အဲလို တစ်ယူသန်မပြောနဲ့လေ ကိုကိုရယ်၊ အသက်တွေက ရလာကြပြီ မဟုတ်လား၊ နှလုံး၊ သွေးတိုး၊ ဆီးချို ရှိမရှိစစ်၊ ဓာတ်မှန်ရိုက်တန်တာရိုက် အကုန်လုပ်ကြည့်ရမှာပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေရယ်၊ ဖေဖေ တစ်သက်လုံး အလုပ်လုပ်လာခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ တဖြည်းဖြည်း အလုပ်ကိုလျှော့ပြီး ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်တော့’

အားလုံးဝိုင်းပြောကြသဖြင့် ဖေဖေ အင်တင်တင်နှင့် သဘောတူလိုက်၏။ ခရေလည်း မနက်စက်ရုံသွားရမည်မို့ မေမေနှင့် အင်ကြင်းကို စိတ်ချစွာ ထားခဲ့ကာ Taxi နှင့် ပြန်လာခဲ့၏။

အိမ်ရောက်မှပဲ စိတ်လျှော့လိုက်ပြီး ခြေပစ်လက်ပစ် အနားယူမိသည်။ ဒေါ်လေးက စိတ်ပူစွာ အကျိုးအကြောင်း လာမေး၏။ အခြေအနေကောင်းသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သေချာရှင်းပြပြီး ခရေအိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။

ဘယ်လိုမှ အိပ်မရသဖြင့် ဆေးရုံသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်၍ ဖေဖေအခြေအနေ မေးရသေးသည်။ နေကောင်းကြောင်း သိရမှ စိတ်ဖြောင့်

ဖြောင့်နားဖြစ်၏။ နားမိတော့လည်း မောင့်အကြောင်းက ခေါင်းထဲ ဆောက်လာပြန်သည်။

မောင် ကံမကောင်းလိုက်ပုံများ၊ မေမေနှင့် မောင့်အကြောင်း အားဆုံးအောင်ပင် ပြောခွင့်မရခဲ့။ တော်ကြာ နေပြည်တော်မှ ပြန်ဆောက်လာပြီး ဘာစကားမှ မစရသေးဟု ဆိုလျှင် နှုတ်ခမ်းကြီးစုနေမှာ ဖြစ်သောငြား ခရေပြုံးလိုက်မိသည်။ နောက်တော့လည်း ပင်ပန်းလွန်းသည်နှင့် ခရေအိပ်ပျော်သွားခဲ့၏။ အိပ်မက်ထဲသို့ မောင်က အလည်ပင် ဆောက်မလာခဲ့။

နံနက်ခင်းသည် ကြက်မတွန့်ဘဲ အဆောတလျှင် ရောက်ရှိလာ၏။ ကျေးငှက်တို့လည်း အသံဝင်နေကြသည်လား မသိ။ နေမင်းသည် ကျေးငှက်တို့၏ ကြိုဆိုဂုဏ်ပြုမှုကို မခံယူရဘဲ နေ့သစ်ထဲသို့ အထီးကျန်စွာ တိုးဝင်လာခဲ့ရသည်။

ခရေ အခန်းထဲမှာ မောင်လက်ဆောင်ပေးထားပြီး ခုထိ ထုတ်ဝေကံရသေးသည့် အင်္ကျီလေးကို ကိုယ်မှာကပ်ကြည့်ရင်း ကြည်နူးနေ၏။ ကျီးကန်းဥရောင်လေး ဖြစ်သည်မို့ အောက်က ဘာထဘီနှင့် တွဲဝတ်လျှင် အဆင်ပြေမလဲ စဉ်းစားနေစဉ် အခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး အင်ကြင်း ဝင်လာသည်။

‘ဟယ်... ကြည့်စမ်း၊ အင်္ကျီအရောင်လေးက လှလိုက်တာ၊ မေဝတ်တာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ ဒါ အသစ်မို့လား အင်ကြင်းကို ပေး မမရ’

ပြောရင်း အင်ကြင်းက အင်္ကျီကို ဆွဲလှနေသည်။ ခရေပြန်ဆွဲထားသော်လည်း အင်ကြင်းက အတင်းလှနေသဖြင့် အင်္ကျီပြုသွားမှာ ခိုး၍ ခရေကသာ အလျှော့ပေးလိုက်ရသည်။

‘ဟဲ့... အင်ကြင်း ဖေဖေနေကောင်းရဲ့လား၊ ဘာလို့ပြန်လာတာလဲ’

အင်ကြင်းက အင်ကြင်းကို သူ့ကိုယ်မှာ ကပ်ကြည့်ရင်း...

‘အမလေး... ဒေါင်ဒေါင်ကိုမြည်လို့ ဆေးရုံတက်ပြီး ဟန့်နိုး ဖွန်းထွက်သလို ဖြစ်နေလို့ အင်ကြင်းက အလိုက်တသိ ရှောင်ပေးခဲ့တာ ပါ မမရာ’

‘ဟင်... အင်ကြင်းရယ်၊ ကိုယ့်မိဘကို ဒီလိုပဲ ပြောရလား’

‘မှန်တာပြောတာလေ၊ ကဲပါ... စကားများမနေနဲ့၊ ဒီအင်ကြင်း အင်ကြင်းကြိုက်တယ်၊ ယူလိုက်ပြီ’

‘အဲလို မလုပ်နဲ့ မမလည်း ကြိုက်လို့ ဝယ်ထားတာ တခြား အင်ကြင်း လိုချင်တာယူနော် အင်ကြင်း’

‘ဟင်အင်း... မရဘူး၊ ဒါပဲကြိုက်တယ် ဒါပဲယူမယ်’

‘မလုပ်ပါနဲ့ အင်ကြင်းရယ်၊ အဲလို မဆိုးနဲ့’

‘မမကို သုံးထည်ပြန်ဝယ်ပေးမယ်၊ ဒါလေးကို အင်ကြင်း ကြိုက်လွန်းလို့ပါ မမရယ်၊ သွားပြီ တာတာ’

‘ဟဲ့... အင်ကြင်း... အင်ကြင်း’

အင်ကြင်းကား ဘယ်လိုမှ ခေါ်မရတော့ ခရေတော်တော်စိတ် ဆိုးသွားသည်။ မောင် ဝယ်ပေးထားသည့် အင်ကြင်းကိုမှ သူက မျက်စေ့ ကျရသတဲ့လား။ ဖေဖေ မေမေတို့သာ ရှိလျှင်တော့ တိုင်ပြောပြီး အတင်းပြန်ယူမိမှာပဲ ဖြစ်သည်။ အခုတော့...

အင်ကြင်းက ဒီလိုပဲ နှိုးဆိုးဆိုးကာ အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျနေကျ ဖြစ်၏။ ခရေကလည်း အင်ကြင်းကို အတော်ချစ်သဖြင့် အလိုလိုက် အလျှော့ပေးနေတာ အကျင့်ပါနေပြီ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါ တော့ တော်တော်စိတ်ဆိုးမိ၏။

သို့သော် အင်ကြင်းက ပြန်ရစရာ အကြောင်းမရှိတော့သဖြင့် ခရေစိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် တွေ့ရာတစ်ထည်ဆွဲကာ ဝတ်လိုက်ရ တော့သည်။ အင်ကြင်းအခန်းရှေ့ရပ်၍ တံခါးခေါက်ကြည့်သည်။ တုံ့ပြန်သံ မကြားရ...

‘အင်ကြင်း... အင်ကြင်း’

ဘယ်လောက်ခေါ်ခေါ် ပြန်မထူးတော့၊ ခရေလက်လျှော့ပြီး အောက်ထပ်ဆင်းလာခဲ့၏။ ဒေါ်လေးက မနက်စာ အသင့်ပြင်ပြီးပြီ၊ ဝဲနံ့ပြား၊ စမူဆာ ကော်ဖီတို့နှင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ တွေ့ရသည်။

ခရေ ကမန်းကတန်း စားနေတာကို ကြည့်ရင်း ဒေါ်လေး

က...

‘အင်ကြင်း ပြန်လာတာ ကြားတယ်၊ အခု ခရေက အလုပ် သွားမှာလား၊ ဆေးရုံသွားမှာလား’

‘အလုပ်သွားမှာ ဒေါ်လေး၊ အင်ကြင်းတော့ အိပ်ပြီထင်တယ်၊ ခေါ်မရတော့ဘူး၊ ညက အိပ်ပျက်မှာပေါ့ အဖေတော့ အတော်သက် သာသွားပြီတဲ့’

‘တော်ပါသေးရဲ့ကွယ်’

ခရေက ခပ်သွက်သွက်စားပြီး နာရီကြည့်ကာ...

‘ကိုဘထွားကော ဒေါ်လေး’

‘ကားမှာ အဆင်သင့်စောင့်နေတယ် ခရေ’

‘ဟုတ်လား ဒါဆို သွားပြီနော် ဒေါ်လေး’

‘အေး... အေး’

ခရေ ဒရိုင်ဘာ ကိုဘထွားနှင့် စက်ရုံသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရှစ်နာရီအတိတွင် စက်ရုံသို့ ရောက်၏။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စက်ရုံ သို့ တဖွဲဖွဲလာနေကြသော အလုပ်သမားများကို တွေ့ခဲ့သည်။ အလုပ် ချိန်က ရှစ်နာရီခွဲမှာ စမှာဖြစ်၏။

ခရေ ရုံးခန်းထဲဝင်ပြီး ကွန်ပျူတာဖွင့်ကာ အလုပ်စတင်သည်။ ကျောင်းဖွင့်ရာသီ နီးလာပြီမို့ လောလောဆယ် ကလေးဆောင်းထီး မျိုးစုံကိုသာ ဦးစားပေး ထုတ်လုပ်နေ၏။ ကလေးထီးဆိုတော့ ဒီဇိုင်းက ကာတွန်းရုပ်လေးတွေ စုံလင်အောင် ပြင်ဆင်ထားရသည်။

ဘာဘီမင်းသမီးရုပ်လေးများ၊ BEN 10၊ DEATH NOTE က

အစ စပိုက်ဒါမင်း၊ ဘက်မင်း၊ စူပါမင်းနှင့် မစ်ကီးမောက်(စ) အရပ်
လေးများကို ဒီဇိုင်းတင်၍ အရောင်စုံထီးအရွက်များ တွဲစပ်ရ၏။

ဘာဘီရပ်လေးများက သတ်မှတ်ချက် အရေအတွက် ပြည့်
သွားပြီမို့ ဒီနေ့ ယောက်ျားလေးများအတွက် BEN 10၊ DEATH NOTE
စပိုက်ဒါမင်းအုပ်စု ရိုက်နှိပ်ထားသော ထီးရွက်များ အလှည့်ဖြစ်သည်။
ဂိုထောင်ထဲမှ အရပ်ရိုက်နှိပ်ပြီးသား ထီးရွက်များ ထုတ်ယူထားရန်
တာဝန်ခံများကို ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

ဘဲလံသံများ ဆူညံစွာ ကြားလိုက်သဖြင့် အလုပ်ချိန်ရောက်ပြီ
မှန်း သတိပြုလိုက်မိ၏။ သို့နှင့် ရုံးခန်းအပြင်ထွက်ပြီး အလုပ်သမား
များ ဝင်ရောက်လာမှုကို အကဲခတ်၏။ အလုပ်သမားအများစုကတော့
အထည်ချုပ်စက်ရုံများမှာကဲ့သို့ အမျိုးသမီးက အများစုဖြစ်သည်။

ထီးရွက်တွဲချုပ်ရသည့် အပိုင်းက လူအင်အားအများကြီး လို
အပ်သည်။ အချုပ်အလုပ် ကျွမ်းကျင်သည်ကလည်း မိန်းမသားများပဲ
မဟုတ်လား။ စက်ရုံတစ်ရုံတွင် အပ်ချုပ်စက်များ အပြည့်ရှိနေပြီး
အခြားရုံမှာတော့ ထီးတပ်ဆင်သည့် ယောက်ျားအလုပ်သမားများ၊ အိတ်
သွပ်၍ ဈေးကွက်ပို့ရန် အသင့်အနေအထား ပြင်ဆင်ပေးရသည့် အမျိုး
သမီးဝန်ထမ်းများ ရှိသည်။

ခရေ စက်ရုံထဲသို့ ဝင်ရောက်စစ်ဆေး၏။ အလုပ်သမားများ
အလုပ်လုပ်ရန် ပြင်ဆင်နေကြပြီ။ Q.C များကလည်း အပ်ချည်လုံး
အရောင်များ ရွေးချယ်၍ 'စက်ရုံတစ်လုံး၊ အပ်ချည်လုံးတစ်လုံးနှုန်းနှင့်
ဖြန့်ဝေပေးနေ၏။ ခရေက အသံချဲ့စက် အသုံးပြု၍...

'ယာကာဆာထီးစက်ရုံမှ ဝန်ထမ်းအပေါင်းရှင်၊ မိုးကာလအစီ
လျာထားချက်ပြည့်မီအောင် ကြိုးစားထုတ်လုပ်ပေးကြဖို့ တိုက်တွန်း
နိုးဆော်အပ်ပါတယ်၊ လျာထားချက် ပြည့်မီခဲ့ရင် ဝန်ထမ်းအားလုံးအ
တွက် ဘောနပ်(စ) ဆုကြေးငွေများ ချီးမြှင့်မှာမို့ အားကြိုးမာန်တက်
ဆောင်ရွက်ကြဖို့ အသိပေးကြေငြာအပ်ပါတယ်ရှင်'

အလုပ်သမားများထံမှ လက်ခုပ်သံများ တဖြောင်းဖြောင်း
ထွက်လာကြသည်။ ဘယ်သူမဆို တာဝန်ကျေပွန်လျှင် အသိအမှတ်ပြု
ဆုချင်ကြသည်ပဲ မဟုတ်လား။ ခရေတို့က ဝန်ထမ်းလစာကို အခြား
စက်ရုံများထက် မနိမ့်အောင် ပေးထားပြီး အိုဗာတိုင်နှင့် ဘောနပ်(စ်)
ထည့်လည်း တိုက်ထိုက်တန်တန် ပေးထားခဲ့သည်။

စက်ရုံအတွင်း ဝန်ထမ်းသက်သာ စားသောက်ဆိုင်နှင့် ဆေး
ဆန်းကိုလည်း ဖွင့်လှစ်ပေးထားသည်။ ထိုမျှမက ရင်ခွင်ပိုက်ရင်သွေး
နီသော ဝန်ထမ်းများ အဆင်ပြေအောင် ကလေးထိန်းအဆောင်တစ်
ဆောင်လည်း ဖွင့်ပေးထားသဖြင့် စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်ကြသည်။

စက်ရုံနှစ်ရုံအတွင်း လှည့်လည်ကြပ်မတ် စစ်ဆေးရသည်က
ထင် တစ်နာရီကျော်ကြာ၏။ ဒါတွေက ဖေဖေတာဝန်သာဖြစ်ပြီး ဒီနေ့
မှ ခရေ ဝင်လုပ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ အတော်ပင် ညောင်းညာသွားသဖြင့်
ရုံးခန်းထဲပြန်လာပြီး ကွန်ပျူတာနှင့် မျက်နှာအပ်လိုက်တော့၏။

မိုးလွန်ပွင့်လင်းကာလ နေကာထီးများအတွက် ဒီဇိုင်းထုတ်ခြင်း
ကို ဆက်လက်လုပ်ဆောင်နေလိုက်သည်။ ထိုစဉ် မေမေထံမှ ဖုန်းလာ
၏။ ဖေဖေအခြေအနေ ကောင်းသော်လည်း နှလုံးအားနည်းတာ ထပ်မံ
တွေ့ရှိ၍ ဆေးရုံတွင် ကြာဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း စိုးရိမ်စရာမရှိကြောင်း
အသိပေးသည်။ ဖေဖေကျန်းမာရေး စိတ်ချရသည်အထိ အနားယူရန်
တိုက်တွန်းပြီး ဖုန်းချလိုက်၏။

အလုပ်ထဲ စိတ်ဝင်တစား နစ်မြုပ်သွားတာ မည်မျှကြာသွား
သည် မသိ။ ဝမ်းထဲက တကျွတ်ကျွတ်မြည်လာမှပင် ထမင်းစားချိန်
ရောက်ပြီဆိုတာ သတိပြုလိုက်မိ၏။ ထမင်းစားဖို့ အပြင်ထွက်လာရင်း
ဆောင့်ကို သတိရမိသည်။

အင်း ခုလောက်ဆို မောင်လည်း နေပြည်တော်ရောက်နေရော
ပေါ့။

အခန်း(၃)

နေပြည်တော်တွင် တိုင်းရင်းဆေးသမားတော်များ ညီလာခံနှင့် ဆေးပစ္စည်းအရောင်းပြပွဲ နောက်ဆုံးရက်သို့ပင် ရောက်လာခဲ့ပြီ မနက် ဖြန်ဆိုလျှင် ပတ်စာခွာဖျာသိမ်းကြရတော့မည် ဖြစ်၏။

ရဲစွမ်း၏ ဖခင်သမားတော်ဦးကိုကိုကြီးလည်း အစည်းအဝေး ပြီးပြီမို့ စွမ်းမြန်မာဆေးအရောင်းဆိုင်တွင် တွဲဖွင့်ထားသည့် ဆေးခန်း တွင် ထိုင်ကာ လက်တွေ့ကုသပေးနေသည်။

ရဲစွမ်းနှင့် မန်နေဂျာများဖြစ်သော အောင်ကိုနှင့် တင့်စေတို့ လည်း အရောင်းစာရေးမလေးများနှင့် အတူ ဆေးရောင်းချပေးနေရ သည်မှာ လက်မလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ အင်္ဂလိပ်ဆေးဝါးများ ဈေးကြီးမှုရှိလာချိန်တွင် နိုင်ငံတော်ကလည်း ပံ့ပိုးအားပေးသဖြင့် မြန်မာ တိုင်းရင်းဆေးတစ်ခေတ် ဆန်းလာခဲ့သည်။

ယခုအခါမှာတော့ ပြည်သူများ၏ စိတ်ချယုံကြည်စွာ အားပေး မှုနှင့် အတူ နိုင်ငံတကာ အသိအမှတ်ပြု I.S.O လက်မှတ်ရ ဆေးဝါး များပင် ပေါ်ပေါက်လာသည်အထိ အောင်မြင်မှုများ ရလာခဲ့သည်။

စွမ်းတိုင်းရင်းဆေးလုပ်ငန်းမှ အတွင်ကျယ်ဆုံးဆေးများမှာ အကြောပြေဒဏ်ကြေလူးဆေး၊ ရသာယနသက်ရှည်ဆေး၊ ဘုမ္မရာဇာ သွေးတိုးကျဆေး၊ သလိပ်ပျော်ချောင်းဆိုးပျောက် လျက်ဆေး၊ သွေးသန့် နှလုံးအားဆေးနှင့် မီးယပ်သွေးပေါ်သွေးမှန်ဆေးတို့ ဖြစ်သည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

အရောင်းအဝယ်ကောင်းသလို နေပြည်တော်အနီးတစ်ဝိုက်မှ ဖြန့်ချိရေးကိုယ်စားလှယ် ယူလိုသူများပါ လာရောက်ဆက်သွယ်ကြ သဖြင့် ဈေးကွက်ဝေစုသစ်များပါ ရရှိကာ လွန်စွာအကျိုးဖြစ်ထွန်းခဲ့ သော ပွဲလည်း ဖြစ်သည်။ စခန်းလည်း သိမ်းပြီးဖြစ်၍ ဆယ်ရက် ဆောက် အိမ်နှင့် ဝေးခဲ့ကြသူများအားလုံး ဇာတိကို ပြန်ရင်သည့်စိတ် များ ညာညှိစရာမလိုဘဲ ဖြစ်ထွန်းနေကြပြီ။

ပတ်စာခွာပြီးသည့်နောက် ဖျာသိမ်းဆဲအချိန်မှာပင် အဖေက ရဲစွမ်းကို ပါလာသော ယောက်ျားလေးများ အားလုံး လွတ်လပ်စွာ ဖျော်ပါးစားသောက် လည်ပတ်ရန်အတွက် ငွေတစ်သိန်းထုတ်ပေး သဖြင့် ရဲစွမ်းတို့အုပ်စု အတောင်ပေါက်သလို ပေါ့ပါးသွားကြ၏။

ရဲစွမ်းအပါအဝင် ယောက်ျားလေးငါးယောက် ဆေးကြော်ငြာ ကားကြီးနှင့်ပင် အနီးအနားတစ်ဝိုက် လည်ပတ်ကြ၏။ နာမည်ကျော် ရေပန်းဥယျာဉ်၊ ဆဖာရီဥယျာဉ်တို့သို့ သွားရောက်လေ့လာကြသည်။

ပြီးတော့ စားသောက်ဆိုင် ထိုင်ကြ၏။ အောင်ကိုနှင့် တင့်စေ တစ်ရဲစွမ်း၏ သူငယ်ချင်းများဖြစ်သလို မန်နေဂျာများလည်း ဖြစ်၏။ ကျန်နှစ်ယောက်ကတော့ အရောင်းမြှင့်တင်ရေး ဝန်ထမ်းများဖြစ်သည်။ သို့သော် အထာကိုင်မနေဘဲ ရင်းနှီးစွာ စားသောက်ကြ၏။

အနည်းငယ်ရှိဝေလာကြသောအခါ ထုံးစံအတိုင်း ဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာ ဖြစ်လာကြသည်။ စကားတွေလည်း တောရောက်တောင် ရောက် ဖြစ်လာ၏။ တင့်ဝေက...

‘ရဲစွမ်း... မင်းနဲ့ ခရေနဲ့ အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ’

‘အိုကေမှာ စုံပြည်ပါတယ်ကွာ၊ လိုနေတာက လက်ထပ်ဖို့ပဲ’

‘ဒါဆို မင်းလူအိုရုံရောက်တော့မှာပေါ့ ဟုတ်လား ရဲစွမ်း’

‘မနာလိုမဖြစ်နဲ့ အောင်ကို၊ မိန်းမရပြီး လူအိုတစ်ယောက်

ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ ငါ့လို ရုပ်ချောအပြောကောင်းတဲ့ မဟာပုရိသတွေ့ အ တွက် သီးသန့်ရနိုင်တဲ့ ဆုလာဘ်ကွ’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘ဟား... ဟား ကြံဖန်ပြီး ဂုဏ်ယူမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မိန်းမ ရတယ်ဆိုတာ လွတ်လပ်မှု ဆုံးရှုံးပြီး တစ်ပါးကျန်ဖြစ်တာကွ’

‘ဒီခေတ်မှာ နယ်မြေချဲ့ထွင်တဲ့ ကိုလိုနီဆိုတာ မရှိတော့ဘူး၊ လာဖောမနေနဲ့ တင့်ဝေ’

‘ငါပြောတာ ကိုလိုနီကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ခရေဆိုတဲ့ မိဖုရားတစ် ပါးတည်း သုံးခွင့်ရမယ့် ကျွန်ဘဝရောက်ပြီလို့ ပြောတာကွ’

ယောက်ျားငါးယောက်ထဲမှ ယောက်ျားလေးယောက် ရယ်သံ က ဆူညံအောင် ထွက်ပေါ်လာ၏။

‘မင်းတို့ မကြုံရသေးလို့ ဒီလိုပြောနိုင်တာပါကွာ၊ ကြုံလာ တော့မှ နားပြာကြီး အောက်သွားမရှိ ဖြစ်နေမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်’

‘စောင့်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ ရဲစွမ်းရာ၊ ငါတို့က ဣတ္ထိယကို ခူးထောက်မယ့် ယောက်ျားတွေလားလို့’

‘တော်စမ်းပါကွာ၊ ကဲ... အခု အရောင်းပြပွဲပြီးသွားတော့ မင်းတို့ ဘာတွေသိလိုက်ရသလဲ၊ လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ဖို့ အမြင်လေးဘာလေး ပြောကြစမ်းပါဦး’

ရဲစွမ်း၏ အမေးကို တင့်ဝေက...

‘တိုင်းရင်းဆေးအပေါ် ပြည်သူလူထုရဲ့ ယုံကြည်ကိုးစားမှု တိုးတက်လာတာ မျက်မြင်သိလိုက်ရတယ်၊ တို့တိုက်က မထုတ်သေး တဲ့ ဆေးတွေကိုလည်း လူတွေ မေးကြတယ်ကွ၊ ဥပမာ အရိုးကျိုး ပေါင်းအတွက် သောက်ဆေး၊ လူးဆေး ပြီးတော့ ဘီဝိုး၊ ခီဝိုးအတွက် ဗမာအသည်းဆေးတွေ မေးကြတယ်ကွ’

‘အရိုးကျိုးပေါင်းအတွက် ကြပ်ထုပ်ထိုးဖို့ ဆေးပစ္စည်းထုတ် လုပ်မှုက အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီဣ၊ အသည်းဆေးကတော့ ကျန်းမာရေး ဝန်ကြီးဌာနရဲ့ အကူအညီနဲ့ သုတေသနပြုတုန်း အဆင့်ပဲ ရှိသေးတယ်’

‘ကြော်ငြာကောင်းဖို့လည်း လိုတယ် ကိုရဲစွမ်း၊ ပြီးတော့ ဈေးကြီးတဲ့ ဆေးတွေ ဝယ်လိုအားတက်အောင် ဆေးလည်းတစ်ဝက်

လျှော့၊ ဈေးလည်းတစ်ဝက်လျှော့ပြီး ဘူးသေးလေးတွေနဲ့ ဖြန့်ဖို့လည်း လိုမယ်၊ ဒါမှ လူတန်းစားမရွေး လက်လှမ်းမီမှာ’

‘ကောင်းလိုက်တဲ့ အိုင်ဒီယာကွာ၊ ကျေးဇူးပဲ ကျော်ကျော်၊ အဲဒီကိစ္စကို ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တာနဲ့ အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ အောင် တို့နဲ့ တင့်ဝေက တာဝန်ယူပါ၊ ဆေးအာနိသင် လျှော့ချတာ မဟုတ်ဘဲ ဆေးပြားအရေအတွက် လျှော့ပြီး ဘူးသေးထဲ ပြောင်းထည့်တဲ့ သဘော နော်၊ ပြီးတော့ သင့်တော်တဲ့ ဈေးနှုန်းကိုလည်း တစ်ခါတည်း တွက် ချက်သတ်မှတ်ပေး’

‘ဟုတ်ပြီ ရဲစွမ်း’

‘နောက်တော့ကော ဘယ်သူက ဘာအကြံပေးစရာ ရှိသေး လဲ’

‘ကိုယ်ပိုင် ဆေးစိုက်ခင်းထူထောင်ရင် ကောင်းမယ် ကိုရဲစွမ်း၊ နားပါးပြီး တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ဘုမ္မရာဇာလိုဆေးပင်မျိုးတွေ စိုက်ပျိုးထူ ထောင်ဖို့လိုမယ်၊ ဒါမှ ကုန်ကြမ်းလိုအပ်တာကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်မှာဖြစ် ပြီး ပိုလျှံရင် ဈေးကွက်တင်လို့လည်း ရတယ်’

‘ကောင်းတယ်ကွာ၊ ဒါကတော့ အရင်းအနှီးကြီးတဲ့အပြင် ရေရှည်လုပ်ငန်းဖြစ်တဲ့အတွက် အချိန်ယူရမယ်၊ လောလောဆယ် မြေ ကွက်ဝယ်ထားတာလောက်ပဲ လုပ်လို့ရဦးမယ်၊ အဖိုးတန်အကြံဉာဏ် တွေ ပေးကြတဲ့အတွက် ဂုဏ်ပြုဘောနပ်(စ)ရအောင် အဖေ့ကို တင်ပြ ပေးမယ်’

အားလုံးက ပျော်ရွှင်စွာ လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြ၏။ ဒီနောက် မှာတော့ အားလုံးဘိယာမြစ်ထဲ ပက်လက်မျောပါသွားကြတော့သည်။

ရန်ကုန်မြေသည် မင်းသားပြောင်း၍ အကြိမ်ကြိမ်ပြန်ရိုက်ထားသော မြန်မာဗီဒီယိုဇာတ်ကားကဲ့သို့ ပျင်းရိငြိုးငွေ့ဖွယ် ကောင်းလွန်းနေ၏။ ထို့ထက်ပို၍မူ ခရေနှင့် ဖုန်းအဆက်အသွယ်မရသဖြင့် ပိုပြီး စိတ်ပျက်စရာကောင်းနေခဲ့သည်။

ဖုန်းမကိုင်သည့်အတွက်လည်း ခရေအပေါ် စိတ်ခုချင်သည်။ ခရီးမသွားခင်ကတည်းက တိုင်ပင်ထားသည်များ အကောင်အထည်မဖော်ဖြစ်သေးသဖြင့် တမင်ဖုန်းမကိုင်သည်လား မပြောတတ်။ ရဲစွမ်းသည်းခံနိုင်စွမ်းကုန်သွားသည်မို့ နေပြည်တော်ပြန် လက်ဆောင်နှင့်အတူ အဖိုးတန်လက်ဆောင်ပန်းစည်းတစ်စည်းပါ ဝယ်ကာ ခရေတို့အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ခရေကို ပြန်ပို့ပေးရင်း ခဏခဏရောက်ဖူးသော်လည်း အိမ်ထဲအထိတော့ တစ်ခါမှ မဝင်ဘူးသေးသည်မို့ ရဲစွမ်း ရင်ခုန်နှုန်းမြန်နေသည်။ ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့မို့ ခရေ အိမ်မှာပဲ ရှိမည်ဟု သယံကြည်သည်။ ခြံရှေ့ကားရပ်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ လူခေါ်ဘဲ(လ်)ကို နှိပ်လိုက်၏။ ခြံစောင့်တစ်ယောက် ပြေးလာတာတွေ့ရသည်။

‘ဦးအောင်ပွင့်၊ ဒေါ်မာလာနဲ့ မခရေကို တွေ့ချင်လို့ပါ’
‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့’

ခြံစောင့်ဖွင့်ပေးသော တံခါးမှ ရဲစွမ်းဝင်လာခဲ့သည်။ ဆင်ဝင်အောက်သို့အရောက် တိုက်ထဲမှ ထွက်လာသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် ဆုံ၏။ အကြည့်ချင်းဆုံသောအခါ ကောင်မလေးမျက်နှာကြည်လင်ဝင်းပ ရွှင်ပျသွားတာ သတိပြုမိသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အတန်ကြာငေးကြည့်နေမိကြ၏။

“ဒါ ခရေညီမ ဆိုတာပဲ ဖြစ်မယ်”

“သူ ဘယ်သူလည်း ချောလိုက်တာ၊ ပြီးတော့ အရမ်းယောက်ျားပီသတာပဲ ဖြစ်ပြန်လို့ကို ရင်ခုန်အောင် စွဲဆောင်နိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ ဘယ်သူ့ဆီ လာတာလဲ မသိဘူး”

အတွေးကိုယ်စီနှင့် သုံးသပ်နေမိကြစဉ်...

‘ညီမလေး... ခရေရှိတယ် မဟုတ်လား သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ’
‘မမ မရှိဘူး’

‘ဟောဗျာ... ဆန်းဒေးတောင် အိမ်မှာမရှိဘူးလား၊ ကျွန်တော် ခရီးသွားရာက ပြန်ရောက်လာတာပါ၊ ဖုန်းဆက်တာလည်း မကိုင်လို့ လူကိုယ်တိုင်လာခဲ့တာ’

“မမဆီကို လာတာဆိုပါလား၊ ပြဿနာပဲ လက်ထဲမှာလည်း သိပ်လှတဲ့ ဖုန်းစည်းကြီးနဲ့ သူတို့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေကြတာလဲ၊ ငါသဘောကျတဲ့ ယောက်ျားက မမ့အို မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး ဒီလိုမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

မမကို လာမေးသည့် ယောက်ျားချောအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုများနှင့် အတူ မနာလိုမှုများ ချက်ချင်းဆိုသလို အံ့ဖွဲ့ဖြစ်တည်လာသဖြင့်...

‘ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ မမနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေလို့လဲ’

ဂျစ်တစ်တစ်နှင့် ခရေညီမကို စချင်နောက်ချင်လာသဖြင့်...

‘ဒီက ညီမလေးက ခရေညီမပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါဆို နောင်မှာ အမျိုးတွေ တော်ရမှာဆိုတော့ သေချာမှတ်ထား ကိုယ့်နာမည်ရဲစွမ်း ခွမ်းတိုင်းရင်းဆေးလုပ်ငန်း လုပ်တယ်၊ ခရေရဲ့ချစ်သူ ညီမရဲ့ ခဲအိုလောင်းပေါ့’

ထင်သည့်အတိုင်း မမ၏ ချစ်သူဖြစ်နေ၍ အင်ကြင်း စိတ်ဓာတ်ချွတ်ခြုံကျသွား၏။ ဘာလိုများ ဟိုးအရင်က မဆိုကြ မတွေ့မြင်ကြရတာပါလိမ့်၊ မမကကော ဘာလိုများ ဒီလောက် ကံကောင်းနေရတာလဲ၊ ပညာလည်းတော်၊ လုပ်ငန်းမှာလည်း အားကိုးရ၊ မိဘတွေနဲ့ ချစ်ခင်အားကိုးမှုကိုလည်း ခံစားရသည့်အပြင် အင်မတန်မှ ချစ်တတ်မည့် မျက်နှာပေးနှင့် တည်ကြည်ခံညားလွန်းသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ မေတ္တာကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရနေပြန်သည်။

ကုသိုလ်ကံက မမအပေါ် မျက်နှာသာပေးလွန်းသည့်ဟုပင် ထင်မိ၏။ ကြည့်လေ ရဲစွမ်းဆိုသူက ဆွဲဆောင်မှုရှိလွန်းသည့် ယောက်ျား

တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အပြင် စွမ်းတိုင်းရင်းဆေး ထူထောင်ထားသူ ဆိုတော့ စီးပွားရေးကလည်း ပြောစရာရှိမည်မထင်။ သူမကိုယ်တိုင် ချမှတ်ထားသော အိမ်ထောင်ရေးပေါ်လစီကို ဖော်ဆောင်ပေးနိုင်မည့် စံပြယောက်ျားသား တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည့် မဟုတ်လား။ အင်ကြင်း က ရဲစွမ်းကို အားမနာပါးမနာ မော့ကြည့် အကဲခတ်ရင်း အတွေးတွေ ဘလောင်ဆူနေ၏။

‘ခရေ မရှိဘူးဆိုရင်လည်း ဘယ်သွားသလဲ တဆိတ်လောက် ပြောပြပေးပါလား၊ ကိုယ်လိုက်သွားချင်လို့ပါ’

‘အဲ... မမ ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ ပြောမသွားဘူးရှင်၊ ဒီလိုပဲ တနင်္ဂနွေဆို မမက လျှောက်သွားနေကျ ဒါနဲ့ ရောက်တုန်းအိမ်ထဲ ဝင်ပါဦးလား အစ်ကို’

‘လိုက်သွားလို့ မရဘူးဆိုရင်တော့ ခဏဝင်ပါ့မယ်၊ အန်တီ ကိုပဲ နှုတ်ဆက်ရတော့မှာပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့... မေမေ့ကို ခေါ်ပေးပါမယ်၊ အိမ်ထဲဝင်ထိုင်ပါဦး အစ်ကို’

အင်ကြင်းက ရဲစွမ်းကို ဖိတ်ခေါ်နေရာပေးပြီး အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့၏။ မေမေ့ကို ဘယ်လိုမိတ်ဆက်ပေးရမလဲ ဆိုတာ တွေးရင်း အင်ကြင်းစိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေသည်။ အိမ်ပေါ်အရောက် ဖေဖေအခန်းတံခါးကို ခေါက်မည်ရွယ်ရင်း အင်ကြင်း အကြံထုတ်နေ ၏။

တကယ်တော့ မမက အိုဗာတိုင်ဆင်းမည့် အလုပ်သမားများ ကို ကြီးကြပ်ရန် စက်ရုံသို့ သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဖုန်းဆက်မရတာက လည်း ထုံးစံအတိုင်း မမဖုန်းမေ့ကျန်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ဖေဖေအခန်းထဲမှ မေမေထွက်လာ၏။ ဖေဖေဆေးရုံမှ ဆင်းလာပြီး အိမ်မှာပဲ အနားယူနေတာ နှစ်ရက်ရှိပြီလေ။

‘ဟော... အငယ်လေး ဘာလဲ ဘာကိစ္စလဲ’

‘အဟင်း... ပြောစရာရှိလို့ မေမေ’
‘ဘာလဲ မုန့်ဖိုးတောင်းဦးမလို့လား တစ်နေ့လဲ နှစ်သိန်းပေး တားတာလေ’

‘ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်၊ ဧည့်သည်ရောက်နေ ပါ’

‘ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် မေမေရဲ့၊ ဟို... ဟိုလေ...’
အင်ကြင်း၏ အမူအရာကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်မာလာ တစ်မျိုး တွေးပေါက်သွား၏။ မယုံသင်္ကာဟန်နှင့်...

‘ဘာလဲ အငယ်လေးရဲ့ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရည်းစားလား’

မေမေ့အမေးကို ကြားမှ အင်ကြင်း အကြံရသွားပြီး ချော်လဲ ဆရာထိုင်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

‘အဟင်း... မေမေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့ လာ...’
အင်ကြင်းက ငြင်းလည်း မငြင်း ဝန်လည်း မခံဘဲ အမေ့ကို ခေါ်လာသည်။ ဧည့်ခန်းရောက်တော့ မေမေက ကိုရဲစွမ်းကို ခြေဆုံး

ခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ရင်း သဘောကျကျေနပ်သွားဟန်နှင့်...

‘မေမေ... ဒါ ကိုရဲစွမ်းတဲ့ မေမေ့ကို မိတ်ဆက်ချင်တယ်ဆို’

‘ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် ရဲစွမ်းပါ၊ နေပြည်တော်က ပြန်လာ တာနဲ့ လက်ဆောင်လေးတွေ ယူလာပြီး ဂါရဝလာပြုတာပါ အန်တီ’

‘ဪ... အေးကွယ်၊ အေး... အေး တွေ့ရတာဝမ်းသာပါ သယ်၊ ဒါနဲ့ သမီးနဲ့ခင်တာ ကြာပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ လေးနှစ်လောက်ရှိပါပြီ အန်တီ’
‘ကြာပြီပဲကိုး သမီးက ဘာမှလည်း ကြုံပြောမထားတော့...’

‘ရပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော်ကလည်း မရည်ရွယ်ဘဲ ဝင် ဆင်တာပါ’

www.burmeseclassic.com

‘အေးကွယ်... သမီးအဖေ ဆေးရုံကဆင်းလာတာ မကြာသေးဘူးလေ၊ အိမ်မှာလည်း အလုပ်တွေရှုပ်နေတာကွဲ့’

‘ဪ... ဟုတ်လား၊ အခုကော နေကောင်းသွားပြီလား၊ ဒီကိစ္စ ကျွန်တော်မသိသေးဘူး အန်တီ၊ နေပြည်တော်မှာ ဆယ်ရက် ကျော်ကြာခဲ့လို့လေ၊ ဒီလိုမှန်းသာသိရင် သင့်တော်တဲ့ ဓာတ်စာနဲ့ သတင်းလာမေးရမှာ အားနာလိုက်တာဗျာ’

မေမေနှင့် ကိုရဲစွမ်း စကားတွေကောင်းနေခိုက် အင်ကြင်းက ရဲစွမ်းကိုသာ ခိုးကြည့်နေ၏။ ထိုအခိုက် ရဲစွမ်း ခါးမှ ဖုန်းမြည်လာသည်။

‘ခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျာ’

ရဲစွမ်းက ဖုန်းထုတ်ရင်း ဆင်ဝင်အောက်တွင် ဆက်သွယ်ပြောဆိုနေသည်။ မေမေက အင်ကြင်းကို ကြည့်ရင်း...

‘ဥပမိရုပ်ကတော့ တော်တော်ခုံညားတာ ဘာအလုပ်လုပ်လဲ’

‘အဲ... ဟို... ဆေး... ဆေးကုမ္ပဏီထောင်ထားတာ မေမေ’

‘ဪ... အင်္ဂလိပ်ဆေး တင်သွင်းတဲ့ ကုမ္ပဏီပေါ့’

‘ဟုတ်... ဟုတ်မယ် ထင်တယ်မေမေ၊ သမီးလည်း အတိအကျ မသိဘူး’

‘သမီးတို့ချင်း အဆင်ပြေတယ်ဆိုရင် ဒါတွေက လေ့လာစုံစမ်းထားရမှာလေ’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့’

ရဲစွမ်း ပြန်ဝင်လာပြီး အားတုံအားနာဟန်နှင့်...

‘အားနာစရာကောင်းလိုက်တာ အန်တီရယ်၊ အရေးပေါ်အလုပ် ပေါ်လာလို့ နောက်မှပဲ သေချာချိန်းပြီး တစ်ခေါက်သပ်သပ် လာခဲ့ပါ့မယ် ခင်ဗျာ၊ ခုတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး’

‘ကောင်းပါပြီကွယ်’

ရဲစွမ်း နှုတ်ဆက်တော့ အင်ကြင်းက အပြင်ထိ လိုက်ပို့၏။

ရဲစွမ်းက အင်ကြင်းအား ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လိုဟန်နှင့် ခေါင်းကို ပုတ်လိုက်ပြီး...

‘ခရေကို ပန်းစည်းပေးပြီး သေချာပြောလိုက်နော်၊ မမရဲ့ သက်တော်စောင့်ကြီး လာသွားတယ်လို့ ကြားလား၊ ညီမလေး’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့’

‘သွားမယ်နော်’

‘ဟုတ်’

ရဲစွမ်း ကားပေါ်တက်ပြီး ထွက်ခွာသွားသည်အထိ အင်ကြင်း မခိုတ်မသုန်ကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့၏။ အိမ်ထဲမှ အကဲခတ်နေသော ဒေါ်မာလာက သမီးငယ်နှင့် ကောင်လေး၏ နွေးထွေးသည့် ဆက်ဆံရေးကို သတိပြုမိသည်မို့...

“အင်း... သမီးငယ်နဲ့ အတော်လိုက်ဖက်တာပဲ အင်ကြင်းက လူငွေတော်တယ် အကြီးမခရေတော့ ဘယ်လိုလူ ငွေထားလည်း မသိဘူး၊ ဪ... မေ့နေလိုက်တာ၊ ကိုကိုက နှုတ်ပြန်သောက်မယ် မှာလိုက်တာ”

ဒေါ်မာလာ အတွေးကို ဖြတ်ပြီး မီးဖိုချောင်သို့ ပြေးဝင်သွား၏။ အင်ကြင်းမှာ ခြံထဲရပ်နေရာမှ နေရာမရွေသေး၊ ရဲစွမ်းရပ်သွင်ကိုသာ မြင်ယောင်ရင်း အိမ်မွေ့ချခံထားရသူလို ငူငူကြီး ရပ်နေသည်။

ဒီကိစ္စ မမကို ပြန်မပြောဘဲ ထိမ်ချန်ထားလို့တော့ မဖြစ်သတို့ချင်း ဖုန်းအဆက်အသွယ်ရှိ၍ ချက်ချင်းပြန်သိမည့် ကိစ္စဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်လှည့်နှင့် အသိပေးအစ်အောက်ကြည့်ဖို့သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။

Pool။ ဝက်ဝံရုပ်ကြီးကို ဖက်၍ မမခုတင်ပေါ် ခိုင်မင်းပင် အိပ်လိုက်၏။ ကိုရဲစွမ်း အိမ်ကိုလာသွားကြောင်း မမကို တီးတိုးအသံ ပေးသည်။ ပြီးတော့ မေမေနှင့် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ပုံနှင့် ကိုရဲစွမ်းအပေါ် မေမေ သိပ်သဘောမကျပုံများ ကြံဖန်ပြောလိုက်သည့်အခါ မမခရေ သိသာစွာ မျက်နှာပျက်သွား၏။

‘မမနဲ့ ကိုရဲစွမ်းတို့ နားလည်မှုရခဲ့တာ ကြာပြီလား’

‘ဒုတိယနှစ်တက်တုန်းက ဆိုတော့ သုံးနှစ်ပြည့်လုနီးပြီ’

‘မမ သိပ်ပီရိတာပဲ၊ တကယ်ဆို အင်ကြင်းကိုတော့ ဖွင့်ပြော ပြထားသင့်တာပေါ့’

‘မမ ရှက်လို့ပါကွယ်၊ ဒါနဲ့ မေမေက ဘာကို သဘောမကျ တာလဲ’

‘အင်း... အဲဒါတော့ အင်ကြင်းလည်း အတိအကျ မသိဘူး၊ ယောက်ျားလေး တအားချောနေရင် ဖောက်ပြန်မှာတွေ ဘာတွေ ပူပန် တဲ့ သဘောမျိုးတော့ ပြောတယ်’

အင်ကြင်းက ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ဆင်ပြီး လုပ်ကြံဇာတ်တွေ ခင်းနေ၏။ ခရေမှာတော့ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ဆောက်တည်ရာမဲ့နေခဲ့ပြီ။

‘ဒုက္ခပါပဲ အင်ကြင်းရယ်၊ သူက လက်ထပ်ကြဖို့ နားပူနေတာ ကြာလှပြီ၊ ဖေဖေ မေမေတို့နဲ့ တွေ့ပြီး မိတ်ဆက်ပေးဖို့ နားဖောက်ဖို့ ကိစ္စတွေပေါ့ မမ ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ အကြံပေးပါဦးကွယ်’

အင်ကြင်းက ရှားလော့ဟုမ်း စတိုင်ဖမ်းပြီး စဉ်းစားဟန်ဆောင် သည်။ သူတွေ့နေတာက ခရေတို့ အဆင်ပြေဖို့မဟုတ်၊ ရဲစွမ်းနားလာ မဖောက်အောင် တတ်နိုင်သမျှ အချိန်ဆွဲထားဖို့သာ ဖြစ်သည်။

‘အင်း... လောလောဆယ် ဖေဖေကျန်းမာရေး အကြောင်းပြ ပြီး အချိန်ဆွဲထားလိုက်လေ မမရဲ့၊ ဘာကယ်လည်း ဖေဖေက ပုံမှန် မဖြစ်သေးဘူး မဟုတ်လား’

‘ဒီလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာပေါ့လေ၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ’

ခရေစကားကြားတော့ အင်ကြင်း ဝမ်းသာသွား၏။ သူ့ အကြံ အညွှန်ကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ အချိန်ရသွားပြီ မဟုတ်လား။

‘သိပ်တော့စိတ်မပူပါနဲ့ မမရယ်၊ ဖေဖေ ကျန်းမာလာမှ ဆို ရင်လည်း သိပ်နောက်မကျသေးပါဘူး’

‘အင်းပါ... ဒါနဲ့ အင်ကြင်းကော ကိုရဲစွမ်းကို ဘယ်လိုမြင် တဲ့’

‘အင်ကြင်းလည်း မေမေနဲ့ အမြင်တူတယ် မမ၊ မိန်းကလေး တိုင်း ကြွေလောက်တဲ့ ရုပ်မျိုး မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့လည်း အရမ်း ချမ်းသာကြတယ်ဆို’

‘ဟုတ်တယ် အင်ကြင်း’

‘ရုပ်ချောတဲ့ ယောက်ျား ချမ်းသာမှတော့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေပါ့မလား၊ တစ်သက်လုံး သဝန်တိုစိတ်တွေနဲ့ စောင့်ကြည့် ခရမှာလေ၊အင်ကြင်းက ရည်းစားနှစ်ယောက်ထားဖူးတော့ ယောက်ျား တွေအကြောင်း မမထက် နည်းနည်းပိုသိတယ်’

အင်ကြင်းက ရည်စားအရေအတွက်ကို ပိုပိုသာသာပြောရင်း ဆရာကြီးစတိုင်ဖမ်းကာ ပညာပြ၏။

‘ကိုရဲစွမ်းမှာ အဲသလို စိတ်ဓာတ်မျိုးတော့ မရှိပါဘူး၊ အင် ကြင်းရယ်’

‘အဲဒါကို ဘယ်သူက အာမခံပေးမှာလဲ၊ မမလည်း ကိုရီးယား ထားတွေ ကြည့်နေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ယောက်ျားဆိုတာ ကိုရီးယား ဖြစ်ဖြစ် မြန်မာဖြစ်ဖြစ် အတူတူပဲ မမနဲ့ လက်ထပ်ပြီး သားသမီးတွေ ဘာတွေရလို့ မမအလှပျက်သွားရင် သူ့ခြေလှမ်းတွေ ငြိမ်နေပါ့မလား ဆိုတာ စဉ်းစားစရာပဲ’

အင်ကြင်းက ခရေစိတ်ထဲ ဝေခွဲမရဖြစ်ပြီး သံသယတွေ နားလာအောင် ကြံဖန်ပြီး ပြောနေသည်။ ခရေမျက်နှာမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေး တဲ့ ခြေရာခံမိသဖြင့် အင်ကြင်းကျေနပ်သွား၏။ ဒီဘက်မှာ အချိန် ဆွဲထားပြီး ရဲစွမ်းကို ဝင်လုံးရန် အင်ကြင်း ခွင်ဆင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ခရေကို စိတ်ရှုပ်ထွေးအောင်လုပ်ပြီး တစ်ယောက်တည်းထား ခဲ့ကာ အင်ကြင်း ထွက်လာခဲ့၏။ သူ့စိတ်ကူးထဲမှာတော့ စိမ့်ကိန်းများက အသင့်၊ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့်အရှိန်မြှင့်တင် တိုက်စစ်ဆင်သွားရန် အင်ကြင်း ပြင်ဆင်ထားသည်လေ။

ဖြူဖြူစံသာ၊ သဲနုနှင့် ဥက္ကာတို့ ထုံးစံအတိုင်း အင်ကြင်းကို လိုက်ကပ်နေကြသည်။ အင်ကြင်းက အားလုံးကို မျက်ခြေဖြတ်ပြီး သူ့စိမ့်ကိန်းကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ကြံစည်နေတာမို့ ခွာချမရနိုင် သည့် သူငယ်ချင်းများအပေါ် စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဗျူဟာပြောင်းပြီး စမ်းသပ်ကြည့်ရန် နည်းလမ်းတစ်ခု ကို တွေးမိ၍ အင်ကြင်းကျိတ်ပြုံးလိုက်၏။

‘ကဲ... ဒီနေ့ ငါ နင်တို့ကို ရွှေခိုင်မှာ အသားကင်အဝကျွေး မယ်’

ကြားလိုက်ရသည့် စကားကို မယုံကြည်နိုင်ဟန်နှင့် စံသာက တံတွေးတွေ မျိုချလိုက်ရင်း...

‘အင်ကြင်း... နင် တကယ်ပြောတာနော်’

‘တကယ်ပေါ့ဟ’

‘ဟား... ဒါကြောင့် တံတွေးသီးလိုက် လျှာကိုက်မိလိုက် ဖြစ်နေတာကိုး၊ အတော်ပဲဟာ ကိုရီးယားကားတွေ ကြည့်ပြီး အဲသလို မျိုး ထမင်းလွတ်တီးချင်နေတာ’

‘ဟုတ်တယ် အင်ကြင်း၊ အာဂတ်ဆမီးသား (ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်)’

စံသာနှင့် သဲနုတို့ အားတက်သရော ဖြစ်နေသလို ဥက္ကာက လည်း ဆော်သြ၏။

‘ပါလီ... ပါလီ (မြန်မြန်၊ မြန်မြန်)’

အင်ကြင်းတို့အုပ်စု ကားပါကင်ဆီသို့ အားတက်သရော ပြေး လာကြသည်။ အင်ကြင်း ကားထဲဝင်ကာ တံခါများဖွင့်ပေးတော့ စံသာ နှင့် သဲနုက နောက်ခန်းမှာ သွက်သွက်ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ဒီတော့ ဥက္ကာက ရှေ့ခန်းတံခါကို ဖွင့်ရတော့၏။

‘ဥက္ကာ... ဒါဆို နင်မောင်းပါလား’

‘မောင်းချင်ပါတယ်ဟာ၊ ဒါပေမဲ့ လိုင်စင်ပါမလားဘူးဟ’

‘ကဲ... တက်... တက် တကတည်း ဘာမှကို အားမကိုးရ ဘူး၊ မိန်းကလေးမောင်းတဲ့ ကားကို အခန့်သားစီးချင်တယ်ပေါ့ ဟွန်း’

‘ဟဲ... ဟဲ ဆောရီးပဲ အင်ကြင်းရာ၊ ဝီစီကိုက်ထားတဲ့ ဘဲဥနဲ့ ဆုံပြီး ချလဲဖြတ်နေရမှာ စိုးလို့ပါ၊ ဟဲဟဲ’

ဥက္ကာဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ကားလေးအား အရှိန်ပြင်းစွာ ဆောင့်ထွက်သွား၏။ အင်ကြင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းတာကို စီးရင်း စံသာတို့ ဘုရားတနေကြရသည်။

‘အင်ကြင်း... တို့ကို အသားကင်ကျွေးမှာလား၊ အရေးပေါ်ကို လေ့လာရေးဦးစီးဌာနလား၊ ငါ ယတြာမချေရသေးလို့ပါဟယ်နော်၊ အရှိန် လျှော့ဦး လိမ္မာပါတယ် ဟဲဟဲ’

ဥက္ကာက အနားကပ် တံတွတ်တွတ်ပြောရင်း ချောသည်။ အင်ကြင်းက နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံပြုံးရင်း လီတာကိုမလျှော့တမ်း နင်းနေရာမှ မီးနီမီသွားသဖြင့် ဒက်စတော့(ပ်) ဘရိတ်နင်းလိုက်၏။

ဥက္ကာမှာ သူ့နဖူးနှင့် ကားမှန်၏ ခံနိုင်ရည်အားကို စမ်းသပ် လိုက်ရသလို ဖြစ်သွားပြီး စံသာတို့လည်း ဆိုဖာနှင့် မျက်နှာဆောင့် မိကြတော့သည်။

နာနာကျင်ကျင် ညည်းညူသံများနှင့် အတူ အင်ကြင်း၏ ရယ်သံတသောသော ထွက်လာ၏။

‘အင်ကြင်း... အစုတ်ပလုတ်မ ဒီမှာ ဆိုဖာနဲ့ ဆောင့်မိလို့ အိမ်မိမ့်ကုန်ပြီ ပြန်လျော်ပေး’

‘အေးပါဟ၊ ဟိုရောက်မှ စားပိုးနှင့်အောင်စား ဟုတ်ပြီလား’

‘မစားမှာ မပူနဲ့၊ စားပိုးနှင့်အောင်ကို စားမှာ ဒါမှ ကာမိတော့ မှာလေ၊ အသက်နဲ့ ရင်ပြီး စားရတဲ့ အသားကင်ဆိုတာ ဒီတစ်ခါပဲ ကြုံရမှာ နောက်ဆို နင့်ကားနဲ့ ဘယ်ခေါ်ခေါ် မလိုက်တော့ဘူး’

သဲနု၏ ဝိသံပါစကားကြောင့် အင်ကြင်း ဝိသဘောကျသွားပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ကာ လီဘာကို ဆောင့်နှင်းလိုက်ပြန်သည်။ အင်ကြင်းမှလွဲပြီး အားလုံး နောက်ပြန်လဲကုန်ကြ၏။ မကျေမနပ်သံများ ထွက်လာပြန်သည်။ သို့နှင့် ဘော်ခါတွေကို ဇီးဖြူသီးလို သဘောထား ကာ စကောထ ထည့်လိုမ့်သလို ကားကို မောင်းလာရင်း အသားကင် ဆိုင်ထဲသို့ ချိုးကျွေဝင်လိုက်၏။

ကားပေါ်မှ အရင်ဆုံးဆင်းလာသူမှာ အင်ကြင်းသာလျှင် ဖြစ်သည်။ ခဏကြာမှ စံသာတို့ လေပျို့ကာ အန်သူအန်၊ ခြေလှမ်းယိုင် သူယိုင်၊ မူးနောက်နောက် ဖြစ်သူဖြစ်နှင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာကြ၏။ အင်ကြင်းက စားစရာများပင် မှာပြီးနေပြီ။ ခပ်တည်တည်နှင့် ဆေး ကြော်ငြာစာရွက်တစ်ရွက်ကို ဖတ်နေလေ၏။

စွမ်းအုပ်စုမှ ထုတ်လုပ်သည့် ဒဏ်ကျေလူးဆေးဘူးထဲတွင် ပါသည့် ဆေးအညွှန်းစာရွက်လေး ဖြစ်သည်။ ထိုအညွှန်းတွင် ဖုန်းနံ ပါတ် သုံးခုပါ၏။ ကိစ္စပြီးလျှင် ထိုနံပါတ်တွေ အသုံးဝင်မဝင် စမ်း ကြည့်ရဦးမည် ဖြစ်သည်။

‘အင်ကြင်းရယ် ကလီစာတွေတောင် ပြောင်းဆန်ကုန်ပြီလား မှတ်ရတယ်၊ စားတောင်စားနိုင်ပါ့မလား မသိဘူး’

‘အဲဒါကို ငါလိုချင်တာပဲ မစားနိုင်တော့ ရှင်းရတာ သက်သာ တာ ပေါ့ဟာ’

‘ရမလား မစားနိုင်တဲ့ သူတွေအစား ငါပိုစားပေးမယ်၊ အဲဒါ တော့ ယုံထားလိုက် အင်ကြင်း၊ ငါတစ်ယောက်တည်း သုံးလေးပွဲ မကုန်ရင် ကြိုက်သလိုပြော’

တကယ်တမ်း မှာထားသော အသားကင်များ ရောက်လာ သည့် အခါတွင်လည်း ဥက္ကာက အပြောနှင့်ညီအောင်ပင် စားပြသည်။ ဇိန်းကလေးတွေ အအေးနှင့် မျှောချပြီး မနင်အောင် ကြိုးစားနေချိန်မှာ ဥက္ကာက အေးဆေး အမှိုက်ပုံးထဲ သွန်ပစ်သလိုမျိုးကို စားသောက်နေ သည်။ လက်ကျန်နည်းလာသည်နှင့် စားပွဲထိုးကို လက်ထောင်ပြကာ ထပ်ထပ်မှာသည်။

စားပွဲထိုးတွေလည်း ဒီတစ်ဝိုင်းတည်းကို ဖြည့်ဆည်းပေးရတာ နှင့်ပင် တော်တော်ယောက်ယက်ခတ်သွားကြ၏။ နောက်ဆုံး ပန်းကန် ကို လာပို့သည့် စားပွဲထိုး ငယ်ငယ်တစ်ယောက်ကတောင် အမော ဖောက်သံနှင့် အားပေးသွားရှာသည်။

‘အဟီး... ပျော်စရာကြီးနော်’

တစ်ဝိုင်းလုံး ငြိမ်သက်သွားသလောက်ရှိမှ...

‘ဟာ... ဥက္ကာ ဘယ်လိုလဲ၊ ထပ်မှာဦးမှာလား’

‘တော်ပါတော့ဟာ... ငါ့ကို ဖုတ်ဝင်ပူးနေတယ်များ မှတ်နေ သလား၊ ခုတောင် ဦးချိန်တိတစ်ပုလင်းလောက် သောက်ရမလို ဖြစ်နေ ပြီ’

‘တကယ်လား... တကယ်တော်ပြီပေါ့’

‘အင်း’

‘စံသာနဲ့ သဲနုကော’

‘အမလေး... တော်ပါပြီဟယ်၊ အအေးသောက်ဖို့တောင် နေရာမကျန်တော့ဘူး၊ စားပိုးနှင့်နေပြီ’

‘ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ နောက်မှ တောင်ပြောမြောက်ပြော မပြောနဲ့’

အင်ကြင်းက အေးအေးဆေးဆေး ပြောရင်း ပိုက်ဆံရှင်းဖို့ လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်လိုက်၏။ ပြူးပြူးယုယု အမူအရာနှင့် အိတ်ထဲ မွေနှောက်ရှာရင်း...

‘ဟင်... ဟာ... ကျွန်ုပ်တို့ ပိုက်ဆံ ပိုက်ဆံပါမလာဘူး၊ အိမ်မှာ မေ့ကျန်ခဲ့ပြီ ထင်တယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ’

အင်ကြင်းစကားကြောင့် ဥက္ကာ၊ စံသာနှင့် သဲနုတို့ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားကြ၏။ သဲနုက မျက်နှာငယ်လေးနှင့်...

‘အင်ကြင်း မနောက်နဲ့ဟာ၊ နင်တကယ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်’

‘ငါက ဘာကိစ္စလိမ့်ရမှာလဲ၊ တကယ်ကို ပါမလာတာ’

‘ဗုဒ္ဓေါ... အင်ကြင်း... ငါတို့မှာလည်း ပိုက်ဆံက လေးငါးထောင်ပဲ ပါတာနော်၊ တစ်ပွဲစာလောက်ပဲ ရှိမှာ’

ဥက္ကာ ရှက်ရွံ့သံနှင့် ပြောပြီး ပါသမျှပိုက်ဆံ အိတ်သွန်ဖာမှောက် ထုတ်ပြ၏။ စံသာလည်း သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲ ဖြဲရဲရှာကာ စုဆောင်းတော့ တစ်သောင်းမပြည့်တပြည့် ထပ်ထွက်လာသည်။ သဲနုကတော့ ရှာမနေတော့၊ သူ့မှာပါတာ သူသိပြီးသား၊ သုံးထောင်ပင်မပြည့်တတ်။

‘ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်’

‘မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ထွက်ပြေးရတော့မှာပေါ့’

‘အယ်... မဖြစ်နိုင်တာ အင်ကြင်းရယ်၊ ဒါက ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ကြီး ပြီးတော့လည်း ထွက်ပြေးရင် နင့်ကားကို ထားခဲ့ရမှာပေါ့ ဖြစ်မလားဟ’

အားလုံးခေါင်းတွေ ထူပူပြီး ငိုငွေ့သွားကြ၏။ အင်ကြင်းက မင်သေသေနှင့် ဖုန်းကို ထုတ်ယူလိုက်တော့ စံသာက...

‘ဘာလဲ ဖုန်းကို အပေါင်သဘောမျိုး ပေးခဲ့မလို့လား’

အင်ကြင်းက ခေါင်းရမ်းပြလိုက်ရင်း...

‘ဟင့်အင်း... ကယ်တင်ရှင် ရွှေမင်းသားလေးကို လှမ်းခေါ်မ

လို့’

‘ရွှေမင်းသား ဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ’

‘ဟင်း... ဟင်း ငါ့အိပ်မက်ထဲက ကိုကိုလေ၊ ကိုကိုက ရွှေမင်းသား ကျွန်မက အသားကင်ဖိုး မရှင်းနိုင်သူပေါ့၊ ငါ့ကို ဘယ်လောက် ဂရုစိုက်သလဲဆိုတာ သိရအောင် စမ်းကြည့်လို့ရမယ့် အခွင့်အရေးပဲ’

ဥက္ကာသွေးပျက်စွာနှင့် လှမ်းကြည့်၏။ စံသာက အဆောတလျင် တိုက်တွန်းသည်။

‘ကဲ... မယ်မင်းကြီးမ ဆက်မှာဖြင့် မြန်မြန်ဆက် ရွှေမင်းသား ဖြစ်ဖြစ်၊ တုရင်ကြီးဖြစ်ဖြစ် အရှက်မကွဲရင် တော်ပြီ’

အင်ကြင်းက ဆေးအညွန့်စာရွက်ကို ဖြန့်ပြီး ဝဉ္စ အပါအဝင် နံပါတ်ကိုးလုံးကို နှိပ်လိုက်၏။ အားလုံး၏ မျှော်လင့်ချက်အပြည့်နှင့် မျက်ဝန်းများက အင်ကြင်းထံမှာ စုပြုံကျရောက်နေသည်။ တကယ်တော့ အင်ကြင်းမှာ ငွေတစ်သိန်းခန့်ပါသည်။ အသားကင်ဖိုးလောက်တော့ အေးဆေးပါ။ သို့သော် ကိုရဲစွမ်းကို ဝင်ပူးရန် အကွက်ဆင်ခွင့်ရိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

‘ဟဲလို... ကိုရဲစွမ်းနဲ့ ပြောချင်လို့ပါ’

‘x x x x’

‘ဪ... အစ်ကိုပဲလား၊ ဟင်း... ဟင်း အတော်ပဲ၊ ကျွန်မက အင်ကြင်းပါ၊ မမခရေရဲ့ ညီမလေ’

‘x x x x’

‘ဟဲ... ဟဲ အားလည်းနာတယ်၊ ရှက်လည်း ရှက်တယ် ကြံရာမရလို့ ဆက်လိုက်တာ၊ ညီမလေ ရွှေမင်းအသားကင်ဆိုင်မှာ အဲဒါ စားသောက်ပြီးမှ ပိုက်ဆံပါမလာလို့ အစ်ကိုရဲ့ အဟင်း... ပြောရင်းနဲ့တောင် ရှက်လာပြီ’

‘x x x x’

‘အစ်ကို ဆိုင်ကို သိတယ်ဟုတ်လား၊ နာရီဝက်အတွင်း ဟုတ်ပြီလေ၊ ညီမ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ စောင့်နေပါမယ်’

‘ x x x x ’

‘ဒါပဲနော်’

အင်ကြင်းက ဖုန်းပိတ်ပြီး သူငယ်ချင်းများကို လက်မထောင် ပြရင်း ပိတ်တာကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ပိတ်တာအပြေးရောက်လာ ၏။

‘ဆိတ်သားကင်တစ်ပွဲ ထပ်ပေးဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

စားပွဲထိုး ထွက်သွားတော့ သဲနုက...

‘နင်ကလည်း ဟိုက လာမယ် မလာဘူးဆိုတာ မသေချာသေး ဘဲနဲ့များ ထပ်မှာနေသေးတယ်’

‘ပိုင်ပါတယ်ဟာ ဒုန့်ဝါရီ၊ အီးစီး... အီးစီး’

‘ဒါနဲ့ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ’

‘ရွှေမင်းသားပါဆို မမရဲ့ သူငယ်ချင်း ငါရဲ့ ကိုကို’

ဥက္ကာ မှဲကာရွဲ့ကာနှင့် မျက်နှာလှဲသွား၏။ သိက္ခာအကျ မခံလို သော်လည်း ပိုက်ဆံမပါသဖြင့် ခန္တီပါရမီကိုသာ ကျင့်ကြံနေရတော့ သည်။ စံသာနှင့် သဲနုက သိချင်စပ်စုချင်စိတ်များနှင့်...

‘အင်ထရိုကလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံလေး လုပ်လေဟာ’

‘နာမည်က တိုရဲစွမ်းတဲ့၊ ဘွဲ့ရပညာတတ် ရုပ်ချောသဘော ကောင်းတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်လေ၊ စွမ်းတိုင်းရင်းဆေးတိုက်ရဲ့ ဘော့(စ်)ဆိုပါတော့ဟာ’

‘ဟင်... စွမ်းဆေးတိုက် ဟုတ်လား၊ ငါကြားဖူးတယ်၊ ရေလျှံ တာမှ ဝါဆိုမိုးလိုပဲ၊ ဟဲ့... သူသာ တကယ်လာရင် နင်တော့ ကံ ကောင်းပြီ’

သဲနုက မနာလိုစိတ်၊ အားကျစိတ်များနှင့် ချီးကျူးသလိုလို ဖဲ့သလိုလိုပြောလိုက်၏။ အင်ကြင်းက မမူ၊ ယုံကြည်စိတ်အပြည့်နှင့် မာန်ဝင့်ကာ အသစ်ရောက်လာသည့် ဆိတ်သားကင်ကို အချဉ်ရည်တို့ ပြီး အရသာခံကာ စားနေသည်။

‘အင်ကြင်း... နင့်အပြောအရဆိုရင် အဲဒီ ရဲစွမ်းက...’

‘ဟုတ်တယ် ဥက္ကာ၊ နောင်မှာ ငါရဲ့ အနာဂတ်အိမ်ထောင်ရေး ပဲ့ကိုင်ရှင် ဖြစ်လာမယ့် သူပဲ’

ဥက္ကာ၏ မျက်နှာက ဂျပန်လျှင်မိသွားသည့် အဆောက်အဦး တစ်ခုလို ဖြစ်သွား၏။ အင်ကြင်းက ဂရုမစိုက်၊ ဆိတ်သားကင်ကိုသာ သရုပ်ခွဲနေလေ၏။ သို့နှင့် နောက်မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် အကြာမှာတော့ ဆိုင်ခြံဝင်းထဲသို့ ပရာဒိုကားအနက်ရောင်တစ်စီး ဝင်လာသည်။

အင်ကြင်းတို့အုပ်စု ထိုကားကို မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်နေကြ ၏။ ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ပိုင်ရှင်ဆင်းလာသည့် အခါမှာတော့ အင်ကြင်း က ရွှင်မြူးစွာ ထရပ်၍ လှမ်းကာလက်ပြရင်း...

‘အစ်ကို ကိုရဲစွမ်း၊ ညီမ ဒီမှာ...’

အင်ကြင်း၏ ကရဝိတ်သံကို ကြားပြီး ရဲစွမ်းက လက်ပြန်ပြ ကာ သူတို့ဝိုင်းသို့ ဦးတည်လာနေတော့၏။ စံသာနှင့် သဲနုတို့ ဖြစ်ပျက် သွားသည့် အမှုအရာကို ကြည့်ကာ အင်ကြင်းက အရသာရှိရှိ အောင်ပွဲ ခံနေလေသည်။

‘ဟယ်... ချောလိုက်တာ၊ ဘရက်ပစ်လိုလို လီယိုနာဒိုလိုလိုနဲ့’

‘ဂျီဟိုနဲ့ တူတာပါဟဲ့’

‘ဂျီဟိုက မိန်းမချော ချောတာ၊ သူက တည်ကြည်ခုံညားပြီး ယောက်ျားပီသနေတာလေ’

ဆတ်စလူးခါနေသော မိန်းကလေးသုံးယောက်ကို ကြည့်ရင်း ဥက္ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေချင်စိတ် ပေါက်နေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် အနာသို့ ရောက်လာ၏။ အင်ကြင်းက ခုံတစ်လုံး လှမ်းဆွဲပြီး သူ့နား တပ်၍ နေရာချ၏။

‘အဟင်း... အစ်ကိုရောက်လာတာ ဖြန်သားမဲ’

‘အင်းလေ... အင်ကြင်းတို့ အားငယ်နေမှာပဲ ဆိုပြီး’

‘တကယ် ကျေးဇူးတင်တယ် အစ်ကိုရယ် သိလား၊ နောက်ထပ်’

မေမေက မုန့်ဖိုးနှစ်သိန်းပေးတယ်။ အဲဒါ ပါလာတယ်ထင်ပြီး ဘော်ဒါ
တွေကို ကျွေးမွေးဖို့ ခေါ်လာခဲ့တာ။ နောက်မှ အင်ကြင်း ပြန်ပေးမယ်
နော် အစ်ကို’

‘ရပါတယ် အင်ကြင်းရယ်၊ အစ်ကိုနဲ့ အင်ကြင်းကြားမှာ
ဒီပိုက်ဆံလောက်က ပြန်ပေးစရာလား၊ အစ်ကို ရှင်းလိုက်မယ် မပူနဲ့’

‘ဟင့်အင်း... မရဘူး ပြန်ပေးကို ပေးမှာ၊ ဒါနဲ့ အစ်ကို
ကာစားမလဲ မှာလေ’

‘တော်ပြီ အင်ကြင်း၊ အင်ကြင်းဆီက ဖုန်းလာတုန်းကမှ
အစ်ကို ထမင်းစားခဲ့တာ၊ ဒါနဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ဘယ်လိုရလဲ’

‘ဟဲ... ဟဲ ညီမက စွမ်းဒဏ်ကျေလူးဆေး ဖောက်သည်လေ
အဲဒီမှာ နံပါတ်တွေ ပါတာပဲဟာ’

‘ဟုတ်လား ဉာဏ်ပြေးလိုက်တာ၊ အန်ကယ်ကော သက်သာ
ပြီလား အင်ကြင်း’

‘သက်သာတယ် ဆိုပေမယ့် လူကောင်းတော့ မဖြစ်သေးဘူး
လေ၊ ဩ... ဒါနဲ့ အစ်ကိုကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါက ဖြူ
ဖြူစံသာ၊ သူက သဲနု၊ သူကတော့ ဥက္ကာတဲ့ အားလုံးဘော်ဒါတွေ
ချည်းပဲ’

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ အင်ကြင်းလိုပဲ ခင်နိုင်ပါ
တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မတို့လည်း စွမ်းဆေးတိုက်ရဲ့ ကပ်စတန်မာ
တွေပါ’

‘ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ကျေးဇူးရှင်တွေပေါ့၊ ကြံတုန်း အသားကင်
ဝယ်ကျွေးပြီး ကျေးဇူးတုံ့ပြန်တယ်လို့ပဲ သဘောထားပေးပါ၊ တော်ပြီ
လား ထပ်မှာကြဦးလေ’

‘တော်ပါပြီရှင် ရင်ပြည့်မတတ်စားပြီးမှ ပိုက်ဆံမပါဘူးဆိုလို့
ပြန်အန်ထုတ်ရမလို့ ဖြစ်နေတာပါ၊ ကြည့်တောင် မကြည့်ချင်တော့ပါ
ဘူး’

သဲနုအပြောကြောင့် အားလုံးရယ်မောဖြစ်ကြ၏။ ဥက္ကာ၏
အပြုံးကတော့ သိပ်အသက်မပါလှချေ။ အင်ကြင်းမှာတော့ သူ့စမ်းသပ်
ချက်အောင်မြင်သဖြင့် အကြီးအကျယ် အားတက်ရွှင်လန်းနေလေ၏။

‘ဒါနဲ့ ခရေကော အင်ကြင်း’

‘မမ စက်ရုံမှာပဲလေ၊ အစ်ကိုရဲ့’

‘ဟုတ်လား၊ အေးကွာ အစ်ကိုလည်း မအားတာနဲ့ မဆုံဖြစ်ကြ
သေးဘူး၊ ပေ့... ဝိတ်တာ ရှင်းမယ်’

ဝိတ်တာ ဘော(လ်)စာရွက်ယူလာရင်း ခြောက်သောင်းရှစ်
ထောင်ဟု ပြော၏။ ရဲစွမ်းက တစ်သိန်းအုပ်တစ်အုပ်ထုတ်ရင်း ငွေရှင်း
ပေးသည်။

‘အင်ကြင်း ပြန်ပေးမှာနော် အစ်ကို’

‘ဒီကိစ္စ ထပ်ပြောနေရင် အစ်ကိုနဲ့ အင်ကြင်းရဲ့ ဆက်ဆံရေး
ဆိုးဝါးသွားလိမ့်မယ်နော် ဒါပဲ’

‘ဒါဆိုရင်တော့ မပြောတော့ပါဘူး အစ်ကိုရယ်’

အင်ကြင်းနှင့် ရဲစွမ်းတို့ အခေါ်အပြောတွေကို နားထောင်ရင်း
ဥက္ကာမှာ သေဒဏ်အပေးခံနေသော တရားခံလို ဖြစ်သွားရှာ၏။ စံသာ
နှင့် သဲနုမှာလည်း ဆွဲဆောင်မှုရှိလွန်းသော ရဲစွမ်း၏ အပြောအဆို
အမူအရာကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် မျက်တောင်မခတ် လိုက်ကြည့်
နေကြသည်။

‘ကဲ... အစ်ကိုမှာ အလုပ်လေးတွေ မပြတ်သေးလို့ ခွင့်ပြု
ဦးနော် အင်ကြင်း၊ ဒီက ဘော်ဒါတွေရောပေါ့’

နှုတ်ဆက်သံတွေ စီစီညံသွား၏။ အားလုံးအကြည့်က ရဲစွမ်း၏
ပရာဒို မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်သွားသည် အထိပင်။

‘အင်ကြင်းရယ်၊ နင်တကယ် ကံကောင်းတာပဲနော်၊ ဂရုစိုက်
တာလည်း အရမ်းပဲ၊ ရုပ်ကလည်းချော၊ အရပ်ကလည်းကောင်း၊ ဝတ်
တာစားတာလည်းစမတ်ကျ၊ အပြောအဆိုကလည်း ယဉ်ကျေး အားလုံး
က အမှတ်ပြည့်ပေးစရာတွေချည်းပဲ’

‘မြင်ပြီ မဟုတ်လား၊ ငါ့ရဲ့ အနာဂတ် ပရိုဂရမ်ကို’
 ‘တွေ့ပါပြီ မမရယ်၊ တွေ့ပါပြီ၊ ဟယ်... ဟယ်တော့ ဥက္ကာ၊
 ဟဲ့... ဥက္ကာ အသက်ကောရှိသေးရဲ့လားဟယ်၊ သဲနု စမ်းကြည့်ပါဦး’
 ‘မသေနိုင်ပါဘူးဟာ၊ အတွင်းကျေဒဏ်ရာရသွားရုံလောက်
 ပါ’

မိန်းကလေးသုံးယောက်၏ ရယ်သံက ဥက္ကာကို တောချောက်
 မောင်းထုတ်သကဲ့သို့ ရှိနေတော့သည်။

အခန်း(၄)

ရန်ကုန်မိုးက အပြီးတကြီး သွန်းဖြိုးရွာချလျက်ရှိသည်။ သစ်
 ပင်သစ်ရွက်များလည်း ငွေဖြားတံတွေ တရစပ်ထိမှန်ခံရမှုကြောင့်
 အော်ဟစ်ငိုကြွေးလျက် ရှိကြ၏။ ရာသီဥတုက အားပေးနေသဖြင့်
 ထီးစက်ရုံပိုင်ထားသော ခရေအဖို့ ဘဏ်အပ်ငွေတိုးမည့် ကာလဖြစ်နေ
 ၍ စိတ်ပျော်ရွှင်ပြီး ကြည်နူးအားတက်နေတော့သည်။

ညနေငါးနာရီထိုးနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း မိုးမစဲသေးသဖြင့်
 ခရေပြန်လို့ မရသေး။ ရုံးခန်းနှင့် ကားပါကင်က ဝေးသည်မို့ ဒီမိုးထဲ
 ထီးသုံးပြီး ထွက်သွားတောင် ကားပေါ်ရောက်လျှင် ရွဲရွဲစိုနေမှာ သေချာ
 သဖြင့် မိုးအစဲကိုသာ စောင့်နေမိသည်။

ထိုမိုးသည်းသည်းထဲတွင် စက်ရုံထဲသို့ ကားတစ်စီးဝင်လာ၏။
 ပရာဒိုတစ်စီး ဖြစ်နေ၍ ဘယ်သူ့ကားများလဲဟု တွေးနေစဉ် ကားပေါ်မှ
 မိုးကာဝတ်ပြီး ထီးဆောင်းထားသော လူတစ်ယောက် ဆင်းလာတာ
 တွေ့သည်။ ထီးကို ငိုက်ပြီး ဆောင်းလာသဖြင့် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါရယ်
 လို့ မသိရ။

စက်ရုံထဲ ဝင်လာပြီး ထီးပိတ်၍ မိုးကာခေါင်းစွပ် ချွတ်လိုက်
 တော့မှ မောင်ဖြစ်နေတာ တအံ့တသြ သိလိုက်ရ၏။ ခရေအဖြေအ
 လွှား ခရီးဦးကြိုမိသည်။

'MARK II မဟုတ်လို့ ဘယ်သူများလဲလို့ ကြည့်နေတာ မောင်ရဲ့'

'ကားပျက်နေလို့ ဖေဖေကား ဆွဲလာတာလေ'

'ဟုတ်လား၊ ကဲပြော... ခိုးထဲလေထဲ ဘာကိစ္စလဲ'

'ဟောဗျာ... ကိုယ့်ရည်းစားဆီလာတာ ကိစ္စရှိရဦးမှာလား'

'မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်၊ အရေးပေါ်အကြောင်းကိစ္စများ ရှိလို့လားလို့ တွေးပြီး စိတ်ပူလို့ပါ'

'အရေးတကြီးကိစ္စဆိုလို့ ကိုယ်တို့ကိစ္စ အိမ်ကို အသိပေးပြီး ပြီးလား'

ရဲစွမ်းမေးခွန်းကြောင့် ခရေခေါင်းငုံ့သွား၏။ အမှုအရာကြောင့် အခြေအနေကို ရိပ်မိသလိုနှင့်...

'ခုထိ မိဘတွေကို အသိမပေးရသေးဘူးပေါ့၊ ခရေ မောင် အပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားနေတာလဲ'

ရဲစွမ်းအသံကျယ်လာသဖြင့် ခရေက ဝန်းကျင်ကို မျက်စေ့ ကစားပြီး ရုံးခန်းထဲသို့ ဆွဲခေါ်လာခဲ့ရ၏။ အခန်းထဲမှာ အသားကျထိုင် ပြီးသွားမှ...

'မောင်ရယ်... ဖေဖေကျန်းမာရေး အခြေအနေကြောင့် မ ပြောဖြစ်သေးတာပါ၊ ခရေလည်း မောင်နဲ့ အတူနေပြီး ဘဝသစ်တည် ဆောက်ချင်လှပါပြီ၊ အဲဒါကိုတော့ ယုံကြည်ပေးပါ မောင်'

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် တောင်းပန်ခယသလို ပြောလာသည့် ချစ်သူကြောင့် ရဲစွမ်း ခရေကို သနားသွားရသည်။

'မောင် သဘောပေါက်ပါပြီကွာ၊ ဆောရီးပဲ၊ ခရေအဆင်ပြေ တဲ့ အချိန်ကျမှပဲ ပြောလိုက်ပါ၊ မောင်တို့ချင်းက နားလည်မှု ရပြီးသား ပဲဟာ၊ မလောတော့ပါဘူး၊ ယောက္ခမအသံမာလာမှပဲ မင်္ဂလာကိစ္စ ပြောကြတာပေါ့'

'ခုလို အလိုက်သိတာနဲ့တင် မောင်ကို ပိုချစ်သွားပြီ သိလား'

'တကယ်လား ဒါဆို ဝမ်းကဏ်'

'ဟယ်... မောင် မကန့်နေ၊ ဒီစက်ရုံ နေရာတိုင်းမှာ C.C.TV တပ်ထားတယ် သိရဲ့လား'

ထိုအခါမှ ရဲစွမ်းက ဟိုဟို ဒီဒီမော့ကြည့်ရင်း ဣန္ဒြေရသွား၏။

'မိုးတိတ်ရင် ခရေကားကို ပြန်လွှတ်လိုက်၊ မောင်ပြန်ပို့ပေး မယ်'

'အင်းပါ မောင်ရဲ့'

'ဒါနဲ့ တစ်နေ့က အင်ကြင်းဖုန်းဆက် အကူအညီတောင်းလို့ မောင် အလှူဒါနပြုလိုက်ရသေးတယ်'

'ဟင်... ဘယ်လို... ဘယ်လို'

ရဲစွမ်းက ထိုနေ့က အဖြစ်ကို ပြန်ရှင်းပြလိုက်၏။ အကြောင်း ခုံသိတော့ ခရေ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။

'ကြည့် ဒီကောင်မလေးကလည်း အစ်မဆီ ဖုန်းဆက်လည်း ရတဲ့ဟာကို'

'သူ့ကို ဆုမှာကြောက်လို့နဲ့ တူပါတယ်၊ ခရေကိုတောင် ပြန်မပြောဘူး မဟုတ်လား၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ပါကွာ နော်...'

'အင်းပါ ဒါပေမဲ့ အင်ကြင်းကို သိပ်အလိုမလိုက်နဲ့နော် သိပ် ဆိုးတာ အိမ်မှာ သူကလည်း ဗိုလ်ပဲ မဟုတ်လား'

'အင်း... အလိုမလိုက်နဲ့ ဆိုပေမယ့် သူက မောင်တို့ ကိစ္စမှာ လှော်ပေးမယ့် သူတစ်ယောက်ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ ဒီတော့ မောင်က ပေါင်းသင်းထားရမှာပဲ၊ ခရေနဲ့ နီးဖို့အတွက် ယမမင်းအကူအညီယူရ မယ် ဆိုရင်တောင် အေးဆေးပဲ အင်ကြင်းလောက်တော့ စာမဖွဲ့ဘူး'

'သဘော... သဘော မောင်သဘော၊ ပြီးတော့မှ ဆိုးသွန်းလို့ လက်မြှောက်ပါပြီ ဆိုပြီး အကူအညီလာမတောင်းနဲ့နော်'

'မတောင်းဘူး စိတ်ချ၊ ခရေနဲ့ ညားရင်လည်း ညီမတစ် ယောက် ဖြစ်လာမှာပဲ မဟုတ်လား'

‘ဟင်း... ဟင်း စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့’

‘စောင့်မကြည့်နဲ့ ဖိုးတိတ်ပြီ သွားကြစို့’

ရဲစွမ်းနှင့် ခရေတို့ နှစ်ကိုယ်ယှဉ်တွဲ၍ စက်ရုံထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြ၏။

ကိုးနာရီခွဲတွင်လာသည့် မန်ယူနှင့် ချယ်ဆီးပွဲကို ကြည့်ရင်း ရဲစွမ်းစိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားနေ၏။ သူက မန်ယူပရီသတ်တစ်ယောက် ဖြစ်သလို ဒီပွဲက ၂၀၁၁ခု ပရီးမီယားလိဂ်ဆုဖလားအတွက် အဆုံးအဖြတ်ပွဲလည်း ဖြစ်နေသည်။ ဒီပွဲကို မန်ယူနိုင်လျှင် ပွဲစဉ်မကုန်သေးဘဲနှင့် ၁၉ကြိမ်မြောက် အဖြစ် ပရီးမီယားလိဂ် ဆုဖလားကြီးကို ပိုင်ဆိုင်တော့မည် ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ မန်ယူရှုံးပြီး ချယ်ဆီးနိုင်လျှင် ချယ်ဆီးအဖို့ ဆုဖလားကို စိတ်ကူးယဉ်ခွင့် ရသွားမည်မို့ နှစ်သင်းစလုံးအတွက် အရေးကြီးနေသော ပွဲစဉ်လည်း ဖြစ်သည်။

ရဲစွမ်း သူ့အခန်းထဲမှ ၇၂လက်မ LCD တီဗီကြီးကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေသည်။ ပွဲစပြီး ရှစ်မိနစ်လောက်မှာပင် မန်ယူအဖွင့်ဦး ရသွားသဖြင့် ရဲစွမ်း ဝမ်းသာအားရ ထအော်လိုက်သည်။ ဒါဆို လပ်ကီးကောင်းသွားပြီဟုပင် ယူဆလိုက်၏။ သို့သော် ချယ်ဆီးကလည်း လျှော့တွက်လို့ရသည့် အသင်းမဟုတ်၊ နှစ်ဦးပြတ်လောက် ရှုံးနေတာတောင် နောက်ဆုံးမှာ အင်္ဂလန်ရအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သည့် အသင်းမျိုးဖြစ်သည်။

လမ်းပတ်တို့၊ ဒရော့ဘာ၊ မာလူဒါတို့ကို အထင်သေးလျှင် နောင်တတွေ တစ်လှေကြီး ပိုက်သွားရလိမ့်မည်။ သူတို့က တကယ့် သဘာကောင်တွေ ဖြစ်သော်လည်း ချစ်မွေးပါသည့် ဥပဓိရုပ်များ

မဟုတ်သဖြင့် ရဲစွမ်းက အလိုလိုနေရင်း အမြင်ကတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို အမြင်ကတ်သဖြင့်လည်း ချယ်ဆီးအသင်းကိုပါ အားမပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

မိနစ်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်မှာ မန်ယူတစ်ဦးထပ်ရသွားတော့ ရဲစွမ်း အခန်းထဲမှာပင် လှည့်ပတ်ခုန်ပေါက်ပြီး ကနေလိုက်တော့သည်။ နှစ်ဦးပြတ်နိုင်နေသော မန်ယူလိုအသင်းကို အနိုင်ကန်ဖို့ဆိုတာ ဒရော့ဘာတို့ မပြောနှင့် သိကြားမင်းဆင်းကန်လျှင်တောင် မလွယ်တော့ဘူး မဟုတ်လား။

သူ အားပေးသည့်အသင်း အနိုင်ရတော့မည်မို့ ရဲစွမ်းလွှတ်၍ ပျော်နေမိစဉ် ကလေးငိုသံ စူးစူးဝါးဝါး ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ရသည်။ သူမသိသော နံပါတ်မို့ ၀၆၀၀၀၁၁၁ နှင့် နားထောင်လိုက်၏။

နားထဲတွင် ဆူဆူညံညံဂီတသံကို အရင်ကြားရသည်။ ပြီးမှ မသံမကွဲလေသံနှင့် စကားပြောသံကို မနည်းနားလည်အောင် နားထောင်ယူရ၏။

‘ဟဲလို... ကိုရဲစွမ်းလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ တဆိတ်လောက် အော်ပြောပါ ဆူညံနေလို့’

‘ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ အင်ကြင်းပါ’

‘အင်ကြင်း ဟုတ်လား၊ ပြော ညီမလေး ဘာကိစ္စလဲ’

‘အင်ကြင်းလေ အခု (.....) Club မှာ ရောက်နေတာ မိန်းကလေးတွေချည်းပဲ၊ အဲဒါ လူရမ်းကားနှစ်ယောက်က တွဲမကလို့ ဆိုပြီး ပြဿနာရှာနေတယ် အစ်ကို ကူညီနိုင်ရင် ကူညီပါဦး’

‘ဟာ... ပြဿနာပဲကွာ၊ အစ်ကိုလည်း ဘောပွဲရှိနေတာ အရမ်းအရေးကြီးနေလို့’

‘လုပ်ပါ အစ်ကိုရယ်၊ Night Club သွားတာသာ အိမ်က သိသွားရင် အင်ကြင်း အသတ်ခံရမှာမို့ပါ’

‘ဒုက္ခပါပဲကွာ’

‘လုပ်ပါ အစ်ကိုရယ် မြန်မြန်လေး လာခဲ့ပါနော်’

‘အင်း... အင်း’

ရဲစွမ်း ဖုန်းပိတ် တီဗီပိတ်၍ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။ သူ အကြိုက်ဆုံးအသင်းနှစ်သင်း ကစားသည့်ပွဲကို ကြည့်ရှုခွင့်ဆုံးရှုံးခဲ့ရ၍ တော်တော်လည်း တင်းနေသည်။

‘ဟူး... ခရေပြောတာ မယုံမိဘူး၊ ဒီကောင်မလေး တော်တော်ဆိုးတာပါပဲလား’

အောက်ထပ်တွင် အသင့်တွေ့ရသည့် မမထွေးကို အပြင်ခဏ သွားဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးပြီး ဝပ်ရှော့ပြန် MARK II နှင့်ပင် ထွက်လာခဲ့၏။ ဆယ်နာရီကျော်နေပြီဆိုတော့ လမ်းသွားလမ်းလာတို့ပင် ရှင်းနေပြီ။ ညကောင်းကင်ပြိုကွဲကာ အက်ကြောင်းထပြီး လင်းလက်သွားသည်။ မိုးရွာဦးမည့် သဘောပေါ့။

ထိုအချိန်မှာ အင်ကြင်းက ဘော်ဒါများနှင့် လက်ဝါးရိုက်လျှက်ရှိတော့သည်။ ဒီအဖြစ်အပျက်ကို အင်ကြင်းကိုယ်တိုင် ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ညွှန်းရေးသားကာ ကိုယ်တိုင်ဒါရိုက်တာလုပ်ပြီး သရုပ်ဆောင်များ ငှားရမ်း၍ အသုံးတော်ခံရန် အသင့်ဖြစ်နေလေ၏။ မတော်တရော် အဖေအဝတ်အစားများ ယူဝတ်ထားသလို ဒီဇိုင်းနှင့် ကောင်ငယ်လေး တစ်ယောက်က...

‘အင်ကြင်း... ယူကိုကိုက တို့တွေကို အမုန်းကျွေးရင်တော့ လက်ရှိသရုပ်ဆောင်ခန့် မရဘူးနော်’

‘အေးပါဟယ် သွားတစ်ချောင်းကျိုးသွားရင် တစ်ချောင်းအသစ် ပြန်စိုက်ပေးမယ်လို့ ဂရန်ဒီပေးပါတယ်ဟာ’

‘ဟား... ဒီလောက်ပဲလား’

‘အင်း... သွားတစ်ချောင်းကျိုးသွားရင် သွားတစ်ချောင်းအသစ်ပြန်စိုက်ပေးမယ့်အပြင် နှစ်ရက်တိတိ ဆန်ပြုတ်ပွိုပေးမယ် ဒစ်စကောင့်(နံ)ပေါ့’

(.....)Club အတွင်း ရယ်သံများ ဟိန်းထွက်သွား၏။

‘သူ အခုထွက်လာနေပြီ၊ နာရီဝက်လောက်အတွင်း ရောက်လာမှာ အားလုံးမှင်သေပစေရန်’

‘အေးပါဟ’

ဒါတွေကို ဘာမှမသိဘဲ ဒေါသမောင်းတင်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည့် ရဲစွမ်းတစ်ယောက်တော့ ဘယ်လိုအဖြစ်တွေ ကြုံတွေ့ရမည်မသိ။ လမ်းပေါ်ကားရှင်းနေသဖြင့် လီဗာကုန်နင်းကာ ခရီးကို မြေကြောရှုံ့နေမိ၏။ သို့ဖြစ်၍ အင်ကြင်း ရှိနေသော Club သို့ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်နှင့် ရောက်လာခဲ့သည်။ အဝင်ဝမှ လှမ်းကြည့်နေသည့် ဖြူဖြူစံသာက MARK II ပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် ရဲစွမ်းကို တွေ့သည်နှင့် အထဲသို့ ဝင်ပြေးကာ ဒါရိုက်တာအင်ကြင်းအား သတင်းပို့၏။

လုပ်ကြံဇာတ်လမ်းရိုက်ကူးမည့် သရုပ်ဆောင်များအားလုံး နေရာယူကာ အသင့်ပြင်ထားလိုက်ကြသည်။ Club ၏ အကန်းမအဝင်ဝသို့ ရဲစွမ်းရောက်လာသောအခါ ပြကွက်ကို စလိုက်၏။

ကပ္ပခန်းမထောင့်မှ ခုံတန်းများတွင် ထိုင်နေသည့် အင်ကြင်းနှင့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ထံသို့ ကောင်လေးနှစ်ယောက် ဝင်လာကာ အင်ကြင်းနှင့် သဲနုကို ဆွဲခေါ်နေကြ၏။ ဒါကို ရဲစွမ်းမြင်သွားပြီး အင်ကြင်းထံ ပြေးလာနေသည်။

‘အင်ကြင်း... နင်တို့ မမိုက်ဘူးဟာ၊ ဒီကိုလာတာ လျှမ်းမို့ မဟုတ်ဘူးလား၊ မကဘဲ ငုပ်တုပ်ထိုင်နေလို့ ဘာလုပ်မှာလဲ၊ လာပါပျော်လိုက်ကြရအောင်’

‘နင် မရစ်နဲ့နော် မကချင်ပါဘူးဆို’

‘မကချင်ရင် Club ကို ဘာလို့လာလဲ’

‘ဒီမယ် ညီလေးတို့’

‘ဘာလဲ ခင်ဗျားက ဘာကြီးလဲ’

‘ငါလား အင်ကြင်းရဲ့ အစ်ကိုပေါ့’

‘အဲဒီတော့ ယောက်ဖလို့ခေါ်ပြီး ဂုဏ်ပြုပေးရမှာလား’
 ‘မလိုပါဘူး၊ ငါ မင်းတို့ကို စေတနာနဲ့ သတိပေးမလို့’
 ‘တည့်(ဒဲ) ပြော တိုင်ပတ်သလို ကျွိုင်ပတ်သလို လုပ်မနေနဲ့’
 ‘အေး... အဲဒါဆို ညောင်းတော့ ဒီထဲကိုမဝင်ခင် ရဲကိုဖုန်း
 ဆက်ခဲ့တယ်၊ အထဲမှာ ချာတိတ်နှစ်ကောင် သောင်းကျန်းနေတယ်လို့’
 ‘ဗျာ... ဟာ... ဟေ့ကောင် ဒီကို ဆားပုလင်းနှင်းမောင်
 လာမယ်တဲ့’
 ‘ဒါဆိုလည်း လစ်ကြတာပေါ့၊ အိုင်ပီရာ’
 ချာတိတ်နှစ်ကောင် တကယ် လစ်ပြေးတော့၏။ အင်ကြင်း
 က မျက်နှာငယ်လေးနှင့်...
 ‘ဒါဆို အင်ကြင်းတို့ကော အဖမ်းခံရမှာလားဟင်’
 ‘ဟာ... အင်ကြင်းကလည်း အစ်ကိုက ချီးလိုက်တာပါ’
 ‘ဟင်... အဲလိုလား၊ တော်ပါသေးရဲ့’
 ‘တော်ပါသေးရဲ့ မလုပ်နဲ့၊ လာ... ပြန်မယ် ကားကောပါ
 လား’
 ‘ပါတယ် အစ်ကို’
 ရဲစွမ်းက ကောင်မလေးများကို ရှေ့မှ ထွက်စေ၍ တွန်းပို့ရင်း
 နောက်ပိုင်းကိုလည်း လုံခြုံအောင် လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နှင့် စောင့်
 ရှောက်ပြီး ခေါ်ထုတ်လာခဲ့၏။ ကားပါကင်မှ အင်ကြင်းကားနားအထိ
 လိုက်ပို့ပေးသည်။
 ‘ကဲ... ကားပေါ်တက် မြန်မြန်ပြန်တော့ ညည်းတို့ လုပ်တာနဲ့
 သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ဘောပွဲလွှတ်သွားပြီ၊ တော်တော်ရှုပ်တဲ့ ကလေးတွေ’
 ‘အမယ်... အင်ကြင်းတို့ ကလေးမဟုတ်တော့ပါဘူးနော်’
 ‘စကားမရှည်နဲ့ ပြန်ကြတော့ ညနက်နေပြီ၊ အစ်ကိုကားနဲ့
 နောက်ကလိုက်ခဲ့မယ်’
 ‘ဟုတ်ကဲ့ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စ အစ်ကိုကို ပြန်မပြောပါနဲ့နော်၊
 အမေတို့သိသွားရင် သတ်မှာ’

‘အေးပါ... အင်ကြင်းလည်း နောက်တစ်ခါ ဒီလိုနေရာတွေ
 မလာနဲ့တော့’
 ‘ဟုတ်ကဲ့’
 ရဲစွမ်းက အင်ကြင်းပန်းကို ဖက်၍ ကားထဲသို့ ဝင်စေ၏။
 ပြီးတော့ တံခါးကို ပိတ်ပေးသည်။ ထိုအထိအတွေ့သည် ရဲစွမ်းက
 ညီမတစ်ယောက်လို သဘောထားဆောင်ရွက်တာ ဖြစ်သော်လည်း
 အင်ကြင်းအတွက်တော့ အမြဲလို သတိရစရာတစ်ခု ဖြစ်သွားတော့၏။
 ‘အစ်ကိုကား ရှေ့မီးကြီးနဲ့ အချက်ပြရင် အင်ကြင်းစထွက်
 တော့’
 ‘ဟုတ်ကဲ့’
 ရဲစွမ်း သူ့ကားဆီပြန်လာပြီး ကားထဲဝင် စက်နှိုး အချက်ပြ
 လိုက်သောအခါ အင်ကြင်း၏ ကားလေးစထွက်သွားသည်။ ရဲစွမ်းက
 အင်ကြင်းကားနောက်သို့ တောက်လျှောက်လိုက်သွား၏။
 အင်ကြင်း၏ ခရီးစဉ်က အတော်ရှည်လျား၏။ သူငယ်ချင်း
 များကို အရင်လိုက်ပို့ပေးနေတာပဲ ဖြစ်မည်။ ရဲစွမ်းအတွေး မှန်၏။
 စံသာနှင့် သဲနုကို ပြန်ပို့ပြီးမှ အင်ကြင်းအိမ်အပြန်လမ်းပေါ် ရောက်
 သည်။
 ရဲစွမ်းနောက်မှ တောက်လျှောက်လိုက်၏။ သိပ်မကြာခင်မှာ
 ခရေတို့ ခြံရှေ့သို့ရောက်သည်။ ခြံဝမှာ ဒေါ်မာလာ ယောက်ယက်ခတ်
 နေတာတွေ့ရ၏။ ဘဲနာရီကျော်ပြီလေ၊ ဘယ်မိဘက စိတ်မပူဘဲ
 နေပါ့မလဲ။ ခြံထဲ ကားမဝင်ခင်ပင် ဒေါ်မာလာ ဆီး၍ ဆူနေတော့၏။
 ‘ဘယ်သွားနေတာလဲ အင်ကြင်း၊ ဒါ မိန်းကလေး အိမ်ပြန်
 ရမယ့် အချိန်လား’
 အင်ကြင်းက သူ့ကားဆီ ညွှန်ပြကာ တစ်ခုခုပြောနေပုံရ၏။
 ဒေါ်မာလာက သူ့ကို လှမ်းခေါ်သည်။ ရဲစွမ်း မသိမသာရှောင်ထွက်
 သွားလို့ မဖြစ်တော့။ ကားပေါ်မှဆင်းကာ အန်တီဆီ နောက်ရပြန်
 သည်။

‘အစ်ကို အမေ့ကို ရှင်းပြပါဦး၊ သူငယ်ချင်းမွေးနေ့မှာ ကြာနေ တယ်ဆိုတာ’

အင်ကြင်းက သူ့ဖဲ သူချိုးကာ သူ့စိတ်ကြိုက်ဝေလိုက်သည်။ ရဲစွမ်းဘုမသိ ဘမသိနှင့် ဂင်ထောက်ခံ၏။ သူက အင်ကြင်းနှင့် ဆုံပြီး အန်တီနှင့် မိတ်ဆက်စဉ်ကပင် ခရေ၏ ချစ်သူအဖြစ် အသိပေး ပြီး ဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်နေသည် မဟုတ်လား။ လိပ်ပြာသန့်စွာနှင့် အင်ကြင်းကို ကူညီခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်လည်း ရှိပါတယ်၊ အန်တီစိတ်ပူ နေမှာစိုးလို့ အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးတာပါ’

‘ဪ... ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျေးဇူးပါပဲကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်နောင် ညဘက်တော့ အလည်အပတ် မသွားကြပါနဲ့’

‘ဗျာ’

ရဲစွမ်း ကြောင်သွားစဉ် အင်ကြင်းက...

‘မဟုတ်ဘူး မေမေရဲ့၊ သမီးတို့ အတူသွားတာ မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုက နောက်မှရောက်လာတာ၊ မွေးနေ့ရှင်က နှစ်ဖက်လုံးနဲ့ သိနေ တာကို သမီးတို့က မသိခဲ့ကြတာပါ’

‘ဪ... အေးလေ... ကဲကဲ မိုးချုပ်နေပြီ မောင်ရဲစွမ်း လည်း ပြန်တော့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဒါနဲ့ ခရေကော အိပ်ပြီလား မသိဘူး’

‘အိပ်နေပြီကွဲ့၊ သူက မနက်စောစော အလုပ်သွားရမှာလေ’

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆို ခွင့်ပြုပါဦး၊ အင်ကြင်း... အစ်ကို ပြန်မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို’

ရဲစွမ်း ထွက်သွားမှ အင်ကြင်း သက်ပြင်းချမိ၏။ နှစ်ပင်သုံး ပင်ဆက်တိုက် လိမ်လိုက်ရသည်မို့ စိတ်မောလူမော အကုန်မောသွားခဲ့ ရသည်လေ။ အိမ်ထဲရောက်တော့ မေမေက ဆက်ဆူနေသေးသည်။

မေမေဆူတာလောက်တော့ အင်ကြင်းက မမူ။ ဒီနေ့ည ကပြခဲ့သော သူ့ဇာတ်လမ်းသူ သဘောကျမဆုံးဖြစ်ပြီး ပြုံးစေ့စေ့ဖြစ်နေတော့၏။

ဖေဖေဘုရားဝတ်ပြုပြီး ဆင်းအလာကို စောင့်၍ မိသားစုအား လုံး မနက်စာစားဖို့ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ မနက်စာအဖြစ် မုန့်ဟင်းခါး၊ လက်ဖက်ရည်၊ အိကြာကွေးတို့ စီစဉ်ထားသည်။

ဒေါ်သန္တာက ဦးကိုကိုကြီးကို ဦးစွာပြင်ဆင်ပေးသည်။ ပြီး တော့ သူကိုယ်တိုင် ထည့်စား၏။ ဖေဖေ မေမေတို့ စစားငတာမှ မမက သူ့ယောက်ျား ဒေါက်တာကံမြင့်အတွက် ပြင်ဆင်ပေးသည်။ ကိုကံမြင့်စားရန် ပြင်ပေးပြီးမှ မမ သူ့အတွက် ထည့်သည်။ ရဲစွမ်း လည်း သူ့အတွက် သူထည့်စားတော့၏။

ဒါကို မမက ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ကြည့်သည်။ သူ့ကို ဆော်ဦးတော့ မည်မှန်း သိနေသဖြင့် ရဲစွမ်းမုန့်ဟင်းခါးကိုသာ သည်းကြီးမည်းကြီး ငုံ့စားနေလိုက်၏။ ဒီလောက် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာတောင် ခရ...

‘မောင်လေး... မုန့်ဟင်းခါး ထည့်ပေးမယ့်သူ မရှိဘူးပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဆိုင်မှာ သွားစားရင် အားလုံးရယ်ဒီမိတ်ပဲ’

ယောက်ဖကိုကံမြင့်ထံမှ တခွံခွံရယ်သံ ထွက်လာသည်။ မေ မေက ပြုံးရုံသာ ပြုံး၏။ ဖေဖေက ရဲစွမ်းကို မျက်မှန်ပေါ်မှ ကျော် ကြည့်ရင်း...

‘နာမည်က ရဲစွမ်းဆို မင်းမှာ ဘာအစွမ်းသတ္တိမှ မရှိလို့ ခု လိုပြောခံနေရတာပေါ့ကွ’

‘ဟင်း... ဟင်း ထားလိုက်ပါဗျာ၊ အစွမ်းသတ္တိဆိုတာ ဆိုက် ပြမှ မြင်ကြရတဲ့အရာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဟာ... ဟား အပြောကတော့ ချန်ပီယံအော့(ဖ်)ဒန့်(စ)
တကယ်ကတော့ ချိုမိုင်မိုင်ဆိုတာ မင်းလိုကောင်မျိုး’

အဖေစကားကြောင့် အားလုံးရယ်ကြ၏။ ရဲစွမ်းနည်းနည်း
တော့ တင်းသွားသည်။ နဂါးမှန်းသိအောင် နှစ်သစ်ကူးမှာ တစ်ပွဲ
လောက်တော့ ကပြလိုက်ဦးမည်ဟု တွေးရင်း...

‘ဖေဖေ ယာကာဆာထီး ဆိုတာ ကြားဖူးလား’

‘ဘာလဲ သီတင်းကျွတ်မှာ ငါ့အတွက် ဝယ်ကန်တော့ မလို့
လား’

‘ဖေဖေ... သားတို့ အခု ထီးနဲ့ မိုးကာအကောင်းစားတွေ
အကြောင်းပြောနေတာပါ။ ဒါကို အဖေက ပိန်းရွက်မိုးပြီး ထွက်ထွက်
လာတာကိုး’

ရဲစွမ်း၏ အပြောကြောင့် ယောက်ဖကိုကံမြင့် တစ်ခီရယ်ပြန်
သည်။ ဘာမှမပြောဘဲ သူများပြောတာ ထိုင်ရယ်နေတတ်သည့် အ
ကျင့်ကြောင့်လည်း လွန်စွာ စကားများသည့် သူ့အစ်မနှင့် ညားတာပဲ
ဖြစ်မည်ဟု ရဲစွမ်း ယုံသွားသည်။

‘ကဲပါ... ဦးကိုကိုကြီးရယ် ဆေးဆရာလား၊ ရှေ့နေလား၊
စကားကလည်း အတော်များတာပဲ သားပြောတာ နားထောင်လိုက်ပါ
ဦး’

‘ဗျာ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ကျောင်းအစ်မရယ်၊ ကဲ... ရဲစွမ်းပြော
စမ်း ပေါက်ကရ’

‘ပေါက်ကရပြောမှာ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ ပေါက္ခရဝဿမိုးလို
ဒီမိသားစုကွက်ကွက်လေးကိုပဲ အေးချမ်းသွားအောင် ရွာမယ့်စကား
ပြောမှာ’

‘ဟုတ်ပါပြီကွာ လုပ်စမ်းပါ’

‘ဒီလို ဖေဖေရ၊ ယာကာဆာထီးရဲ့ ကုမ္ပဏီငွေစာရင်းရှင်း
တမ်းမှာ ဖော်ပြထားတဲ့အတိုင်း ဆိုရင်တော့ သူ့ရဲ့ ငွေပင်ငွေရင်း

အရင်းအနှီး စုစုပေါင်းက ကျပ်သန်းပေါင်းသုံးထောင်ကျော် ရှိတယ်
တဲ့’

‘မရှိ ဆင်းရဲသားတွေပေါ့’

‘အဲဒီ ဆင်းရဲသားကြီးမှာ သမီးချောနှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ တစ်
ယောက်က ဘွဲ့ရလို့ သူ့အဖေ့အတူ ကုမ္ပဏီကို ဦးဆောင်နေတယ်
လေ’

‘အမျိုးသမီးစွမ်းဆောင်ရှင်ထဲက တစ်ယောက်ပေါ့ ဟုတ်
လား’

‘ဟုတ်ကဲ့... အဲဒီစွမ်းဆောင်ရှင်လေးက သားရဲ့ ဇနီးလောင်း
ပဲ’

‘ဟေ’

‘ဟင်’

‘တကယ်’

အမျိုးအရင်းခေါက်ခေါက် သုံးယောက်ထဲမှ တအံ့တဩအသံ
များ ထွက်လာ၏။ ယောက်ဖကတော့ ရယ်စရာကြားရမှ ရယ်မည့်
သဘောရှိ၏။

‘တကယ်ပြောတာပါ၊ ခေါ်လာပြီး မိတ်ဆက်ပေးလို့လည်း
ရပါတယ်’

‘ငါ့သားကကော မိန်းကလေးမိသားစုဆီ ဝင်ထွက်နေပြီလား’

‘သူ့အဖေနဲ့ ညီမကတော့ သိထားကြပါတယ် မေမေ၊ တရား
ဝင်မိတ်ဆက်ဖို့ စီစဉ်နေတုန်း သူ့အဖေ ဆေးရုံတင်လိုက်ရလို့ မတွေ့
ဖြစ်သေးဘူး၊ အခုတော့ အိမ်ပြန်ရောက်နေပါပြီ၊ ကောင်းကောင်း
ကျန်းမာလာတာနဲ့ သွားတွေ့မှာပါ’

‘ဟင်... ဒါဆို မင်း ပုံပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့’

‘ပုံပြင်မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ ဖြစ်ရပ်မှန် မှုခင်းပါ’

ထိုအခါမှပဲ ယောက်ဖထံမှ အသံထွက်လာတော့၏။ ဒီ

ယောက်ဖရှေ့မှာ လူရွှင်တော်စကား အစီအစဉ်တောင် ဖွင့်မကြည့်ရဲ
လောက်အောင် ဆင်ခြင်မှ ဖြစ်တော့မည်။

‘ဒါဆိုရင်တော့ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ချွေးမလောင်းကို
မြန်မြန်သာခေါ်လာခဲ့ အားလုံးဝိုင်းပြီး အကဲခတ်လို့ ရအောင်’

‘ဟုတ်ကဲ့ တစ်ပတ်အတွင်း စီစဉ်ပြီး ခေါ်လာခဲ့ပါမယ်’

‘ကြားတယ်နော် ကျောင်းအစ်မ၊ သားနဲ့ တိုင်ပင် ရက်ညှိပြီး
စားဖို့ သောက်ဖို့လေးလည်း စီစဉ်လိုက်ဦး’

‘အမေ... ကိုရီးယားကားထဲက ယောက္ခမဂိုက်လည်း ဖမ်း
မနေနဲ့ဦးနော်’

အစ်မက ဝင်နှောက်တော့ အမေ နည်းနည်းကျွဲပြီးတို သွားပုံရ
၏။

‘ဒီမယ်... သမီး... အမေက ယောက္ခမဆိုနဲ့ မကြုံခဲ့ရသလို
ချွေးမကို နှိပ်စက်ဖို့လည်း အစီအစဉ်မရှိဘူး’

‘သင်ကောင်းလျှင် ကျွန်ုပ်မဆိုးပါ ပေါ်လစီတော့ သုံးမှာပဲ
မဟုတ်လား ကျောင်းအစ်မ’

‘ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့ ဘုရားဒကာရယ်’

အဖေနှင့် အမေ၏ အပိတ်စကားကြောင့် ယောက်ဖက ဦး
ဆောင်ကာ တဟားဟား ရယ်၏။ မိသားစု မနက်စာဝိုင်းက ကြည်နူး
ပျော်ရွှင်စွာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။

ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေး စက်ရုံအတွင်း ရဲစွမ်းနှင့် အောင်ကိုတို့
လိုက်လံကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေကြ၏။ ကုန်ကြမ်းအမှုန့်ကြိတ်စက်များအ
ပိုင်း၊ ဆေးဖျော်စပ်မှုအပိုင်းနှင့် ဆေးပြားခတ်သည့် အပိုင်းများအလိုက်
လုပ်သားများလုပ်ကိုင်နေမှု စနစ်ကျခြင်းရှိအောင် လိုက်လံစစ်ဆေး
ကြပ်မတ်ကြ၏။

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကလို ဆေးသီးသန့်ထောင်းသည့် သံငရုပ်ဆုံ
နှင့် ထောင်းပြီး လက်နှင့် လုံးရသည့်ခေတ် မဟုတ်တော့။ စတင်
အမှုန့်ကြိတ်သည်မှစ၍ ဆေးဘူးပက်ကင် ပိတ်သည်အထိ တိကျမှု၊
သန့်ရှင်းမှု၊ ဆေးအမယ်စပ်မှန်မှု အချိန်အတွယ် မှန်ကန်မှုများရှိအောင်
စက်ကိရိယာများသုံးကာ အဆင့်ဆင့် ဂရုစိုက်လုပ်ဆောင်ရသည်။

နိုင်ငံတကာဆေးများနှင့် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်အောင် အစွမ်းကုန်ကြိုး
စားရသည့် အနေအထားသို့ ရောက်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

စက်ရုံအတွင်းနေရာအနှံ့ လိုက်လံစစ်ဆေးပြီးတော့ နှစ်
ယောက်လုံး ခြေတိုသွားသလိုပင် ခံစားရသည်။ အညောင်းပြေနားနေ
စဉ် မားကက်တင်းမန်နေဂျာ တင့်ဝေ ပြန်ရောက်လာ၏။ သူလည်း
အတော်နွမ်းနယ်လာဟန်နှင့် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နားနေသည်။

‘ဟူး... မောလိုက်တာကွာ၊ ဒီလို ပင်ပန်းတဲ့အချိန်မျိုးမှာ
ချစ်သူရင်ခွင်ဟာ မရှိမဖြစ်လိုအပ်ချက် တစ်ခုဆိုတာ မှန်နေပြီ ထင်
တယ်’

‘အင်း... အခုမှပဲ မင်းလည်း မှန်ရာကို ဝန်ခံပြီး ဖြောင့်ချက်
ပေးတော့တာကိုးကွ အမြင်မှန်ရသွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား’

‘အမြင်မှန်ရတယ်ဆိုပေမယ့် ဂူးထောက်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊
ရင်ခွင်မှာ ခိုနားချင်တာ’

‘ဝန်ခံတာတောင် အကန့်အသတ်နဲ့ပေါ့ ဟုတ်လား တင့်ဝေ’

‘ဒါပေါ့ ရဲစွမ်းရ၊ မရှိမဖြစ်ဆိုပေမယ့် လက်နက်ချတာမှ
မဟုတ်ဘဲ’

‘ထားပါတော့ကွာ၊ ဒီလောက်ဆိုရင်ပဲ သေဖော်ညှိလို့ ရပါပြီ
ကွ’

သူငယ်ချင်းသုံးယောက် သဘောထားတွေ ပြောင်းကာ မိန်းမ
ယူရေး စောင်းပေးဆွေးနွေးလာကြတာ အရွယ်၏ တောင်းဆိုမှုပင်
ဖြစ်မည်ထင်၏။ အရင်လို သဘောကွဲလွဲ မနေကြတော့။

ထိုအခိုက် စက်ရုံထဲမှာ ကလေးငိုသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

‘ဟား... ဘယ်လို မျိုးမစစ်တဲ့ကောင်က စက်ရုံထဲလာပြီး မွေးကင်းစကလေး ပစ်သွားတာလဲဟ’

အောင်ကို၏ အမနာပ အရွဲ့တိုက်စကားကို အလေးထားမနေဘဲ ရဲစွမ်းက သူ့ဖုန်းကို ဖွင့်နားထောင်လိုက်သည်။

‘ဟဲလို... စွမ်းဆေးကုမ္ပဏီက ရဲစွမ်းပါ’

‘အစ်ကို ညီမ အင်ကြင်းပါ’

‘ဟင်... အင်ကြင်း ဟုတ်လား၊ ဘုရား... ဘုရား ညည်း ညည်းဘာမွေပြန်ပြီလဲ၊ ညည်းအသံကြားရင် လန့်လွန်းလို့’

‘ဒီလောက်တောင်ပဲလား အစ်ကိုရယ်၊ အင်ကြင်း အကူအညီ တောင်းမလိုပါ၊ မမမျက်နှာထောက်ပြီးတော့တောင် မကူညီချင်တော့ဘူးလားလို့’

‘ကဲ... ပြောပါ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ’

‘ကားပျက်နေလို့ အစ်ကိုရဲ့’

‘ဘယ်မှာလဲ’

‘ထောက်ကြန့်လမ်းဆုံမှာ’

‘အဝေးကြီးပါလား’

‘ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ဖေဖေအတွက် ယတြာသွားလုပ်တာ

ပါ’

‘အနီးအနားမှာ ဝပ်ရှောမရှိဘူးလား’

‘မရှိဘူး အစ်ကိုရဲ့’

‘အင်း... ဒါဆိုလည်း အစ်ကို လာခဲ့မယ်လေ’

‘ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ အင်ကြင်းစောင့်နေမယ်နော်’

‘အေး... အေး’

ရဲစွမ်း ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့ စပ်စုမျက်ဝန်းနှစ်စုံကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တင့်ဝေက...

‘အင်ကြင်းတဲ့ ဘာအင်ကြင်းလဲ၊ ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်း မအင်ကြင်းလား’

‘မဟုတ်ဘူး ခရေညီမ အင်ကြင်း’

‘ဟေ... ခရေညီမ တယ်ဟုတ်ပါလားကွ၊ မိသားစုဝင်တွေ နဲ့တောင် ရင်းနှီးနေပြီဆိုတော့’

‘အဟင်... မထင်ပါနဲ့ကွာ အဲဒီဟာလေးက ခပ်စိပ်စိပ်ပတ်ထားတဲ့ ကျိုင်ထုပ် ရစ်သလား မမေးနဲ့’

ရဲစွမ်းက အင်ကြင်း၏ အရစ်ဖော်ပီပြင်ပုံများကို ပြန်လည်ဖောက်သည်ချပြလိုက်သည်။ အကြောင်းစုံသိတော့ အောင်ကိုက...

‘ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ မင်း သတိထားဖို့လိုမယ်၊ ငါတော့ အင်ကြင်းလုပ်ကွက်တွေက မရိုးသားဘူးလို့ ထင်တယ်နော်’

‘ဟာကွာ... ဒါကို ခရေက ကြုံပြောမီးသား အင်ကြင်းက ငရစ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ဘယ်သူမှ ဗိုလ်မထားတဲ့အကြောင်းတွေကိုပေါ့၊ ထားပါ ပြန်လာမှ ဆက်ဆွေးနွေးမယ်၊ ခုတော့ တကယ်လှတဲ့ ခယ်မကို ကယ်ရအောင် သွားလိုက်ဦးမယ်’

ရဲစွမ်းအားလုံးကို ထားခဲ့၍ အင်ကြင်းရှိရာ ထောက်ကြန့်သို့ ဦးတည်ထွက်လာခဲ့တော့၏။ နာရီဝက်လောက်အကြာမှာတော့ အင်ကြင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောနေခဲ့ပြီ။

‘ကဲ... အင်ကြင်း၊ ဘာမှပြောမနေနဲ့ ဒီကားကို အစ်ကိုကားနဲ့ ဆွဲသွားမယ်၊ ဝပ်ရှောမှာ ထားခဲ့မယ်၊ အင်ကြင်းကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို’

ရဲစွမ်းက အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ ကြိုးနှင့် ကားနှစ်စီးကို ဆက်သွယ်ပြီး ဆွဲလာခဲ့သည်။ သူ့ကားပြင်နေကျ စော်ဘွားကြီးကုန်းမှ ဝပ်ရှောတစ်ခုတွင် အပ်ပေးပြီး အင်ကြင်းကို ကားနှင့် ခေါ်လာခဲ့၏။ ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းနေသည့် ရဲစွမ်း၏ ယောက္ခားပီသ

ချောမောမှုကို အင်ကြင်း ခိုးကြည့်ရင်း မြတ်နိုးစွဲလန်းမှုတွေ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်နေသည်။ ပြစ်မျိုးမဲ့မထင်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စတင်တွေ့ဖူးသည့် အချိန်မှာပင် ချစ်ခြင်းတရားတို့ ရှင်သန်ပေါက်ဖွားလာခဲ့၏။ ထိုသို့ပေါက်ဖွားလာသည့် အခိုက်မှာပင် အစ်မ၏ ချစ်သူဟု သိလိုက်ရပြီး ချွတ်ခြံကျစိတ်ဓာတ်နှင့်အတူ မနာလိုမှုတို့ ဖြစ်တည်လာခဲ့ရပြန်သည်။

တစ်ခါ ငယ်ငယ်ကတည်းက အစ်မအပေါ် အမျိုးမျိုးနွဲ့ဆိုးကာ အနိုင်ကျင့်ဗိုလ်ကျခဲ့သည့် အရှိန်နှင့် နှလုံးသားရေးရာတွင်လည်း အရှုံးကို ရင်မဆိုင်လိုမှုက တစ်နေ့တခြား ပြင်းထန်လာခဲ့သည်။

သို့နှင့် ဆုံဆည်းခွင့်ရအောင် အမျိုးမျိုးဉာဏ်ဆင်ရင်း ယောင်မှားပြီး မျက်စေ့လည်လာလေမလားဟု မျှော်လင့်စောင့်စားနေမိခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

‘အစ်ကို မမကို သိပ်ချစ်တာပဲလားဟင်’

‘ချစ်တာပေါ့ဟ၊ ချစ်လို့ လက်ထပ်ချင်တာ လက်ထပ်ဖို့အတွက် နားဖောက်ချင်တာပေါ့၊ အင်ကြင်းတို့ ဖေဖေက ခုထိ ပြန်ကောင်းမလာသေးဘူးလား’

‘ဖေဖေ စိတ်လျှော့လိုက်သလား မသိဘူး၊ ကောင်းလာလိုက်ပြန်ချူချာလိုက်နဲ့ပဲ အစ်ကိုရဲ့၊ ပြီးတော့ မမမှာ နှလုံးရောဂါရှိတာကော အစ်ကိုသိလား’

‘သိတယ် အင်ကြင်း၊ ဒါလည်း ခိုင်နာပါ’

‘ခိုင်နာဆိုပေမယ့် အဲဒီလို ဝေဒနာရှင်တွေက အိမ်ထောင်ပြုလို့ မရဘူးဆိုလားလို့’

‘ဂရုစိုက်ကုသရင် အိုကေသွားတဲ့ အဆင့်လောက်ပါကွာ၊ အင်ကြင်းထင်သလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး’

အင်း တော်တော်လည်း အချစ်ကြီးတဲ့ ယောက်ျားပါပဲလား၊

နည်းနည်းလေးမှ စိတ်ကစားမည့်ပုံ မရှိတာကို သိရ၍ အင်ကြင်းစိတ်ဓာတ်ကျသွားရသည်။

စကားတပြောပြောနှင့်ပင် အိမ်ပြန်ရောက်ခဲ့၏။ ရဲစွမ်းက မဝင်တော့ဟု ဆိုသော်လည်း သူ ရဲစွမ်းကားပေါ်မှ ဆင်းလာတာကို မေမေတွေ့သွားသေးသည်။ အင်ကြင်းလိုချင်တာ ဒါပဲ ဖြစ်၏။ မေမေ အမြင်မှာ သူနှင့် ရဲစွမ်းကို ချစ်သူတွေဟု ထင်မြင်နေမှုက တစ်ချိန်ချိန်မှာ အသုံးတည့်လာမည်ဟုပင် သူယုံကြည်ထားသည်ကိုး။

အခန်း(၅)

ရက်သတ္တတစ်ပါတ်တွင် ခုနစ်ရက်ရှိ၏။ ထိုခုနစ်ရက်ထဲတွင် မှ တနင်္ဂနွေက အလုပ်ဆုံးဖြစ်သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့တွင် ရဲစွမ်းက ခရေအား အိမ်သို့ ဇွတ်ပင်ကားတင် ခေါ်လာခဲ့သည်။ ရှက်သွေး မိတ်ကပ်လိမ်းခြယ်ထားသည့် ခရေအလှက ပန်းနုရောင်သန်းကာ နန်းဆန်နေ၏။

ထီးဆန် နန်းဆန် မဟာဆန်သူလေးအား ရွှေလက်တွဲ၍ မိဘ များရှေ့မှောက် ခေါ်ဆောင်ခွင့်ရသည့်အတွက် ရဲစွမ်း အကြီးအကျယ် မာန်တက်နေသည်။ သူ့ကို အထင်အမြင်သေးလွန်းသည့် အဖေနှင့် အစ်မတို့အား ကောင်းကောင်းကြီး ကြွားနိုင်ပြီမို့ ရဲစွမ်း ဘဝင်လေဟပ် လျက်ရှိ၏။

စည့်ခန်းတွင် ထိုင်မိသည့်အခိုက် ခရေခေါင်းမဖော်ဝံ့ရှိစဉ် လေ့လာအကဲခတ် သူတို့၏ မျက်ဝန်းအစုံက ခရေကို ပိုင်းခြားစိပ်ဖြာ သုံးသပ်နေကြသည်။

‘ကျက်သရေရှိလိုက်တာ သမီးလေးရယ်’

ဦးစွာ မေမေထံမှ ချီးကျူးစကား ထွက်လာ၏။ မမက သံ ယောင်လိုက်သည်။

‘မောင်လေးရယ် မင်းမျက်လုံးတွေ တော်တော်ကောင်းတာပဲ ရွေးတတ်လိုက်တာ’

အဖေကတော့ တစ်မျိုး...

‘သမီး နာမည်က...’

‘ခရေပါရှင်’

‘ဟုတ်ပြီ သမီး၊ သမီးခရေကို ဒီကောင် အကူအညီတောင်း

ပြီး အတင်းဆွဲခေါ်လာတာ မဟုတ်လား’

‘ရှင်’

‘ဒီလိုလေ သမီးနဲ့ သူက ဘာမှမပတ်သက်ဘူး၊ ဒီကောင် အကူအညီတောင်းလို့ အားနာပြီး လိုက်လာတာ မဟုတ်လားလို့’

ယောက်ဖထံမှ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ခါရယ်သံ ထွက်လာ၏။ ခရေလည်း မနေနိုင် ရဲစွမ်းကို လှည့်ကြည့်ပြီး ရယ်၏။ ရဲစွမ်းက မျက်စိပစ်ပြလိုက်သည်။

‘အဲလို မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ သမီးတို့နှစ်ယောက် အချင်းချင်း နားလည်မှုရလို့ လက်တွဲကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးကြပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ခုလို လိုက်လာပြီး ဂါရဝပြုရတာပါ’

ရဲစွမ်း မြိန်မြိန်ကြီးပြုံးကာ အဖေအား ကိုင်းဘယ်နှယ်ရှိစဟု သည့် အကြည့်မျိုးနှင့် ကြည့်လိုက်၏။

‘အနောက်က နေထွက်တာကို မြင်လိုက်ရသလိုပါပဲ၊ အေး လေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေဝမ်းသာတယ်ကွာ၊ ဒီတော့ သမီးစိတ်မပြောင်း ခင် သမီးအိမ်ကို အဖေတို့ မိဘဝတ္တရားအတိုင်း လိုက်ပြီး နားဖောက် မယ်၊ အမြန်ဆုံးသာ စီစဉ်လိုက်တော့’

‘စိတ်ချပါ အဖေ၊ အဲဒါကို ခရေနဲ့ ညှိပြီး သား စီစဉ်လိုက်ပါ မယ်’

ထို့နောက်မှာတော့ အမေက မိသားစုနှင့် တစ်ယောက်စီ မိတ်ဆက်ပေးကာ ချွေးမလောင်းအား လက်စွမ်းပြဟင်းများနှင့် သမီး စဉ်ပြု၍ ကျွေးမွေးစေသွားတော့၏။

ရဲစွမ်း အသိုင်းအဝိုင်းတွင်တော့ အကြံမိတ်ဆက် အသိအမှတ်

ပြုခဲ့က အောင်မြင်စွာ ပြီးစီးသွားခဲ့လေပြီ။ ခရေအား ပြန်ပို့ပေးသည့် ခရီးမှာတော့...

‘မောင်ဖြင့် ခရေကို ပြန်တောင်မလွှတ်ချင်တော့ဘူးကွာ’

‘မောင်ရယ် တဖြည်းဖြည်းနဲ့တော့ တရွေ့ရွေ့နီးလာပါပြီ’

‘အဲသလို နီးလာတယ်ဆိုတာ မောင်လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင်တို့ ဖူးစာကို မောင် အံ့သြနေတယ်ကွာ’

‘ဘာလို့လဲ မောင်’

‘မောင်တို့အနေအထားလောက် အဆင်မချောတဲ့ ချစ်သူတွေ တောင် နီးစပ်ဖို့အရေး ဒီလောက်ခက်ခဲလိမ့်မယ်လို့ မောင် မထင်ဘူး’

အလိုမကျစွာ ပြောလာသည့် ရဲစွမ်း၏ စကားများကို နားလည် သဘောပေါက်ပြီး ခရေ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

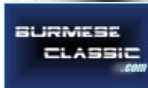
‘စိတ်ချပါ မောင်၊ ဖေဖေ ခုတင်ပေါ်က ထနိုင်တာနဲ့ အချိန် ဆွဲမနေတော့ဘဲ မောင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြမယ် နော် မောင်’

ခရေ၏ နှစ်သိမ့်စကားကြောင့် ရဲစွမ်း အားတက်မလာခဲ့ပါ။ ခေါင်းတရမ်းရမ်းနှင့်သာ ကားကို ဂရုတစိုက် မောင်းနေလိုက်၏။ ခဏကြာမှ တွေးတွေးဆဆ ပြောသည့် ရဲစွမ်း၏ စကားများကို ခရေ ကြားလိုက်ရ၏။

‘မောင့်ဘက်က မောင့်မိသားစုရဲ့ ခရေအပေါ်ဆက်ဆံရေး ဘယ်လောက်နွေးထွေးသလဲ ဆိုတာတော့ ခရေမျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပဲ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် မောင်၊ အဲဒီအတွက်လည်း မောင့်ကို ကျေးဇူး တင်သလို မောင့်မေတ္တာတရားကိုလည်း ပိုပြီးတန်ဖိုးထားမိပါတယ် မောင်’

‘တန်ဖိုးရှိမှန်းသိရင် တန်ဖိုးရှိတာကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ အား ထုတ်ရမှာပေါ့’

‘ဟုတ်ပါပြီ မောင်ရယ်၊ ခရေ အားထုတ်ပါ့မယ်၊ တစ်ပတ် ဆယ်ရက်အတွင်း အခြေအနေတိုးတက်အောင် ခရေ စီစဉ်မှာပါ’

‘ဒီစကားကို ယုံပြီး မောင် အစစပြင်ဆင်ထားတော့မယ်နော်’

‘ပြင်ထားပါ မောင်’

ချစ်သူနှစ်ဦး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးမှု အပြီးတွင် ခြံရံသို့ ရောက် လာသဖြင့် ရဲစွမ်း ကားရပ်ပေးလိုက်သည်။ ခရေ ကားပေါ်မှ ဆင်း၏။ ထိုမြင်ကွင်းကို အင်ကြင်းတိုက်ပေါ်မှ လှမ်းကြည့်ရင်း မနာလိုဖြစ်နေ သည်။

ရဲစွမ်းကို နှုတ်ဆက်ရန် ကားတံခါးဝတွင် ခရေရပ်နေနေ၏။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ကြည့်လိုက်ကြသည်။ တံခါးပေါင်ပေါ်တင်ထားသည့် ခရေလက်လေးကို ရဲစွမ်းက ဆွဲယူ၍ တရှိုက်မက်မက်နမ်းရှုံ့လိုက်၏။

ခရေတစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးမှုနှင့် ရှိန်းမြဲမြဲ ဖြစ်သွား၏။ အင်ကြင်းမှာတော့ ထိုအဖြစ်ကို ကြည့်ရင်း ဒေါသလောင်မီးကျ သွား တော့သည်။ မခွဲနိုင်မခွာရက် ဖြစ်နေကြသော ချစ်သူနှစ်ယောက်ကြား သို့ ဝင်ကာ ပွဲကြမ်းပစ်လိုက်ချင်စိတ် ပေါက်နေလေ၏။

မနာလိုစိတ်နှင့် ထိုမြင်ကွင်းကို မကြည့်လို မမြင်လိုတော့သ ဖြင့် အင်ကြင်းအိမ်ထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ရဲစွမ်း ခရေကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားမောင်းထွက်ခွာသွားသည်။ ခရေက ရဲစွမ်းမြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ငေးကြည့်ပြီးမှ နှမ်းယဲ့အားပျော့စွာနှင့် အိမ်ထဲတစ်လှမ်းချင်း ဝင်ရောက်သွားတော့သည်။

ပြာလဲ့လဲ့ကောင်းကင်အောက်မှ ဒဂုံတက္ကသိုလ်ကြီးမှာ နေပူ
ဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံရင်း ငိုက်မြည်းလျက်ရှိ၏။ စာသင်ချိန်မို့ ကျောင်း
ဝင်းထဲတွင် ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူသူရှင်းနေသည်။

ကျောင်းဝင်းအနီး လယ်ကွင်းထဲတွင်တော့ ဗျိုင်းတစ်အုပ်
အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။ စာခြောက်ရုပ် လုပ်သက်ခွင့်ယူသွားသဖြင့် လယ်
ထဲမှ စပါးနှံများပေါ် စာကလေးအုပ်ကျကာ သောင်းကျန်းနေကြသည်။
ကျလိကျလိနှင့် ဆူညံအော်ဟစ်ပြီး စပါးစေ့များကို စားသောက်နေ၏။

တချို့စာကလေးတို့လည်း စပါးနှံများကို ကိုက်ချီကာ ပင်ယံ
ထက်မှ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းတွင် ထည့်သွင်းသိမ်းဆည်းသိုမှီးနေကြသည်။
နေဖို့ ညစာ စုဆောင်းတာလား၊ သားသမီးများအတွက် ရှာဖွေတာလား
ဆိုတာတော့ အတိအကျမပြောတတ်။

သတ္တလောကကြီးအတွင်းမှ သက်ရှိများအားလုံး အလုပ်ကိုယ်
စီလုပ်နေကြသည့် မြင်ကွင်းက စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းလွန်းနေ၏။
ထိုအခိုက်အတန့်ဆင်း ခေါင်းလောင်းသံက ကျောင်းဝင်းထဲမှာ လွင့်
ပျံ့လာသည်။ များမကြာခင်မှာပင် တိတ်ဆိတ်နေသော ကျောင်းတော်
ကြီးတစ်ခုလုံး ဆူညံကာ သက်ဝင်လှုပ်ရှား စည်ကားသွား၏။

အဆောင်အသီးသီးမှ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ ထွက်ပေါ်
လာကာ အလိုရှိရာနေရာများသို့ ဦးတည်သွားလာနေကြသဖြင့် ရှုပ်ထွေး
စည်ဝေသွားတော့သည်။

ထိုကျောင်းသားအုပ်အတွင်း အင်ကြင်းနှင့် သဲနုတို့လည်း
ဘရွေရွေမျောပါလာကြ၏။ ဒီနေ့ ဖြူဖြူစံသာ ကျောင်းမတက်၊
မေကျာမတူသည့် ဥက္ကာမောင်နှင့်တော့ စားသောက်ဆိုင်ရောက်မှပဲ
ဆုံရတော့မည်။

သူတို့တွေ စတည်းချနေကျ ဆိုင်ထဲရောက်တော့လည်း ဥက္ကာ
မောင်ကို အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရ။ ဗိုက်ဆာဆာနှင့် စားလိုသည်
များမှာပြီး စောင့်နေဆဲမှာပင် သဲနုက...

‘ဆန်းလှချည်လား၊ ဘယ်လိုမှ ခွာထုတ်လို့မရအောင် တောက်
တဲ့ကပ် ကပ်နေတဲ့ ဥက္ကာ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ နင့်ကို တစ်နေ့
မတွေ့ရရင် သေမလိုဖြစ်နေတဲ့ကောင် ဘာများဖြစ်နေသလဲ’

‘နေမကောင်းလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ သဲနုရဲ့’

‘ဒါဆိုလည်း ဖုန်းဆက်မှာဟ’

‘သိဘူးဟာ၊ ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ် ခေါင်းစားရတဲ့ ကြားထဲ’
အင်ကြင်း ဟောက်လိုက်တော့မှ သဲနု ငြိမ်သွားပြီး ကျောင်း
ဝင်းထဲ ဟိုဟိုဒီဒီ မျက်စေ့ကစားကာ ရှာနေသေးသည်။ ရှာမတွေ့သည့်
အဆုံး...

‘အင်ကြင်း... နင့်ကိုကိုနဲ့ အခြေအနေကော တိုးတက်နေပြီ
လား’

‘ဟင်... ဪ... ဟင်အင်း ကိုကိုက သိပ်ပြီး ဣန္ဒြေကြီး
တာဟ၊ သူ့အချစ်တွေကို ခုထိ မျှီသိပ်ထားတုန်း အဲဒါကြောင့် ဟတ်
ကျော့ကြီး ဖြစ်နေတာလေ’

‘အင်း... မိန်းကလေး ဘဝက ဆိုးပါတယ်ဟာ၊ ကိုယ်ချစ်
တာကိုလည်း ဖွင့်မပြောသာ၊ သူတို့တွေ ချဉ်းကပ်ဖွင့်ဟလာမှာကို
မျှော်လင့်တကြီး စောင့်နေရတဲ့ အဖြစ်ကြီးဟ မမိုက်ပါဘူးဟာ’

‘မိုက်သွားအောင် တွေ့သမျှကောင်လေးတွေကို နင်လိုက်ပြီး
စာပေးပါလား’

‘အေး... ကောင်းသားပဲ တစ်စောင်ပဲ ရေးပြီး ကော်ဖီပွားရင်း
နားရေးဖိတ်စာ ဝေသလို ဝေပစ်လိုက်မယ်’

နှစ်ယောက်သား ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်လိုက်ကြ၏။ မှာထားသော
စားစရာများလည်း ရောက်လာပြီမို့ တူကိုဖောက်၍ စားဖို့ပြင်လိုက်
စဉ်မှာပင် အင်ကြင်း ဖုန်းမြည်လာ၏။ အင်ကြင်း စိတ်မရှည်သလို
ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

‘အင်ကြင်းလား’

‘အေး’

‘ငါ စံသာပါဟ၊ ဒီအသံတောင် မမှတ်မိဘူးလား’

‘သိပ်မကြားရလို့ဟ၊ ပြော... စံသာ ဘာကိစ္စလဲ’

‘အဟင်း... ငါပြောတာကြားရင် နင် အရမ်းအံ့သြသွားမှာ ဒါနဲ့ သဲနကော’

‘ရှိတယ် ငါတို့ ကင်(နံ)တင်းမှာ ကဲပါ ပြောစရာရှိတာ ပြော’

‘အခု ငါ ဝဲခူးကို ရောက်နေတယ်၊ ငါ့ဘေးမှာ ဥက္ကာလည်း ရှိတယ်လေ’

‘ဘာ... ဘာ... ဘာပြောတယ်’

‘နင် အံ့သြသွားပြီ မဟုတ်လား၊ ငါလေ ဥက္ကာနဲ့ ခိုးရာလိုက် လာတာ မနေ့ညနေကတည်းက’

‘ဟင်... နင်... နင်တကယ်ပြောတာလား’

‘အေးပေါ့၊ မယုံဘူးလား ဥက္ကာနဲ့ပြော’

‘အင်ကြင်းရေ... ငါ ဥက္ကာပါ၊ မမိတဲ့ပန်းကို မနမ်းချင်တော့ လို့ ငါ့အပေါ် အကြင်နာတွေပိုတဲ့ စံသာလက်ထဲကိုပဲ ငါ့ဘဝအပ်လိုက် ပြီ သိလား၊ အခု ငါသိပ်ပျော်နေတယ်၊ တကယ်တော့ သူချစ်ကမှ အေးချမ်းတယ်ဆိုတာ ငါပေါက်သွားပြီ’

‘ဟုတ်လား ဝမ်းသာတယ်၊ ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်းပဲ ဥက္ကာ တစ်ဖက်မှ အသံက ပြောင်းသွားပြန်၏။’

‘အင်ကြင်း တစ်ခု ကူညီဟာ’

‘ပြော... ဘာလုပ်ပေးရမလဲ စံသာ’

‘ငါ့အိမ်ကို ဖုန်းဆက်အသိပေး ပေးပါ’

‘ဟာ... ဖြစ်ပါ့မလား၊ နင် စာလေးဘာလေး ရေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး’

‘လုပ်ပါဟာ ငါ့မအားလို့ပါ’

‘ဘာ... မအားရအောင် ဘာလုပ်နေလို့လဲ’

‘ဟဲ... ဟဲ ဒီလိုပေါ့ဟယ်၊ အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ပြောပေး ပြောပြီးတာနဲ့ ဖုန်းချလိုက် သူတို့မေးတာ ဘာမှ မဖြေနဲ့’

‘ဒါဆို C.P.O ဖုန်းနဲ့ ပြောမှ ဖြစ်မှာပေါ့ ခြေရာပျောက် အောင်’

‘ကြိုက်သလိုသာလုပ် တို့တွေ တစ်ပတ်ဆယ်ရက်တော့ ကြာ မယ် ဒါပဲနော်’

‘အေး’

အင်ကြင်း ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့ မျက်လုံးကြီးပြူးနေသော သဲနကို တွေ့သည်။ သဲနလည်း နားစွန်နားဖျားနှင့် အတော်အံ့သြနေပုံ ရ၏။

‘တကယ်... တကယ်လားဟင်’

‘အေး... စံသာက ဥက္ကာနဲ့ ခိုးရာလိုက်သွားတာ’

‘အံ့ရောဟယ်’

‘သူတို့ ခုလိုဖြစ်သွားတာ ငါ့ကြောင့်တဲ့’

‘ဟင်... ဘာဆိုလို့လဲ’

‘ငါ့ကို ဥက္ကာကြွေပြီး အပြောဆိုခံ အနှံ့တာခံတာတွေကို သနားရာကစတာ၊ ငါ့အပြတ်ငြင်းတာတောင် ဇွဲမလျှော့တဲ့ ဥက္ကာရဲ့ အချစ်ကို အထင်ကြီးသွားတာ’

‘ကြည့်စမ်း၊ သူတို့တွေ ပီရိုလိုက်ကြတာ တကယ်ပဲ’

‘အဲဒါ အရေးမကြီးဘူး၊ သူ့အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ပေးရဦးမယ်’

စားစရာတွေကို မစားနိုင်ကြတော့ဘဲ ဆိုင်ကောင်တာမှ ဖုန်းဆီ ရောက်လာကြ၏။ စံသာအိမ်ဖုန်းကို လှမ်းဆက်သွယ်သည့် အင်ကြင်း ၏ လက်များ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ တစ်ဖက်တွင် ဖုန်းခေါ်သံ မြည်နေသည့် ကာလကို စောင့်ဆိုင်းရင်း အင်ကြင်း ချွေးပျံ့နေ၏။

‘ဟဲလို’

‘ဖြူဖြူစံသာတို့ အိမ်ကလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ စံသာနဲ့ တွေ့လို့လား၊ သူဘာလို့ အိမ်ပြန်မလာတာလဲ၊ အခုဆက်တာ ဘယ်သူလဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့ စံသာ သတင်းပေးချင်လို့ပါ’

‘ပြော... ပြောစမ်း’

‘စံသာက သူ့ကျောင်းက သူငယ်ချင်း ဥက္ကာမောင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ မနေ့ညနေကတည်းက ခိုးရာလိုက်သွားပါတယ်’

‘ဘာ!’

‘စံသာ ယောက်ျားနောက် လိုက်သွားပြီလို့ အဲဒါ ဖုန်းဆက် ပြောခိုင်းလို့ ဒါပဲနော်’

အင်ကြင်း စကားဖြတ်ပြီး ဖုန်းချလိုက်၏။ တစ်ဖက်မှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်မလဲဆိုတာ သူမစဉ်းစားချင်တော့။ ဖုန်းဖိုးပေးပြီး စားပွဲကို ပြန်ရောက်တော့ စားစရာတွေက အေးကုန်ပြီ။ စားချင်စိတ်လည်း မရှိကြတော့။ အင်ကြင်းက တစ်စုံတစ်ရာ တွေးမိပြီး...

‘ဟေ့ကောင်... သဲနု လစ်ဖို့၊ စံသာမိဘတွေ ကျောင်းကို လိုက်လာကြမှာ ငါတို့ ကျိုင်းရှာခံရလိမ့်မယ်’

‘အေး... ဟုတ်တယ်၊ ထ... ထ ရင်တွေ တုန်လိုက်တာ ဟယ်’

စံသာကြောင့် အေးအေးဆေးဆေး နေခွင့်မရတော့၊ မကုန်သေးသည့် စားစရာများအတွက် ပိုက်ဆံရှင်းပြီး သုတ်သုတ်ပြေးထွက်ခဲ့ကြသည်။

‘အင်ကြင်း... ငါတို့ ဒီနေ့ ရှောင်နေလည်း နောက်နေ့တွေ သူတို့ ထပ်လာကြဦးမှာလေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ဘယ်လိုမှ မလုပ်နဲ့၊ သုံးရက်လောက် ဆက်ပြီး ကျောင်းပြေး လိုက်တော့’

နှစ်ယောက်လုံး ကားပေါ်တက်ပြီး အင်ကြင်းတစ်ရှိန်ထိုး

မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ အကြီးအကျယ် စိတ်လှုပ်ရှားနေကြ၏။ သဲနုက မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာနှင့်...

‘စံသာ အစ်ကိုတစ်ယောက် ငါ့အိမ်ကို ရောက်ဖူးတယ်ဟ၊ အိမ်ထိလိုက်လာရင်တော့ ပြဿနာပဲ အင်ကြင်း’

‘အဲဒီတော့လည်း စီးစင်ကြည့်ကပေါ့ သဲနုရာ’

‘ငါ ကြောက်တယ်ဟ’

ခဏတော့ စကားသံတွေ တိတ်သွား၏။ ဖြစ်လာနိုင်သည့် အရေးကိစ္စများကို တွေးကာ ရင်လေးနေကြပုံနှင့် မျက်နှာမသာမယာ ဖြစ်နေကြသည်။

‘စံသာအိမ်က လူတွေလိုက်လာပြီး သောင်းကျန်းရင် ငါ့ကိုလည်း အိမ်က ကျိုင်ရှာမှာ ဒုက္ခပါပဲဟာ’

‘ဒါဆို ဒီလိုလုပ် သဲနု’

‘ဘယ်လိုလဲဟင်’

‘နင်လည်း ကြုံရာကျပန်းဆွဲပြီး တွေ့ရာလူနဲ့သာ လိုက်သွားတော့’

‘ဟယ်... အကောင်းမှတ်လို့ ကောင်မ ကြံဖန်ပြီး နောက်နေသေးတယ်’

သဲနုအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး အင်ကြင်းရယ်၏။ သဲနုကတော့ နှုတ်ခမ်းစုနေပြီ။ သဲနုအိမ်နှင့် အနီးဆုံး လမ်းထိပ်တွင် ကားရပ်ပေးလိုက်၏။ သဲနု ကားပေါ်မှ လေးလေးတွဲတွဲ ဆင်းသည်။

‘သိပ်လည်း ကြောက်မနေပါနဲ့ သဲနုရာ၊ နင်ကို လာရစ်လည်း အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောပြလိုက်ပေါ့၊ သူတို့ ပဲခူးမှာဆိုတာက လွဲပြီး ဘာမှမသိဘူးလို့’

‘အေးလေ... အဲဒီလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာပေါ့’

‘ကဲ... လစ်မယ် သဲနု ဘိုင့်ဘိုင့်’

သဲနုကို ထားခဲ့ပြီး အင်ကြင်း ကားမောင်းထွက်လာခဲ့၏။

လောလောဆယ် အိမ်ကို မပြန်ချင်သေး ဘယ်ကိုသွားရမှန်းလည်း မသိသဖြင့် စိတ်ကူးတည်ရာသို့ လျှောက်မောင်းနေမိသည်။

သူ့ကို စွဲလန်းမြတ်နိုးလှပါသည် ဆိုသော ဥက္ကာတောင် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲကာ စံသာရင်ခွင်တွင် နားခိုမှေးစက်သွားခဲ့ပြီ။ အစကတည်းက စိတ်မဝင်စားခဲ့သည်မို့ ဥက္ကာ၏ အချစ်များ ရေကြည်ရာမြက်နုရာ ရွှေသွားခြင်းအပေါ် ဘယ်လိုမှ မခံစားရသော်လည်း အားကျစိတ်နှင့် ရင်ဖိုမိတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

ဥက္ကာလိုမျိုး ကိုရဲစွမ်း၏ အချစ်တွေ သူ့ဆီ ပြောင်းရွှေ့လာပါက မည်မျှကောင်းမည်နည်းဟုလည်း တောင့်တမိ၏။ ထိုသို့သာ ပြောင်းရွှေ့လာလျှင် သစ္စာမဲ့တာတွေ မမဲ့တာတွေ အသာထား၊ သူဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုလက်ခံမိမှာတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ တွေးမိတော့ အင်ကြင်းတစ်ယောက် ရဲစွမ်းကို သတိတွေရပြီး တွေ့ချင်မြင်ချင်လာတော့၏။ သို့နှင့် ကားကို လမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး ရဲစွမ်းတို့ ဆေးလုပ်ငန်းစက်ရုံဆီသို့ ဦးတည်မောင်းလာခဲ့၏။ သူ့ကို မြင်လျှင် ကိုရဲစွမ်းကို လန့်ပြီး သွေးတက်သွားလေမည်လားမသိ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တွေ့လိုမြင်လိုစိတ်ကို အောင့်အည်းမျိုသိပ်မရတော့သဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း စွမ်းဆေးဝါးစက်ရုံဆီသို့သာ ဦးတိုက်လိုက်တော့သည်။

စက်ရုံဝမှာ ကားရပ်ပြီး လုံခြုံရေး၏ စစ်မေးမှုကို ခံယူရသည်။ ပိုင်ရှင်ကိုရဲစွမ်းကို လာတွေ့သည့် အင်ကြင်းဟု အကြောင်းကြားခိုင်း၏။ အင်တာကွန်းမှ ဆက်သွယ်ပြန်ကြားမှုကို ရသောအခါ လုံခြုံရေးတို့ ပျာပျာသလဲ တံခါးဖွင့်၍ ဝင်ခွင့်ပြုကြ၏။

စက်ရုံထဲ မောင်းဝင်လာပြီး သားသားနားနား အဆောင်တစ်ဆောင်ရှေ့တွင် ကားခဏရပ်၍ ကိုရဲစွမ်းကို ဘယ်မှာရှာရမလဲဟု စဉ်းစားနေမိသည်။ ထိုအခိုက် အဆောင်ထဲမှ ကိုရဲစွမ်းထွက်လာပြီး

လှမ်းခေါ်သဖြင့် အင်ကြင်းဝမ်းသာသွားကာ ကားစက်သပ်၍ အောက်သို့ ဆင်း၏။ ကိုရဲစွမ်းက အနားထိ လာရောက်ကြိုဆိုသည်။

‘ဒီတစ်ခါတော့ လှမ်းမခေါ်ဘဲ ကိုယ်တိုင်ကြွလာတာကိုး၊ ပြောစမ်း ဘာတွေ ကျိုင်ပူလာပြန်ပြီလဲ’

‘အစ်ကိုကလည်း အင်ကြင်းကို မြင်တာနဲ့ ကျိုင်ရှာမှာပဲလို့ ထင်နေတာလား’

‘ဟင်း... ဟင်း မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ကဲ ပြော ဘာကိတ်’

‘အင်း... အစ်ကိုတို့ စက်ရုံက ထုတ်လုပ်တဲ့ ဆေးတွေနဲ့ ဖေဖေသက်သာမလားလို့ တွေးမိပြီး တိုင်ပင်ချင်တာ ပြီးတော့ ဆေးတွေ ဝယ်သွားချင်တာ’

‘ဟာ... အဲဒါကောင်းတာပေါ့၊ ဒီကိစ္စ ဝင်မပါသင့်လို့ အစ်ကိုငြိမ်နေတာ၊ လာလေ... ရုံးခန်းထဲ ဝင်ဦး’

ရဲစွမ်းက အင်ကြင်းလက်မောင်းကို ရင်းနှီးခင်မင်သည့် သဘောနှင့် ဆွဲခေါ်လာခဲ့၏။ အင်ကြင်းမှာတော့ ခြင်ရိုက်ဘက်တန် ခလုတ်ဖွင့်၍ လက်နှိုက်မီသလို ဖျဉ်းခနဲ ဖျဉ်းခနဲ တုန်တက်ပြီး ထုံထိုင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ရိုးသားသူ ရဲစွမ်းကတော့ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ခံစားမိပုံမရ။

သားနားပြီး သက်သောင့်သက်သာ ရှိသည့် ရုံးခန်းအတွင်း ထိုင်ရင်း အင်ကြင်း ဟိုဒီ ကြည့်ကာ စူးစမ်းအကဲခတ်၏။ ကိုရဲစွမ်းတို့ ဆေးဝါးစက်ရုံက ထင်ထားတာထက် ပို၍ ကြီးကျယ်ခမ်းနားနေသည်။

‘ကဲ... ပြော အန်ကယ်က နှလုံးပဲလား၊ တခြားဘာဖြစ်သေးလဲ၊ အစ်ကိုတို့ ဆေးတွေက သမားလက်စွဲ ကုဆေးတွေနော် အာမခံတယ်’

‘နှလုံးနဲ့ သွေးတိုးပဲပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ အဲဒါကြောင့် လေဖြန်းချင်သလိုတောင် ဖြစ်သွားသေးတာ ဆေးဦးပေလို့ပေါ့’

‘ဟုတ်ပြီလေ၊ အင်္ဂလိပ်ဆေးနဲ့ တွဲသောက်သင့် မသောက်သင့် ဆိုတာတော့ ပြလက်စသရာဝန်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ပါ’

www.burmeseclassic.com

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို’

အင်ကြင်းက အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာလာသူမို့ ရဲစွမ်းပြောနေတာတွေကို သိပ်စိတ်မဝင်စား၊ သူမြတ်နိုးအထင်ကြီး လေးစားမိသည့် ရဲစွမ်း၏ တည်ကြည်ခံ့ညားမှုကိုသာ အင်းမရစားသုံးနေသည်။ ရဲစွမ်းက ရှိုးကွေ့ထဲမှ ဆေးပုလင်းများကို ရွေးချယ်ထုတ်ယူနေ၏။

‘ဒါက သက်စောင့်နှလုံးဆေး၊ ဒါက ဝေနေယျသုခ သွေးတိုးကျဆေး၊ ဒါက သွက်ချာပါဒ လူးဆေး၊ ဒါက အဖြေကျော်ဆေးအားလုံး ဘူးထဲမှာ ဆေးညွှန်းပါတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’

‘ပြီးတော့ အန်ကယ့်ကို အဲကွန်းနဲ့ မသိပ်နဲ့၊ ပန်ကာလေ မခံစေနဲ့ ရေမြှုပ်မွေ့ရာနဲ့ မသိပ်နဲ့ ရေချိုးရင် ရေနွေးနဲ့စပ်ချိုး ကြားလား’

‘အင်းပါ အစ်ကိုရဲ့၊ အစ်ကိုက ဆေးဆရာကြီး ကျနေတာပဲ’

‘ဟာ... အစ်ကိုက ဆေးဆရာရဲ့သား၊ ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းလုပ်နေတာလေ၊ ဒီလောက်တော့ သိတာပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆို ရှောင်ရမယ့် အစားအစာတွေ ပြောပါဦးအစ်ကို’

‘ရှောင်စရာတွေတော့ အများကြီးပဲ အင်ကြင်း၊ ငါးပုတ်ခြောက်၊ မျှင်ငပိ၊ အငန်ဓာတ်များတဲ့ ငါးခြောက်၊ အုန်းသီး၊ အုန်းရည်၊ အုန်းနံ့ဆီကြော်မုန့်၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ၊ လက်ဖက်၊ တညင်းသီး မတည့်ဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ကြက်သားနဲ့ ငါးများများစား ပြီးတော့ အခါဓာတ်ပါတဲ့ အသီးအရွက်ကြော်စား၊ အစားအစာတွေကို ပျော့ပြောင်းပြီး နူးအိမ်အောင် ဂရုစိုက်ချက်’

‘ဟုတ်’

‘ကဲ... ဘာမေးဦးမလဲ’

‘ဘယ်လောက်ကျလဲ အစ်ကို’

‘အင်း... နည်းနည်းတော့ တန်ဘိုးကြီးမယ်’

‘ပြောပါ အစ်ကို ရပါတယ်’

အင်ကြင်းက ပိုက်ဆံအိတ်ထုတ်၍ တစ်ထောင်တစ်အုပ်ကို အဆင်သင့်ကိုင်ထား၏။ ရဲစွမ်းက ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့်...

‘အင်ကြင်းက အစ်ကိုနဲ့ ခရေကိစ္စကို အန်တီဆီ အသိပေးလိုက် အန်တီဆီက မီးစိမ်းပြအောင် ကူညီပေး၊ အဲဒါမှ အစ်ကိုတို့ လာပြီး နားဖောက်လို့ရမှာ’

သေဆေးဖော်ပြီး အတင်းအကျပ်သောက်ခိုင်းလျှင်သော်မှ အင်ကြင်းငြင်းဆန်ဖို့ ဆန္ဒလုံးဝမရှိတာ သေချာသော်လည်း သူ့ရင်ကိုခွဲ၍ မေခရေလက်ထဲ ထည့်ပေးခိုင်းတာကိုတော့ အင်ကြင်း ငြင်းလိုက်ချင်သည်။

“ရက်စက်လိုက်တာ အစ်ကိုရယ်၊ အင်ကြင်း မျက်ဝန်းပြတင်း ပေါက်ကနေ အင်ကြင်းရဲ့ ချစ်စိတ်တွေ စိပ်ထွက်လျှံကျနေတာကို အစ်ကိုမမြင်တာလား၊ မမြင်ချင်သောင်ဆောင်နေတာလား၊ အဲဒီလို လုံးဝလုပ်မပေးနိုင်ဘူး အစ်ကို”

ရင်တွင်းမှာပဲ အသံတိတ် စကားဆိုမိသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ အင်ကြင်း ဆေးဖိုးပေးဖို့ ခက်နေတာလား’

‘ရှင်... ဪ... အဟင်း မခက်ပါဘူး အစ်ကိုရဲ့၊ အစ်ကိုသာ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်နိုင်တယ်ဆိုရင် ပြောပေးရမှာ အပန်းမကြီးပါဘူး အစ်ကိုရယ်’

‘ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်နိုင်ရင်ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ အင်ကြင်း’

‘ဪ... မမခရေက ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူး မဟုတ်လား ထက်ထပ်ပြီးမှ ရောဂါသည် ဇနီးကို စိတ်ကုန်နေတဲ့ ယောက်ျားအဖြစ် ချီးကျူးရင်ကော ဆက်ချစ်နိုင်ဦးမှာလား၊ အဲဒါကို မေးတာပါ’

‘အဆင်သင့်ပဲ အင်ကြင်း၊ ခရေတစ်ခုခု ဖြစ်လို့ကတော့

နိုင်ငံခြားအထိ ထွက်ပြီး နှလုံးပဲ အစားထိုးရမလား အဆင်သင့်ပဲ၊
လက်မထပ်ခင်မှာလည်း နှစ်ယောက်လုံး ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို
အသေးစိတ်စစ်ဆေးကြဦးမှာ၊ ပြီးတော့ လက်ရှိအနေအထားအရ ခရေ
ကျန်းမာရေးက ကောင်းနေတာပဲလေ'

'ဟုတ်ပါပြီ အစ်ကိုရယ်၊ ဒါဆိုရင်တော့ မမ တကယ်ကံ
ကောင်းတဲ့သူ ဖြစ်သွားပါပြီ၊ အစ်ကိုတောင်းတဲ့ ဆေးဖိုးကို အင်ကြင်း
ပေးမှာပါ'

'အဟင်း... ကျေးဇူးပဲ ညီမလေး'

အားတက်သရောလေသံနှင့် ပျော်သွားပုံရသော အစ်ကိုကို
ကြည့်ရင်း အင်ကြင်းရင်တွေ တစ်စုံတစ်ရာကျင်လာ၏။

"အဲဒီလိုမျိုး လုံးဝပြောမပေးနိုင်ဘူး အစ်ကို၊ ပြီးတော့ အစ်ကိုနဲ့ မမခရေ
လက်ထပ်မှာကိုလည်း လုံးဝခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ အစ်ကိုဟာ အင်ကြင်းအတွက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်"

ထိုအချိန်မှာ လှည့်လည်စစ်ဆေးနေကြသည့် တင့်ဝေနှင့်
အောင်ကိုတို့ ရုံးခန်းထဲဝင်လာကြသည်။

အောင်ကိုတို့ အကြည့်မှာ မေးခွန်းတွေ ကွက်ရှင်မာက်(ခ)တွေ
တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးကို တွေ့မြင်နေရသည်မို့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ပြင်
ဆင်လိုက်ရသည်။

'ဒါ... ခရေညီမလေ ငါ့ခယ်မလောင်း အင်ကြင်းတဲ့'

'ဪ... အင်ကြင်းကို နာမည်ကြားဖူးတာတော့ ကြာပါ
ပြီ၊ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ တွေ့ရတာ'

'ဒါ အစ်ကိုတော်ဒါတွေ ပြီးတော့ ဒီစက်ရုံက မန်နေဂျာတွေ
ပေါ့၊ အောင်ကိုနဲ့ တင့်ဝေတဲ့'

'ဟုတ်ကဲ့ရှင် ခုမှသိရပေမယ့် အစ်ကိုလိုပဲ ခင်နိုင်ပါတယ်ရှင်'

'စက်ရုံကို လာလေ့လာတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကြည့်စရာတွေ
က အများကြီးရယ် သွားကြည့်ပါဦး၊ ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း ခွင့်ပြု
ပါဦး'

'ဟုတ်ကဲ့'

'ဒီကို ခရေတောင် မရောက်ဖူးဘူး'

'ဟုတ်လား အင်းလေ မမလည်း သူ့အလုပ်နဲ့ သူ့ဆိုတော့'

'ဟုတ်တယ် အင်ကြင်း၊ ကျောင်းပြီးကတည်းက နှစ်ယောက်
လုံး လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ခဲ့ကြတာလေ၊ တစ်ပတ်တစ်ခါဆိုရဖို့တောင်
အနိုင်နိုင်ရယ်'

'အဟင်း... အစ်ကိုတို့ ချစ်သူတဝက်လည်း ပျင်းစရာကြီး'

'ဒါဆို အင်ကြင်းရဲ့ ရည်းစားဘဝ အတွေ့အကြုံလေးတွေ
ချပါဦး၊ နည်းယူရတာပေါ့'

'အံ့မယ်... အင်ကြင်းမှာ ဘာရည်းစား ဘာချစ်သူမှ မရှိပါ
ဘူးနော်'

'ဟုတ်လို့လား ဒီလောက်ချော ဒီလောက်လှတဲ့ သူက'

သူ့ကို လှတယ်ပြောတာ ကြားရတော့ အင်ကြင်းပီတိတွေ
ဖြစ်သွားသည်။ ဒါဆို သူ့အလှတွေကို အစ်ကို မမြင်တာ မဟုတ်ဘူး
ပေါ့၊ မြင်လျက်နဲ့ လျစ်လျူရှုထားခဲ့တာပေါ့၊ ဒီလိုတွေမိတော့ ပိုပြီး
စိတ်ဓာတ်ကျသွားမိ၏။

'တကယ်ပြောတာပါ၊ သူငယ်ချင်း အတန်းဖော်ယောက်ျား
လေးတွေကို အထင်ကြီးလို့ မရဘူး၊ အင်ကြင်းက အတွေးအခေါ်ရင့်
ကျက်ပြီး ယောက်ျားပီသတဲ့ လူမျိုးမှ ရင်ခန့်ချင်တာ'

'ဟား... ဟား... ဟား ကြည့်ကျက်လုပ်ဦးနော်၊ အန်ကယ်
ကြီးတွေနဲ့ ငြိသွားဦးမယ်'

လမ်းခင်းပေးတာကို ရှောင်လွှဲပြီး ပျက်ရယ်ပြုရက်သည့် အစ်
ကိုကို စိတ်ဆိုးချင်သော်လည်း ထိုမျှလောက် အသည်းကမမာသဖြင့်
ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြလိုက်၏။

'ကဲ... အင်ကြင်းရောက်လာတာလည်း ကြာပြီ၊ ပြန်မ
ဆေးတွေပေးလိုက်တဲ့ အတွက်လည်း ကျေးဇူးပါပဲ အစ်ကို'

‘ဟုတ်ပြီလေ၊ ဆေးဖိုး အကြွေးမကျန်အောင်တော့ ကြိုးစားပေး’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကဲ... သွားမယ်နော်’

ရဲစွမ်းက အင်ကြင်းကို ကားဆီသို့ ပြန်ပို့ပေး၏။ အင်ကြင်းကားကို စက်နီးရင်း ရဲစွမ်း၏ ရုပ်သွင်ကို အဝငေးနေမိ၏။

‘အင်ကြင်း... ခရေ့ကိုပြောလိုက် ညဘက်ဖုန်းဆက်ပါလို့’
‘ဟုတ်ကဲ့... သွားပြီ တာတာ’

ရောက်ကတည်းက ခရေက ပြန်သည်အထိ ခရေဖြစ်နေသဖြင့် အင်ကြင်း၏ ဒေါသများ မမပေါ်ပုံကျသွားသည်။

“ဒီလောက် စွဲမက်စရာကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မမခရေ ဘယ်လိုနည်းတွေ သုံးပြီး ပြုစားထားလို့ ဒီလောက်အထိ တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်နေရတာလဲလို့လောကီ သိရက်နဲ့ အဲဒီအလှအပ တွေကို မျက်စေ့တောင် ဝေဖန်ကြည့်တာ ဘာသဘောလဲ”

တန့်နွဲ့တွေးလေ ဒေါ့ပလေမို့ အင်ကြင်း သူ့ဒေါသကို လီဘာဆီသို့ အကုန်သွန်ချလိုက်တော့သည်။ ကားလေးက လေကိုခွင်းလျက် ကျည်ဆန်ရထားတစ်စင်းပမာ ပြေးလွှားလျက်...။

အင်ကြင်းကြောင့် ခေါင်းကိုက်ချင်သလို ဖြစ်သွားသည့် ရဲစွမ်း အကြောပြေလူးဆေးနှင့် ဇက်ကို ပွတ်၍ ပန်းပေါင်းစုံရှုဆေးကို နှာဝတေထားလိုက်ရ၏။ ရုံးခန်းထဲသို့ အောင်ကိုနှင့် တင့်ဝေ ဝင်လာကြသည်။

ရဲစွမ်းအား စပ်ဖြူမျက်နှာပေးကိုယ်စီနှင့် ဝိုင်းရှိုးကြ၏။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အစိုးရရှေ့နေတွေလို သဘောထားကာ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် မေးမြန်းကြတော့မည် ဆိုတာ ရဲစွမ်းသိလိုက်သည်။ သို့နှင့် ကြိုတင်ကာကွယ်ရန် ကိုယ်က ဦးအောင်ဖီဟောက်လိုက်၏။

မိုးလပြည့်စာပေ

‘မင်းတို့ နေပြည်တော် လယ်ဝေးက မှာထားတဲ့ အော်ဒါတွေ ခြွင်းပြီးလား’

အောင်ကိုနှင့် တင့်ဝေ အချင်းချင်းကြည့်၍ မျက်စပစ်လိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ မခန့်လေးစား မျက်နှာပေးများပေါ်လွင်အောင် ခုတ်နှာထားကို ပြင်လိုက်ကြသည်။

ပြီးမှ အောင်ကိုက...

‘ငါတို့ အလုပ်တွေ ပြီးတာက ကြာလှပြီ၊ မင်းသာ အင်ကြင်း ချဆေး ရှူပြီး အကြောတက်နေတာ မဟုတ်လား’

‘ဘာလဲကွာ၊ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ’

‘အင်ကြင်းက ပိုခိုက်တယ်ကွ၊ ဟော်ဒီကလည်း မယ်စကြာ ခန္ဓာကျနေတာပဲ၊ သူလမ်းလျှောက်ပုံကို နောက်ကနေ ကြည့်ရတာ ရင်ခုန်လွန်းလို့ နှလုံးသားတောင် ပြတ်ကျမတတ်ဘဲ ရဲစွမ်း’

‘ဘာလဲ ခိုက်သွားပြီလား၊ အောင်ကို ခိုက်ရင် လိုက်ပေါ့’

‘ခိုက်တော့ ခိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ကို မဟုတ်ဘူး မင်းကို’
တင့်ဝေ၏ စကားကြောင့် ရဲစွမ်း စိတ်စနောင့်စနင်း ဖြစ်သွားသည်။ ဒီကောင်တွေ ဘာပြောနေကြပါလိမ့်။

‘ဘာလဲကွ၊ ပဟေဠိနန်းတော် လာလုပ်မနေနဲ့၊ မင်းလည်း အောင်မောင်မြင့်အေး မဟုတ်သလို ငါလည်း ဆန်းထွဋ် မဟုတ်ဘူး’

‘အေး... ဆန်းထွဋ်လို ဘောလုံးဖောက်လိုက်ရုံနဲ့ ပြန်ဆင်းသွားရင်တော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ခုဟာက မင်းကို အင်ကြင်း ကြွေနေတာ အသိသာကြီး’

အောင်ကို၏ စကားကြောင့် ရဲစွမ်းဆံပင်တွေ ထောင်သွား၏။ သူနှင့် အင်ကြင်း၏ ဆက်ဆံရေးမှာ သူ့ဘက်က ရိုးသားတာတော့ ဗာခိုင်နှုန်းပြည့်ပင် ဖြစ်သည်။ အင်ကြင်းဘက်ကိုတော့ ထည့်မတွေးမိ။

‘ဘာတွေ ဖောနေတာလဲကွာ၊ ငါက ခရေ့ချစ်သူဆိုတာ သူသိပြီးသား’

မိုးလပြည့်စာပေ

‘အေးလေ... ချစ်သူအဖြစ်သိတာ၊ လင်သားအဖြစ် အသိ
အမှတ်ပြုတာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘တော်စမ်းပါ အောင်ကိုရာ၊ မဖြစ်နိုင်တာတွေ’

‘မဖြစ်နိုင်တာ မရှိဘူး ရဲစွမ်း၊ မဖြစ်သေးတာပဲ ရှိတယ်’
တင့်ဝေကလည်း အရောက်ပို့၏။ အောင်ကိုက ထပ်ဆင့်
ထောက်ခံသည်။

‘ဟုတ်တယ် ရဲစွမ်း၊ အင်ကြင်းရဲ့ မျက်လုံးတဲမှာ အကုန်ပေါ်
နေတာကွ၊ ပြီးတော့ မင်းကို အကူအညီတောင်းတဲ့ ကိစ္စတွေ အသေ
အချာပြန်စဉ်းစားကြည့် ဘယ်ဟာမှ မခိုင်လုံဘူး၊ အားလုံးရိုက်စားခွင့်
တွေချည်းပဲ’

သူတို့ပြောမှ အသားကင်ကိစ္စ၊ Nighl club ကိစ္စ၊ ကားပျက်
သည့်ကိစ္စနှင့် ဒီနေ့ စက်ရုံကိုလာသည့် ကိစ္စများကို အသေအချာ
သုံးသပ်ဆင်ခြင် ကြည့်မိသည်။ သွေးရိုးသားရိုး အကူအညီတောင်း
တာဖြစ်နိုင်သလို ခွင့်ဆင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ထူးခြားတာက
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမကို ပြန်ပြောပါနဲ့ ဆိုသည့် စကားပင်ဖြစ်၏။

‘ငါထင်ရင် လွဲခဲ့တယ် သူငယ်ချင်း၊ အင်ကြင်း ဘာတွေ
ကြံနေသလဲ ဆိုတာ အတိအကျမပြောနိုင်ပေမယ့် မင်းနဲ့ ခရေအတွက်
ကောင်းတာတွေ ဖြစ်လာမှာတော့ မဟုတ်ဘူး’

‘ဟုတ်တယ် ရဲစွမ်း၊ ဒီကောင်မလေးနဲ့ သိပ်မရောနဲ့တော့၊
ခရေကို တန်ဖိုးထားတယ် ဆိုရင်ပေါ့’

‘မင်းစကားက ဘာသဘောလဲ တင့်ဝေ၊ ခရေကို တန်ဖိုးထား
လို့ လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာပေါ့ကွ’

‘အေး... အဲဒါဆို ဆင်ခြင်တော့ ဒီကောင်မလေးရုပ်က
ခရေလို မရိုးသားဘူး၊ ပြီးတော့ သူ့အလှက အရမ်းကို ပူလောင်ပြင်း
ပြတဲ့ ရမ္မက်ရှိတဲ့ အလှမျိုး’

ဝေဖန်ချက်တွေက လန်ထွက်အောင် မှန်ကန်လွန်းနေ၏။ သူ

သတိမမူမိတာတွေကို သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံး မြင်နေကြသည်။
ဒါလည်း ဆန်းလှသည်တော့ မဟုတ်။ ရဲစွမ်းက ကွင်းထဲမှ ပလေယာ
ဖြစ်ပြီး တင့်ဝေတို့က နည်းပြဖြစ်နေသည်ကိုး။

‘အင်း... ဒီကိစ္စတွေ ခရေကို ပြောပြထားရင်ကောင်းမယ်၊
ပြီးတော့ အင်ကြင်းလှမ်းခေါ်ရင်လည်း မသွားတော့ဘူးကွာ’

‘မင်းဆုံးဖြတ်ချက် ယေဘုယျအားဖြင့် မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့်
အင်ကြင်းက ငတုံးငအ မဟုတ်ဘူး၊ အားလုံးကို ကြိုတွက်ထားတဲ့သူ
ခွင်ကျတွေကော ကလင်ဒါကျတွေကော စုံလို့ သူ့လုပ်ကွက်တွေ ပြန်
စဉ်းစားကြည့် ရှောင်ထွက်လို့ မကောင်းတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေနဲ့
လှန်းခေါ်တာတွေချည်းပဲ၊ မင်းမယုံရင်စောင့်ကြည့် တဖြည်းဖြည်း
တစ်ပိုမြင့်လာလိမ့်မယ်’

အောင်ကို၏ သုံးသပ်ချက်စကားကြောင့် ရဲစွမ်း မအီမသာ
ဖြစ်သွားရ၏။ သူတို့ သုံးသပ်ချက်တွေကလည်း အရေးပြားလန်ရုံတင်
မက သွေးထွက်အောင်ပါ မှန်နေခဲ့သည်ကိုး...

‘အေးပါကွာ၊ ဒီတစ်ခါ ဝင်လုံးရင် မင်းတို့နဲ့ တိုင်ပင်ပြီးမှ
ဆုံးဖြတ်မယ်၊ အခြေအနေမကောင်းရင်လည်း ခရေကိုပဲ လှမ်းအသိပေး
လိုက်မယ်ကွာ’

‘အေး... အဲဒါ ကောင်းတယ် သူငယ်ချင်း’

အင်ကြင်း တစ္ဆေခြောက်၍ ဗယောက်ဗယက် ရင်အစုံနှင့်
တုန်လှုပ်နေမိသော ရဲစွမ်းတစ်ယောက် အင်နာဗွန်စီသောက်၍ အနားယူ
ဖို့ လိုအပ်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

အခန်း(၆)

ဝဿနနောင်းနှင့် ဟေမာန်ဦး၏ စပ်ကူးမတ်ကူးကြားကာလသည် ပူစပ်ပူလောင်နှင့် ပျင်းရိပြီးငွေဖွယ်ကောင်းလှ၏။ မိုးမှာ တနင်္ဂနွေရှိသလို ဆောင်းမှာလည်း တနင်္ဂနွေရှိသည်။ တိမ်ဖြစ်ထွန်းမှု၊ လေထုစိုထိုင်းဆနှင့် နေအပူချိန်တို့ မတူသော်လည်း တနင်္ဂနွေချင်းကတော့ အတူတူပင် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့သော တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်နေ့တွင် ရဲစွမ်းနှင့် ခရေတို့ ရွှေတိဂုံစေတီ ရင်ပြင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေကြ၏။ ခရေက သူ့အဖေအတွက် ရဲစွမ်းအတွက် သူ့အတွက်ဟူ၍ ခွဲခြားပြီး ပြိုဟ်တိုင်ပေါင်းစုံမွှေးနံ့ပေါင်းစုံတွင် ကုသိုလ်ပြုရှိခိုးကန်တော့နေတာ မပြီးနိုင်တော့။

မိန်းကလေးသဘာဝကို နားလည်ပေးပြီး ရဲစွမ်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပါရမီ ဖြည့်ပေးခဲ့၏။ အလင်းတိုင် (ခေါ်) ဖယောင်းတိုင်သုံးထုပ်၊ ကံပွင့်အမွှေးတိုင် အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကုန်အောင် ထွန်းညှိပူဇော်ပြီး လေထုထဲသို့ ဖန်လုံအိမ်အာနိသင် အထောက်အကူပြု ဓာတ်ငွေ့များ တဝကြီးလွှတ်ထုတ်ပြီးမှ ခရေဆန္ဒတွေ ပြီးမြောက်သွားပုံရ၏။

စေတီတော်ကြီးကို လှမ်း၍ ပူးမျှော်ကြည့်ညှိလိုရသည့် စောင်းတန်းတစ်ခုသို့ ဝင်၍ ခရေဘုရားရှိခိုး ဆုတောင်းပြန်သည်။ ရဲစွမ်းက

သရဏဝံတည်ဆောက် ငါးပါးသီလခံယူ၍ အနန္တော အနန္တငါးပါးတို့အား ရိုက္ခိုးကန်တော့ပြီးသည့်နောက် ငုပ်တုပ်ထိုင်စောင့်ရတော့သည်။

ခရေက ကန်တော့၍ မပြီးသေး။ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ တဖွဖွရွတ်ဆို ရှိခိုးကန်တော့နေသည်မှာ တရားခွေ C.D တစ်ချပ်စာပင် မကတော့။ ခရေဦးသုံးကြိမ်ချလိုက်၍ ရဲစွမ်းစိတ်သက်သာရာ ရသွားစဉ်မှာပင် ပုတီးကို ထုတ်ယူလိုက်သဖြင့် ရဲစွမ်းငုပ်တုပ်မေ့သွားပြန်၏။

ဒီတော့လည်း ရဲစွမ်းတစ်ယောက် ရင်ပြင်မှ ဘုရားဖူးများကိုသာ စိတ်မှန်းနှင့် ရေတွက်ကာ စာရင်းပြုစုနေရတော့၏။ ဘုရားဖူးဦးရေ တစ်သောင်းနှင့် ဆယ့်သုံးယောက်တိတိ ရေတွက်ပြီးသည့်အခါ ကျမှ ခရေ ပုတီးပြန်သိမ်းတာမြင်ရ၍ ရဲစွမ်း သက်ပြင်းချမိတော့သည်။

ခရေအနားထိုး၍ လာထိုင်၏။ ရဲစွမ်း မအိမ်လည်နှင့် ပြုံးလိုက်ရသည်။

‘ပျင်းနေပြီလား မောင်’

‘ရပါတယ် ခရေ’

‘စိတ်ထဲမှာ အဖေအတွက် ခံစားရလွန်းလို့ ဘုရားက ကျကြည့်တာပါမောင်’

‘အင်း... အန်ကယ် ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ခရေ’

‘လေဖြတ်သွားတာ မောင်ရဲ့၊ ခုတော့ တိုင်းရင်းဆေးရုံမှာ တင်ထားလိုက်တယ်လေ၊ အတော်တော့ သက်သာတယ် ပြောရမှာပဲ၊ နှုတ်ခမ်းတွေ မရွံ့တော့ဘူး၊ စကားပြောတာလည်း ပီလာပြီ’

‘မောင်... သတိပေးလိုက်သေးတယ်၊ မောင့်ဆေးတိုက်က ဆေးတွေပေးရင်း အကွန်းနဲ့ မအိပ်စေနဲ့၊ ရေမြှုပ်မွေ့ရာနဲ့ မအိပ်စေနဲ့၊ ပြီးတော့ ရှောင်ရမယ့် အစားအစာတွေကောပေါ့’

‘ဟင်... မောင် အိမ်ကို ရောက်သေးတယ်ပေါ့’

‘ဟင့်အင်း... အင်ကြင်း လာတိုင်ပင်လို့ ဆေးတွေပေးပြီး မှာလိုက်တာ’

ခရေမျက်နှာပေါ်က အံ့သြရိပ်ကို ခြေရာခံမိမှ စကားမှားသွား ပြီဟု ရဲစွမ်းသိလိုက်တော့သည်။

‘ခရေလည်း မသိပါလား၊ အိမ်မှာလည်း ဘာမှမပြောဘူး၊ ဘာဆေးမှလည်း မတွေ့ဘူး’

‘ဟာ... ဒါဆို အင်ကြင်း ဘာလုပ်တာလဲ၊ သူပဲ အန်ကယ် လေဖြန်းသွားလို့ ဗမာဆေးနဲ့ ကုရင် ကောင်းမလားဆိုပြီး မောင့်ဆီ လာမေးတာလေ အဲဒါဆေးတွေ အစုံပေးပြီး အသေအချာမှာလိုက် တာ’

‘ကြည့်စမ်း၊ အဲဒီတုန်းကဆို အဖေအတွက် ကောင်းကောင်း အချိန်ရတာပေါ့၊ ဖေဖေက အမြဲအဲကွန်းဖွင့် အိပ်တတ်တာလေ၊ အမေက သတိရတိုင်း ထထပိတ်လို့သာပေါ့’

‘အဲလို မလုပ်ချင်ဘူးဆိုရင် ဘာလို့လာမေးနေသေးလဲ၊ လေ ဖြန်းထားတဲ့သူ လေဖြတ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်လွယ်လေးရယ်၊ အဲဒါ အဲကွန်း ကြောင့် အဲလို ဖြစ်သွားတာ’

‘အင်း... ဟုတ်ပါ့ မောင်ရယ်၊ အင်ကြင်း ဘာလုပ်မှန်းမသိ ဘူး၊ ဗမာဆေးတွေလည်း တိုက်တာ မတွေ့ဘူး၊ မောင်မှာလိုက်တာ တွေလည်း ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး’

ခရေ၏ ညည်းညူစကားကြောင့် ရဲစွမ်း ပိုပြီး စိုးရိမ်သွား၏။ ဒီအတိုင်းသာဆိုလျှင် အောင်ကိုတို့ ကောက်ချက်မှန်နေခဲ့ပြီ မဟုတ် လား။ ရဲစွမ်းထံ တမင်သက်သက် အကြောင်းရှာ ဝင်ထွက်လိုင်းပူးနေ သည့် အဖြစ်က လယ်ပြင်မှာ လယ်ထွန်စက်သွားသလို ထင်ရှားနေ သည်လေ။

ဒီတော့ အင်ကြင်း၏ လုပ်ရပ်များကို ခရေအား အသိပေးထား ရန် သင့်မသင့် ခေါင်းစားရတော့၏။

‘မောင် အိမ်ကိုလာပြီး မိဘတွေကို နှုတ်ဆက်ဖို့ကိစ္စ တဖြည်း ဖြည်းနဲ့ နောက်ဆုတ်သွားလို့ စိတ်ပျက်နေမှာပဲနော်၊ မောင့်အိမ်ကကော ဘာပြောသေးလဲ’

‘ကျန်းမာရေးကိစ္စမို့လား၊ အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက် ဒီလို ဖြစ်နေချိန်မှာ မင်္ဂလာကိစ္စ စကားမပြောသင့်ဘူး ဆိုတာ အဖေတို့ သဘောပေါက်ပါတယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ရယ်... နားလည်ပေးလို့’
စကားပြတ်ပြီး ကိုယ်စီအတွေးများနှင့် ငြိမ်နေမိကြ၏။ ရဲစွမ်း မှာ အင်ကြင်း၏ လုပ်ရပ်များကို ပြောမထွက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ပြောပြလိုက်လျှင် အကျိုးနှင့် အပြစ်မှာ အပြစ်က ပိုများနိုင်၏။ ခရေ နှင့် အင်ကြင်းဆက်ဆံရေး ပျက်စီးသွားမည်။ သူတို့၏ အချစ်ရေးပါ တသိကအောက်ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်တည်းကို ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပိုင်းကြိုက်နေသည့် အဖြစ်က လူကြားလို့မ ကောင်း။ ပြောလို့ ခရေမယုံလျှင်လည်း ကိုယ်ရည်သွေးသလို ဖြစ်နေဦး မည်မို့ မပြောတော့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

‘အန်ကယ်မြန်မြန်နေကောင်းပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာ ပေါ့’

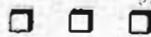
‘စိတ်ချပါ မောင်၊ ဒီတစ်ခါ ဖေဖေ အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ မဖြစ်မနေ ဖွင့်ပြောပြီး မောင့်ကို ဖိတ်မှာပါ’

‘အဟင်း... မိန်းမရတော့မယ်ပေါ့’
‘သွား’

လူ့ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။ အမြဲစိတ်ညစ်နေဖို့ အကြောင်းမရှိ သလို ဆယ့်နှစ်ရာသီ ပြုံးပျော်နေခွင့် ရှိမှာလည်း မဟုတ်။ သုခနှင့် ဒုက္ခကို ရောသမထားသည်ကပင် လောကဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။

ရဲစွမ်းတို့ စုံတွဲလည်း လက်ချင်းယှက်၍ ရင်ပြင်ကို ပတ်ပြီး ကြည့်ညှိကြ၏။ ချစ်သူတို့လျှောက်သော လမ်းက ဤရင်ပြင်မှ နေပူခဲ

ကျောက်ပြားစင်္ကြံကဲ့သို့ ဖြောင့်ဖြူးသော် ကောင်းလေစွဟူသာ တောင့်တမိတော့သည်။

ဖြူဖြူစံသာကို စာသင်ခန်းအတွင်း ချောင်ပိတ်၍ အင်တာဗျူးလုပ်နေကြသည်မှာ အင်ကြင်းနှင့် သဲနုတို့သာ ဖြစ်လေသည်။ စာမေးပွဲကလည်း ရက်ပိုင်းသာ လိုတော့သည်မို့ စံသာနှင့် ဥက္ကာတို့ မဖြစ်မနေ ပြန်လာကာ အရေးပေါ်ပြန်အပ်ပြီး စာမေးပွဲပြီးမှ မင်္ဂလာဆောင်ရန် ရက်သတ်ထားကြ၏။ စံသာမျက်နှာလေးက ကြည်လင်ဝင်းပပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း ပိုလှလာတာ သတိပြုမိကြသည်။

စံသာ လင်နောက်လိုက်သွားတာ ဆယ်ရက်ကြာ၏။ ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်တော့ နှစ်ပတ်ပြည့်နေပြီ။ မိဘများက ကြံဖန်ပြီး ဆေးခွင့်တင်ထား၍သာ ကျောင်းထုတ်မခံရခြင်း ဖြစ်သည်။

သဲနုက စံသာတင်ပါးကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း...
‘အမလေး... မာတင်းနေတာပဲ၊ တကယ့်ကို ငဖယ်လိုပါပဲလား စံသာရဲ့’

‘ဟဲ့... ငဖယ်က ဘာဖြစ်လို့လဲ’
‘ငဖယ်ဆိုတာ ထုလေမာလေလေ အင်ကြင်းရဲ့’
အင်ကြင်းတို့ ဝိုင်းတွင် ရယ်သံများ ဆူညံသွား၏။
‘ဘယ်လိုလဲ ဥက္ကာက ချစ်စရာကောင်းရဲ့လား’
‘အဟင်း... ငါကတော့ လူရွေးမှန်သွားပြီဟ၊ ဥက္ကာကလေငါ့ကို ဖူးဖူးမှုတ်ထားတာ သိပ်အလိုလိုက်တာပဲ’
‘ဖူးဖူးမှုတ်ထားတာ အမလေး အသည်းယားစရာကြီးဟယ်’
‘သဲနုကလည်းဟာ စွတ်လောင်နေတာပဲ၊ သူပြောတာသေချာနားထောင်ပါဦး၊ ပရယ်တိကယ်မဆင်းခင် လက်ချာကို ဂရုစိုက်လိုက်ထားရမှာမို့လား’

အင်ကြင်း ဝင်ဟန်သဖြင့် သဲနုလျှာတစ်လစ်ထုတ်ပြီး ဝိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ဟန်ဆောင်လိုက်သည်။

‘တကယ်တော့ မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ လင်သားရဲ့ ပြုစုယူယစောင့်ရှောက်မှုရှိမှသာ ပြီးပြည့်စုံတာဟဲ့’

‘အင်း... အညွှန်းနဲ့တင် အိမ်သာထဲက ထွက်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

‘အဟင်း... လင်ယူရတာ ဒီလောက် ပျော်စရာကောင်းမှန်း သိရင် ဆယ်တန်းအောင်ကတည်းက ယူပါတယ်တော်’

‘ဖြစ်နေလိုက်တာ စံသာရယ်၊ လင်ရလို့ ဒီလောက်ပျော်တဲ့သူ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်’

‘အဟီး... တကယ်လည်း ပျော်စရာကောင်းတာကိုးဟ’

‘နေပါဦး စံသာ၊ နင် အခုဘယ်မှာနေလဲ’

‘ကိုကိုတို့ အိမ်မှာပဲလေ သဲနုရဲ့’

‘ဒါဆို နင့်ကို ယောက္ခမက ပညာပြ နှိပ်စက်ပြီပေါ့’

‘နှိပ်စက်စရာလား၊ ငါက အရမ်းသိတတ်တာလေ၊ မနက်ငါးနာရီလောက်ထပြီး တမင်းတစ်ဆိုးချက်၊ အိမ်သားတွေ ခိုးလာတာနဲ့ ထမင်းကြော်ပေး၊ ကော်ဖီဖျော်ပေး၊ အားလုံးကို ကျွေးမွေးလိုက်တော့ ယောက္ခမပါးစပ်ထဲ စားစရာတွေနဲ့ ပြည့်ပြီး ဘာမှပြောလို့ မရတော့ဘူးလေ’

သဘောတကျရယ်သံများ ဆူညံသွား၏။ တကယ်ပျော်နေပုံရသော စံသာကို ကြည့်ကာ အင်ကြင်းလည်း အစ်ကိုကို ပြုစုခွင့်ရပါက သူလည်း ဒီလိုပျော်နိုင်လိမ့်မည်ဟုပင် ထင်မိ၏။

‘ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး၊ လင်နောက်လိုက်တဲ့ အတွေ့အကြုံလေး’

‘နေခင်းဘက် အတွေ့အကြုံပြောရမလား၊ ညဘက်အတွေ့အကြုံပြောရမလား’

‘ညနေစောင်းအတွေ့အကြုံသာ ပြောတော့ဟယ်... တကတည်း...’

စံသာက တအားပျော်နေသလို မျက်နှာလည်း အတော်ပြောင်လာ၏။ ဥက္ကာဆိုသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်က စံသာကို ဒီလို ဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲပေးခဲ့တာ ဘာအစွမ်းနဲ့လဲ၊ အချစ်တစ်ခုတည်းနှင့်သာ ဖြစ်မည်ဟု အင်ကြင်း သုံးသပ်မိ၏။ သူလည်း အချစ်ကို ကိုးကွယ်ချင်စိတ် ပေါက်နေသည်။ သို့သော် သူ့အတွက် အချစ်က ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းဝေး ဖြစ်နေ၏။

‘ဒါနဲ့ စာမေးပွဲပြီးလို့ မင်္ဂလာဆောင်ရင် နင်တို့နှစ်ယောက်လုံး တစ်နေကုန် လာနေရမှာနော်’

စံသာ အစီအစဉ်များကို အဆင်ပြေအောင် ညှိနှိုင်းရက်သတ်မှတ်ကြပြီးသည့်နောက် စာမေးပွဲအတွက် ပြင်ဆင်ရန် အချိန်ယောင်း ဆွဲကြသည်။

‘အဲ... စာမေးပွဲဆိုမှ ညဘက်စာကျက်လို့မှ ရပါ့မလားတောင် မသိဘူး’

‘ဘာလို့လဲ စံသာ’

‘အဟင်း... ကိုကို အနားကပ်လာတာနဲ့ ငါ စာကို အာရုံစိုက်လို့ မရတော့ဘူး’

‘အဲဒါဆို သေလိုက်’

‘ဟိတ်... ငါ့အချစ်လေးကို ဘာလို့သေခိုင်းနေတာလဲ၊ နင်တို့သာ သွားသေလိုက်ကြ၊ ပြောစမ်း ဖြူဖြူ ဒီကောင်တွေ အချစ်ကို အနိုင်ကျင့်နေတာလား’

အသံပြကြီးနှင့် အော်ဟစ်ပြီး ရုတ်တရက် ရောက်လာသူက ဥက္ကာ ဖြစ်၏။

‘အမယ်... ကောင်စုတ် ဥက္ကာ နင် တို့သူငယ်ချင်းကို အလစ်သုတ်သွားတာ ပြန်လျော်ပေး’

‘ဟဲ... ဟဲ အခုတော့ အဆင်မပြေသေးဘူး၊ ဒီလိုလုပ် တို့လင်မယား ပထမဆုံးမွေးတဲ့ ကလေးကို အလျော်ပေးမယ် နင်တို့နှစ်ယောက်မျှပြီး တာဝန်ယူလိုက်ကြ’

‘တော်တော်အပြောကောင်းပါလား၊ ဥက္ကာ နင်နာနေပါဦးမယ်’

‘ဒါမျိုးတော့ နာရင်နာပစေ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ’

‘ဥက္ကာ နင်တော်တော်ပျော်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘မပျော်ဘဲနေမလား အင်ကြင်းရယ်၊ ဒါနဲ့ နင်ကော နင်ကိုကိုနဲ့ အိုကေ သွားပြီလား’

‘အဟင်း... ဒီလိုပါပဲဟာ’

‘ကိုကို... အခု ကိုကိုနဲ့ ဖြူ ခွဲနေရတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ’

ဥက္ကာက နာရီကိုကြည့်ရင်း စိတ်တွက်တွက်နေပုံက တကယ့်ကို အမြင်ကပ်စရာ ကောင်းလွန်းလှ၏။

‘အင်း... သုံးနာရီ ဆယ်ငါးမိနစ်နဲ့ လေးဆယ့်သုံးစက္ကန့် ရှိသွားပြီ၊ ဖြူ လွမ်းလိုက်တာ ဖြူရာ’

မခံစားနိုင်တော့သဖြင့် အင်ကြင်း ဖတ်စာအုပ် ကောက်ကိုင်ကာ တဖုန်းဖုန်းနှင့် ရိုက်ပစ်လိုက်ရင်း...

‘သွား... သွားကြတော့ ဒီလောက် လွမ်းတတ်နေရင်လည်း အိမ်ပြန်ပြီးတော့သာ ဖက်နေကြ၊ ကျောင်းလည်း လာတက်မနေနဲ့၊ စာမေးပွဲလည်း မဖြေနဲ့’

ဥက္ကာနှင့် ဖြူဖြူက တဟားဟားရယ်ရင်း တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်တွဲကာ ပြေးထွက်သွားကြ၏။ သဲနနှင့် အင်ကြင်းလည်း သူတို့ကို လှမ်းကြည့်ရင်း အသည်းတယားယား ဖြစ်မိကြသည်။

‘အင်း... ပျော်နေလိုက်ကြတာ အားကျစရာကြီးနော်’

‘စောင့်ကြည့်စမ်းပါ သဲနရယ်၊ လွန်နေကွဲကွဲပြန်ပေါ့’

‘အင်ကြင်းရယ်... နင်သာ နင့်ကိုကိုကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရင်
စံသာထက်တောင် ဆိုးနေဦးမှာပါဟာ ငါသိပါတယ်’

သဲနု၏ မှတ်ချက်ကို သူမငြင်းမိ။ ကိုရဲစွမ်းကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရ
လျှင် သူလည်း ဖြူဖြူစံသာလို သည်းသည်းလှုပ်နေမှာ သေချာနေ
သည်ပဲ။ သို့သော် ထိုအခွင့်အရေးက သူထံ ရောက်လာမလာဆိုတာ
မသေမချာ မရေမရာ ဖြစ်နေသည်မို့ သက်ပြင်းကိုသာ ခိုးရှိုက်လိုက်ရ
တော့၏။

ဖေဖေက တစ်ယောက်တည်း ကြိုးစားပမ်းစား လမ်းလျှောက်
နေ၏။ သူ့လက်ထဲက လေးချောင်းထောက် စတီးအားပြုတုတ်ကောက်
ကို တောင်ငှေးလို အသုံးပြုကာ တရွေ့ရွေ့ရှေ့သို့ ချီလျက်ရှိသည်။
ဖေဖေ ဒီနေ့ ဆေးရုံမှဆင်းမည်မို့ မေမေနှင့် ခရေတို့ လာရောက်ကြိုဆို
ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ပင်ပန်းတကြီး အားထုတ်လျှောက်လှမ်းခဲ့ရာ ဆေးရုံစင်္ကြန်
အဆုံးသို့ အောင်အောင်မြင်မြင် ရောက်သွားခဲ့သည်။ အတက်အဆင်း
လှေကားထစ်များဆီ ရောက်လာခဲ့တော့ တစ်ယောက်တည်းသွားလို့
မရတော့ချေ။

မေမေနှင့် ခရေ သွားရောက်တဲ့ကုမ္ပဏီ လှေကားဆင်းလို့ရ၏။
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဒါ ဖြစ်ခါစကထက် အများကြီးတိုးတက်ကောင်းမွန်
လာတာပဲ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဖေဖေက ဒုက္ခိတဘဝကို မနှစ်မြို့၍
အနာခံကြိုးစားခဲ့တာကြောင့်လည်း ဤမျှလောက်ပြန်ကောင်းလာခြင်း
ဖြစ်၏။

‘ဖေဖေ ဒီလောက်ထိ မြန်မြန်ပြန်ကောင်းလာတာ အံ့ဩစရာ
ပဲနော်’

‘အင်း... ဟိုတုန်းကလိုတော့ မသွက်တော့ဘူး’
‘ကိုကိုကလည်း လေ့ကျင့်ခန်းကောင်းကောင်းလုပ်ရင် အရင်
အတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာမှာပါ ကိုကိုက ဖွဲ့ရှိပြီးသားပဲဟာ’

‘ဟုတ်သားပဲ ဖေဖေကလဲ’
‘အေးပါ သမီးရာ၊ အငယ်မကော’
‘စာမေးပွဲရှိတယ်လေ ကိုကိုရဲ့၊ ဒီနေ့ နောက်ဆုံးဆိုလားပဲ’
‘အင်း... သမီးတွေအားလုံး လက်လွှတ်သွားလို့ တော်ပါ
သေးရဲ့’

‘ဘာမှမပူပါနဲ့ ဖေဖေရယ်၊ စက်ရုံကို ညီအစ်မနှစ်ယောက်
အုပ်ချုပ်ရင် ကောင်းကောင်းနိုင်နင်းပါတယ် ဖေဖေရဲ့’

‘ဟုတ်တယ်ကိုကို ကိုကိုကျန်းမာရေးကိုသာ ဂရုစိုက်’
ထိုသို့ ခရေတို့ ဦးအောင်ပွင့်အား အိမ်ပြန်ခေါ်လာခိုက်တွင်
အင်ကြင်းအိမ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ဒေါပွနေ၏။ စံသာ မင်္ဂလာ
ဆောင်တွင် ဝတ်ဖို့ အသစ်ချုပ်ထားသည့် ဝတ်စုံကို ထုတ်ကြည့်ပြီး
ချုပ်ခိုင်းထားသော ပုံစံမဟုတ်၍ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်နေသည်။

မင်္ဂလာဆောင်ကလည်း ကြားနစ်ရက်သာ လိုတော့သည်မို့
ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်နေ၏။ ခဏနေမှ မေမေမှာ လွန်းရာကျော်ပိုး
ထဘီတွေ အများကြီးရှိတာ သတိရသွားသည်။ မေမေအဝတ်အစား
တွေဖွပြီး ကောင်းတာကို ရွေး၍ သီပြီးဝတ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်
၏။

ခဏနေတော့ မေမေဘီရိုကို အင်ကြင်း မွေနှောက်နေပြီဖြစ်
သည်။ တစ်ထည်ထုတ်ယူလိုက် ကိုယ်မှာကပ်ပြီး မှန်ကြည့်လိုက်နှင့်
စိတ်ကြိုက်ရှာဖွေရေး လုပ်နေလိုက်၏။

အထည်များ၍ အကြိုက်တွေ့တာတွေလည်း များနေသဖြင့်
ရွေးရခက်နေစဉ် အပြာနုရောင်ချိတ် တစ်ထည်ကို တွေ့ပြန်သည်။
ဆွဲထုတ်၍ ပလတ်စတစ်အိတ်ကို ကိုင်ပြီး ခါချလိုက်တော့ ထဘီနှင့်

အတူ ပရုပ်လုံးမွှစ်လေးများနှင့် စာရွက်ခေါက်တစ်ရွက် ထွက်ကျလာသည်။

စပ်စုလိုစိတ်နှင့် စာရွက်ခေါက်ကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်သည်။ နှစ်တွေဘယ်လောက်တောင် ကြာခဲ့ပြီမသိ စာရွက်ခေါက်က ဝါကျင်ကျင်ပင် ဖြစ်နေပြီ။ ထိုစာရွက်ခေါက်ကို ဖြန့်၍ ကြည့်လိုက်တော့ စာချုပ်တစ်စောင် ဖြစ်နေတာသိရ၏။ စာချုပ်အကြောင်းအရာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ အမွေစားအမွေခံအဖြစ် အပြီးအပိုင်မွေးစားခြင်း ဖြစ်နေတာ သိရ၍ အင်ကြင်း မျက်လုံးပြူးကာ အမောတကော ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဘုရား... ဘုရား၊ မမ... မမခရေက မွေးစားသမီးဆိုပါလား၊ ဘယ်... ဘယ်လိုများ ဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်၊ ငါတို့က ညီအစ်မအရင်းအချာတွေ မဟုတ်ဘူးပေါ့’

စာချုပ်ပါ အချက်အလက်များကို အသေအချာ ထပ်မံဖတ်ကြည့်လိုက်၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ဆယ်က ရက်စွဲတစ်ခုကို သတိပြုမိပြီး ဇေဝေဝါဖြစ်သွား၏။ အင်ကြင်းမွေးသည့်နှစ်တွင် မမကို မွေးစားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်နေသည်။ မမနှင့် အင်ကြင်းက သုံးနှစ်ကွာသည်။ မမက နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ပြည့်ကာနီး ဖြစ်သလို သူလည်း နှစ်ဆယ်ပြည့်တော့မည်။

ဉာဏ်မီသလောက် စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိ စာချုပ်က သူ့မွေးသက္ကရာဇ်ထက် သုံးလနောက်ကျနေ၏။

ဒါဆို သားသမီးမရှိလို့ မွေးစားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ အင်ကြင်းကို မွေးပြီးကာမှ ဘာလို့ အသက်သုံးနှစ်ကျော်ကျော် ကလေးတစ်ယောက်ကို ထပ်ပြီး မွေးစားကြတာလဲ။ သားသမီးမရနိုင်၍ ခေါ်မွေးစားပြီးကာမှ ကလေးရသည်ဆိုလျှင်လည်း စာချုပ်ပါ သက္ကရာဇ်က သူ့မွေးသက္ကရာဇ်ထက်စောနေသင့် မဟုတ်ပါလား။

စဉ်းစားရခက်နေသဖြင့် ခေါင်းပင်ခြောက်လာခဲ့သည်။ သို့

သော် ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို မမ မသိသေးတာ သေချာသဖြင့် လက်နက်ပုန်းတစ်ခုအဖြစ် လိုအပ်မှ ထုတ်သုံးရန် အကြံရပြီး ဝမ်းသာသွားကာ ခြေရာလက်ရာမပျက် ပြန်သိမ်းလိုက်၏။ အင်ကြင်း ချိတ်ထဘီများကို ပင် စိတ်မဝင်စားတော့ပါ။

အားလုံးသေသေသပ်သပ် သိမ်းဆည်းပြီး၍ ခဏအားနေစဉ်မှာပင် ကားသံကြားသဖြင့် အခန်းပြင်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့၏။ ဖေဖေဆေးရုံက ဆင်းလာခဲ့ပြီ။ ဖေဖေကို ကားထဲမှ တွဲ၍ ထုတ်ပေးရသည်။ လှေကားသုံးထစ်အထိ တွဲခေါ်လာပြီးနောက်...

‘ကဲ... ရပြီ မတွန့်တော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လျှောက်မယ်’
‘ဖေဖေ ရော...’

ခရေက စတီးလက်ကိုင်ကို ဖေဖေလက်ထဲ ထည့်ပေး၏။ ကိုယ့်အဖေ မဟုတ်ပါဘဲ အဖေဟုခေါ်လိုက်သည့် မမခရေကို အင်ကြင်း ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်မိ၏။ စာချုပ်တစ်စောင်၏ အချက်အလက်များက သူတို့နှစ်ယောက်ကို သွေးခွဲလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

နဂိုကမှ ရဲစွမ်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အမြင်မကြည်လင်ရသည့်အထဲ မွေးစားသမီးမှန်း သိလိုက်ရသောအခါ အလျှော့ပေးလိုစိတ်၊ စာနာစောင့်စည်းလိုစိတ်တို့ မရှိတော့တာကို အင်ကြင်း အံ့သြစွာ သိလိုက်ရသည်။ ဒီကိစ္စ ကိုရဲစွမ်းသာ သိသွားလျှင် ဘယ်လိုနေမလဲဟု တွေးမိသောအခါ သူ့အတော်စိတ်ချမ်းသာသွား၏။

အင်ကြင်းက ခရေကို မလိုတမာလိုက်ကြည့်ရင်း အတွေးတွေ လွန်နေသည့် အခိုက်မှာပင် ဖေဖေက သူ့အား သူကိုးပြီး ဧည့်ခန်းအထိ ရောက်အောင် လျှောက်သွားနိုင်ခဲ့တာကို ဝမ်းသာဖွယ်ရာ တွေ့လိုက်ရ၏။ အဖေအတွက် အပျော်စိတ်နှင့် အားလုံးပိုင်း၍ လက်ခုပ်တီးပေးလိုက်ကြသည်။

‘ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း’

www.burmeseclassic.com

‘ဖေဖေ သိပ်ခွဲကောင်းတာပဲ၊ ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် သိပ်မကြာခင်မှာ ဖေဖေလက်ကိုင်တုတ် လွတ်သွားမှာ သိလား ဖေဖေ’

ခရေက အားရဝမ်းသာလေသံနှင့် ဖေဖေကို အားပေးစကားပြောလိုက်သည်။ ဒါကိုပင် အင်ကြင်း မလိုတမာဖြစ်သွား၏။ သမီးရင်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဖားနေလိုက်တာဟု ထင်မြင်မိသည်။

‘ဖေဖေက ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ခွဲကောင်းကောင်းနဲ့ ကြိုးစားခဲ့တာ မမ မသိလို့လား’

‘ဟင်... အင်ကြင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ဒါက ဘာစကားလဲ မမက ဖေဖေ ခွဲကောင်းတာကို မသိဘဲနေမလား၊ သိလို့လည်း ဒီလို အခြေအနေမှာ အားပေးစကားပြောရတာပေါ့’

‘ဟုတ်သားပဲ အငယ်လေးရယ်၊ သမီးကြီးက ခုတလော အားလုံးကို အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးနေရတာ၊ စက်ရုံဆိုလည်း သူပဲ အဖွေကျန်းမာရေးဆိုလည်း သူပဲ၊ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းနေတယ် မှတ်လဲ၊ ကိုယ့်အစ်မ ကို ဒီလိုပဲပြောရလား’

‘အမလေး... သမီး စာမေးပွဲရှိနေလို့ပါနော်၊ ခု ပြီးသွားပြီပြော... ဘယ်ဟာကို တာဝန်ယူရမလဲ၊ စက်ရုံကိုလား အဖွေကျန်းမာရေးလား’

ခရေအကူအညီနှင့် ဆိုမှာတွင် ထိုင်ပြီးသွားသော ဦးအောင်ပွင့်က...

‘သမီးငယ်... ဖေဖေပြောတာနားထောင်စမ်း၊ သမီးတို့မှာ ဒီညီအစ်မနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာလေ၊ ဘယ်ကဏ္ဍကိုပဲလုပ်လုပ် နှစ်ယောက်တိုင်ပင်ပြီး လုပ်ရမှာပေါ့၊ ဖေဖေတို့ မရှိတော့ရင်လည်း ဒီလိုပဲ သင့်သင့်မြတ်မြတ် နေသွားကြရမှာလေ၊ ဘာလို့ အစ်မကို မချေမငံပြောနေရတာလဲ’

ဖေဖေကိုတော့ ရိုသေရင်းစွဲရှိသဖြင့် အင်ကြင်းဘာမှ ဖြန့်မပြောမိ၊ သို့သော် မွေးစားသမီးနှင့် တန်းညီခံရတာကိုတော့ သူမကေ့

နပ် ဖေဖေ မေမေတို့ကလည်း မမကို သမီးရင်းလို သဘောထားပြောဆိုဆက်ဆံ အရေးပေးနေကြသဖြင့် ဘာကြောင်းမှန်း မသိဘဲ စိတ်တိုနေမိခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ပြောင်းလဲသွားသည့် အပြောအဆိုနှင့် ဆက်ဆံရေးမာကျောမှုတို့သည် စာချုပ်ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ နေ့ခင်းလောက်က အထိတော့ မမကို မခန့်လေးစားလုပ်ရန် စိတ်ကူးမရှိခဲ့။ ပြီးတော့ အရင်းအချာ မဟုတ်သူအပေါ် အခွင့်အရေးတွေ ပိုပေးနေသလားဟူသည့် သံသယမီးပွားအမြစ်တွယ်စ ပြုလာတာကလည်းတစ်ကြောင်း ဖြစ်နေ၏။

‘အလုပ်ကျွမ်းကျင်မှုဆိုတာ အတွေ့အကြုံက သင်ပေးတာပါ၊ အလုပ်လုပ်တဲ့ သူတွေမှ ပိုတော်တာ သဘာဝပဲ၊ ဒါကြောင့် သမီး အလုပ်စလုပ်တော့မယ်’

‘အဲဒါ ကောင်းတယ် သမီး၊ မမဆီက အတွေ့အကြုံတွေ သင်ယူပေါ့’

‘မမဆီက သင်တာထက် သမီးဘာသာ နားလည်အောင် လုပ်တာ ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ် ဖေဖေ၊ ဌာနတစ်ခုကိုသာ ယုံယုံကြည်ကြည် လွှဲပေးပါ သမီးအောင်မြင်အောင် လုပ်ပြပါမယ်’

‘ကောင်းတာပေါ့ အင်ကြင်းရယ်၊ ခုလို အင်ကြင်း အလုပ်လုပ်ချင်စိတ် ရှိလာတာ မမသိပ်ဝမ်းသာတာပဲ ဒါဆို ကလေးဆောင်းထိ ထုတ်လုပ်တဲ့ဌာနကို အရင်တာဝန်ယူကြည့်လိုက်ပေါ့’

‘ရတယ်လေ အင်ကြင်းက အဆင်သင့်ပဲ’

‘ဒါဆို သမီးငယ် စင်္ကာပူတို့ အော်စီတို့ မသွားတော့ဘူးလား’

‘ဟင်း... ဟင်း သမီးထွက်သွားရင် ဝမ်းသာတဲ့သူ... အဲလအားလုံး ဝမ်းပန်းတနည်း ဖြစ်ကုန်ကြမှာပေါ့၊ သမီးက ဒီအိမ်ရဲ့ ဆွဲလည်းလေး မဟုတ်လား မေမေရဲ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်တော်၊ ဟုတ်ပါတယ်’

ခရေနှင့် အင်ကြင်းတို့အကြား အစပျိုးခဲ့သော လေဖိအားနည်း ရပ်ဝန်းက အားပျော့ပျက်ပျယ်သွားခဲ့၏။ ဒါကလည်း အင်ကြင်းက ရုတ်တရက် ပြန်အလျှော့ပေးလိုက်၍သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ငြိမ်သက်မှုက စိတ်မသိုးမသန့် ဖြစ်စရာကောင်းနေ၏။ အားကောင်းသော မုန်တိုင်းကြီးတစ်ခု အစပျိုးမီ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုမျိုးသာ ဖြစ်နေခဲ့သည်ကိုး။

အခန်း(၇)

တိမ်အနည်းငယ် ဖြစ်ထွန်းပြီး လေတဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်နေသဖြင့် ရာသီဥတုက မပူလွန်း မအေးလွန်းနှင့် နေသာထိုင်သာ ရှိသည့် နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်နေသည်။ အပူရှိန်ကလည်း လွန်ရောကျဲရော 28.F (ဖာရင်ဟိုက်)လောက်သာ ရှိနိုင်သည်။

ရှုလေမြင်လေရာတိုင်းတွင် စိမ်းစိုနေသော သစ်ပင်များကို တွေ့နေရသဖြင့် ပိုပြီး အေးချမ်းသလို ခံစားမိရ၏။ တကယ်တော့ မနေ့က အခါမဲ့မိုး ရွာသွန်းခဲ့သဖြင့် ဖုန်တက်၍ ညစ်ပတ်နေသော သစ်ပင်များ ရေချိုးခွင့်ရခဲ့ပြီး ရုက္ခသဘာဝ၏ စိမ်းစိုမှုဂုဏ်ဒြပ်ကို ဝင့်ကြွားစွာ လှစ်ဟပြနိုင်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။

ဒီလို သာတောင့်သာယာနေ့မျိုးမှာ ချစ်သူ၏ လက်ကိုတွဲပြီး အနားယူကာ ချစ်ခွန်းတို့တင် ပျော်ရွှင်ရင်း သိင်္ဂါရ ရသမြောက်သည့် စကားတွေသာ တွင်တွင်ထိုင်ပြောနေဖို့ပဲ ကောင်းတော့သည်လေ။

သည်လို အခွင့်အရေးကို မက်မက်မောမော ခံစားလိုသည့် ပြင်းပြသော အာသီသကြောင့် ရဲစွမ်း ခရေထံ ဖုန်းဆက်ချိန်းဆိုခဲ့သည်။ ခရေက အရေးတကြီး ပြောစရာစကားလည်း ရှိနေသည်ဆိုတော့ ရဲစွမ်းတစ်ယောက် ချစ်သူရှိရာ စက်မှုဇုန်သို့ ကဆုန်စိုင်း၍ ထွက်လာခဲ့တော့၏။ ကားမောင်းရင်း ခရေပြောမည့်ကိစ္စ ဘာအကြောင်းအရာများပါလိမ့် ဟုလည်း ပဟောဠိဖြေသလို စဉ်းစားလာမိ၏။

ကေန္တ အင်ကြင်း စာမေးပွဲပြီးသွားပြီ ဆိုသည့် သတင်းဆိုးကို ပြောမလိုများလားဟု တွေးမိတော့ ရယ်ချင်သွားသည်။ အင်ကြင်း နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲအတွက် စာကျက်နေသည်ဟု သိခဲ့ရချိန်မှ စ၍ ဒီနေ့အထိ သူစားဝင်အိပ်ပျော်နှင့် ကောင်းကောင်းနေခွင့်ရခဲ့သည်။

အမှာတော်ပါးရသည့် ကိစ္စကို အဖြေမထုတ်နိုင်ပဲနှင့် ခရေတို့ စက်ရုံသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ခရေက အပေါက်ဝတွင် ထွက်ကြိုနေ ၏။ ရုံးခန်းအတွင်း ဝင်ပြီး သက်တောင့်သက်သာ ထိုင်ပြီး ချိန်မှပင်...

‘ဖေဖေ... ဆေးရုံက ဆင်းလာပြီ မောင်၊ မနေ့ကပဲ’

‘ဟင်... ဟုတ်လား၊ အခြေအနေကောင်းလား’

‘တုတ်ကောက်အားကိုးနဲ့တော့ လမ်းလျှောက်နိုင်ပြီလေ’

‘တော်ပါသေးရဲ့ အဲဒီတော့...’

‘ဒီနေ့ အိမ်ပြန်ရင် မောင့်ကိစ္စ ပြောလိုက်တော့မယ်လေ’

‘သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ခရေရယ်’

‘မောင်ကော ဆန္ဒရှိရဲ့လား ဟင်’

‘ဘယ်လို မေးလိုက်တာလဲ ခရေရယ်၊ မောင် ခုထိ အသက် ရှင်နေတာ အဲဒီ မျှော်လင့်ချက်ကို ဖက်ထွယ်ပြီးတော့ နေလာခဲ့တာ လေ’

‘ဒီစကားကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မောင်၊ စိတ်အေးအေး သာထားတော့ ခရေမှာ သတ္တိတွေ အပြည့်ရှိနေပြီ’

‘ဒါမှ မောင့်ရဲ့ ခရေ အားလုံး အိုကေပြီသာ မှတ်လိုက်တော့ ဒါနဲ့ မောင်တို့ လက်ထပ်ပြီးရင် ဘယ်မှာနေကြမလဲဟင်’

‘မိဘအိမ်တွေမှာတော့ လိုက်မနေချင်ဘူး မောင်ရယ်၊ ဒီစက်ရုံ မြေလွတ်မှာပဲ နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံး ဆောက်မလားလို့ တွေးနေတာ’

‘ဒါဆို မောင့်စက်ရုံမှာ အဆင်သင့်တောင် တက်နေလို့ရသေး တယ်၊ အခု တင့်ဝေတို့အတွက် လူပျိုဆောင်ဖြစ်နေတဲ့ တိုက်လေ’

‘ဒါလည်း ကောင်းတာပါပဲ၊ လိုအပ်တဲ့ ဖန်နစ်ချာဝယ်လိုက်

ရင် ပြီးသွားရော ဒါက လိုပါသေးတယ် ဖြည်းဖြည်းစဉ်းစားကြတာ ပေါ့’

‘မောင်တော့ တအားပျော်နေပြီ ခရေ’

‘ခရေလည်း ရင်ခုန်ကြည်နူးမိပါတယ် မောင်ရယ်’

မကြာမတင်ကာလတွင် တစ်ဦးကို တစ်ဦး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်နှင့် အတူနေခွင့် ရတော့မည်မို့ နှစ်ဦးစလုံး ရင်နွေးလှိုက်ခုန် ကြည်နူးနေမိ ကြ၏။

‘ဒါနဲ့ ခရေ စကားမစပ်...’

ရဲစွမ်းက ဆက်မပြောဘဲ ထစ်ထားလိုက်သဖြင့် ခရေ သိချင် စိတ်နှင့် မျက်ဝန်းတို့ အရောင်တောက်ပလာပြီး...

‘ဘာများလဲ မောင်’

‘ဪ... ဟိုဒင်းပါ မောင်တို့ ညားရင် သားသမီးဘယ်နှစ် ယောက်လောက် ယူမလဲဟင် ခရေ’

ရဲစွမ်း၏ မေးခွန်းက ခရေမျက်နှာကို ရေနွေးမြှောလိုက်သလို နီရဲသွားစေသည်။

‘မောင် နော်’

‘ဘာလဲ ခရေ အလုပ်အပ်ပြီဆိုတော့ စရံပေးရတော့မှာပေါ့ နော်၊ မောင် အခု ပေးခဲ့ရမလား’

‘မပေးနဲ့ မယူဘူး’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား’

ရှပ်ရှင်၊ ပြဇာတ်နှင့် ဇာတ်လမ်းတွဲများသည် လူမှုဘဝပုံရိပ်ကို ဖော်ကြူးပြသခြင်းသာဖြစ်လျှင် ကိုရီးယားမှာနေရတာ စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းလွန်းလှ၏။ MRTV-4 မှ ပြနေသည့် အနားမညီအချစ် ဇာတ်လမ်းတွဲမှ ချယ်လင်းနှင့် ဆယ်အာတို့ဘဝများကို အငှားခံစားရ သည်နှင့်ပင် မောလှပြီ။

‘သမီးငယ် SKY NET က ကိုရီးယားကား ကြည့်ရအောင်’
 မေမေက ကိုရီးယားဒေသနာကို နာကြားရတာ အားမရသေး
 ဟန်နှင့် တောင်းဆိုလိုက်သည်။ အင်ကြင်း ရိမ့်နှင့် ချိန်းဖို့ ပြင်လိုက်
 စဉ် ခရေက...

‘ခဏလေး မေမေ၊ သမီး ဖေဖေနဲ့ မေမေ့ကို ခွင့်တောင်းစရာ
 ရှိလို့’

မိသားစုအားလုံး၏ အကြည့်က ခရေဆီရောက်လာကြ၏။
 မျက်ဝန်းသုံးစုံ၏ စူးစမ်းမှုက ဤမျှပြင်းထန်မည်ဟု ခရေ ထင်မှတ်
 မထားခဲ့၊ ခုတော့ ခြေတုန်လက်တုန် ဘဝင်တုန် ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ ဖေဖေ
 က...

‘ပြောလေ... သမီး၊ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ’

ခွင့်ပေးကာမှ စကားစရာမရသလို ထစ်ငေါ့နေ၏။ အင်ကြင်း
 အကြည့်က ပိုမိုစူးရှနေသည်။ ကိုရဲစွမ်းအကြောင်း မမပြောဖို့ ကြိုးစား
 နေတာ မဟုတ်ပါစေနဲ့ဟု ကြိတ်ဆုတောင်းမိလိုက်သည်။ မေမေက
 စကားစပေး၏။

‘သမီးကောင်လေး အကြောင်းလား’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ သမီး... သမီးမှာ ချစ်သူရှိနေပါ
 ပြီ၊ ရည်ငံနေတာလည်း ကြာပါပြီ၊ အဲဒါ သူက မိသားစုနဲ့ တွေ့ဖို့
 လာလည်ပါရစေတဲ့၊ အဆင်ပြေရင် နှစ်ဖက်မိဘဆုံပြီး နားဖောက်ဖို့ပါ
 စီစဉ်ပါရစေတဲ့၊ အဲဒါ ဖေဖေ မေမေတို့ကို သမီးခွင့်တောင်းတာပါ’

အင်ကြင်းရင်ထဲမှ မနာလိုမှု မီးတောင်ပေါက်ကွဲသွား၏။
 ကြည့်စမ်း ဒီဟာမ လင်ယူချင်တဲ့အကြောင်း မိဘရေမှာ ပြောနေလိုက်
 တာများ အထစ်အငေါ့မရှိ အရှက်မရှိ မျက်နှာပြောင်လိုက်တာဟုလည်း
 ကဲ့ရဲ့နေမိသည်။

ခရေလည်း သူ့ကိုယ်သူ အံ့သြနေ၏။ ဒီလို နှုတ်သွက်အံ့
 သွက် အလွယ်တကူ ပြောဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်မထားဘဲ

ကိုး။ ဒါ မောင့်အတွက် ပေးဆပ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်မည်။ အချစ်စွမ်းအား
 နှင့် သတ္တိတွေ မွေးဖွားလာတာပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ခရေစကားကို ကြားလိုက်ရသော မိဘနှစ်ပါးမှာတော့ အ
 ချင်းချင်းကြည့်မိပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြ၏။

‘အင်း... အဖေ့သမီးကြီး ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် အရွယ်
 ရောက်သွားတယ် ဆိုတာ မယုံနိုင်စရာပါပဲလား၊ သမီးကို ချိပိုးချော
 မြူခဲ့တာ မနေ့တစ်နေ့ကလိုပဲ ထင်နေမိတာ’

‘ဪ... ကိုကိုကလည်း သမီးကြီးပဲ နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်
 ပြည့်တော့မယ်လေ၊ ဒါ ကလေးလား’

‘အေးပါကွာ၊ အချိန်တွေကုန်တာ မြန်တယ်လို့ ပြောတာပါ၊
 အင်း... သမီးကညာ အခါမလင့်ဆိုတဲ့ စကားကလည်း ရှိနေ၊ သမီး
 ကြီးရဲ့ ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းကိုလည်း စိတ်ချမိလို့ လူရွေးမမှားနိုင်ဘူးလို့
 လည်း ယုံတယ်၊ ကဲ... အမြည်းပေးပြီး မိတ်ဆက်စမ်းပါဦး သမီးရယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ၊ သူက သမီးထက် နှစ်နှစ်ကြီးပါတယ်၊
 ကျောင်းပြီးတာလည်း စောပါတယ်၊ ဆုံခဲ့ကြတာလည်း သုံးနှစ်ရှိပါပြီ၊
 မိသားစုအခြေအနေကတော့ ကောင်းပါတယ်၊ အဖေက သမားတော်
 ဦးကိုကိုကြီးပါ၊ စွမ်းတိုင်းရင်းဆေးလုပ်ငန်းကို အဖေနဲ့အတူ ဦးစီးနေပါ
 တယ်’

‘ဪ... လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုပဲ ကြားဖူးတယ်’

‘ဒါဆို သမီးတို့ ညှိပြီး ရက်သတ်မှတ်လိုက်လေ၊ မေမေတို့က
 အိမ်မှာ အမြဲရှိနေတာပဲဟာ’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဒါဆို လာမယ့် တနင်္ဂနွေ ညနေလေးနာရီကို
 ချိန်းလိုက်မယ် မေမေ’

‘ကောင်းသားပဲ ကြားနှစ်ရက်လိုသေးတော့ ပြင်ဆင်လို့ရတာ
 ပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ’

ဖေဖေနှင့် မေမေက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ခွင့်ပြုသဖြင့် ခရေ ပျော်သွား၏။

‘ဒါဆို သူ့ဆီ ဖုန်းပြောလိုက်ဦးမယ် မေမေ’

‘အေး... အေး၊ ဟဲ့... အငယ်မ SKY NET ပြောင်းလိုက်လေ ကွယ်’

ခရေ မိသားစုကို ထားခဲ့ကာ ခြံထဲသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ သူ့ ခြေလှမ်းတွေ သွက်လက်ပေါ့ပါးနေတာ သတိပြုမိသည်။ မိဘရင်ခွင် မှ ထွက်၍ ချစ်သူရင်ငွေ့ခိုလှုံဖို့ အစဦးခြေလှမ်းများ ဖြစ်နေ၍ သွက် လက်နေသည်လား မပြောတတ်။ ခရေ မောင့်ဖုန်းကို လှမ်းဆက်သွယ် လိုက်သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို မောင့်အသံကို ကြားရသည်။

‘ဟဲလို... ယောဘော(မိန်းမ)လား ပြောလေ’

‘အမယ်... ဘာယောဘောလဲ ဟွန်း’

‘ဟဲ... ဟဲ ကိုရီးယားလို မိန်းမရေလို့ အစမ်းခေါ်ကြည့်တာ ပါ’

‘သိပ်ခေါ်ချင်နေလား’

‘ခေါ်လည်း ခေါ်ချင်တယ်၊ တော်လည်း တော်ချင်တယ်’

‘ဘာ တော်ချင်တာလဲ’

‘လင်မယား’

‘အဟင်း... အဲဒီကိစ္စ အခုပဲ မေမေတို့ကို ခွင့်တောင်းနေတာ’

‘ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဘာ... ဘာတဲ့လဲ ခရေ’

‘လာမယ့် တနင်္ဂနွေ ညနေလေးနာရီ အိမ်ကို မောင်လာခဲ့ တော့’

‘ဟား... ဝမ်း... ဝမ်းသာလိုက်တာ ခရေရာ’

ခရေ ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း ကြည်ကြည်နူးနူး ဖုန်းပြော နေတာကို အင်ကြင်း ဆင်ဝင်အောက်မှ တစေ့တစောင်း လှမ်းကြည့် နေ၏။

“မိန်းမ အစ်ကိုကို ဘာတွေ ပတ်ချဲ့နေပဲ၊ ပြောနေလဲ မသိဘူး၊ အစ်ကိုဟာ အစ်မရဲ့ ချစ်သူအဖြစ် ဒီအိမ်ကိုလာလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ ဒီကိစ္စ ငါ့ဘယ်လိုတာဆီးရမလဲ”

မနာလိုစိတ်တွေနှင့် အသိမဲ့ လျှောက်လှမ်းနေမိသော အင် ကြင်း ခရေနှင့် ဝင်တိုက်မိမှ အလန့်တကြားဖြစ်သွား၏။

‘ညီမလေး... ဘာဖြစ်လာတာလဲ’

‘ဟင်... ဪ... အဟင်း ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်အိုက် လို့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာတာပါ’

‘ဘာတွေ စိတ်အိုက်စရာရှိနေလို့လဲ အင်ကြင်း’

‘အင်း... ဘာရယ်လို့လည်း ခေါင်းစဉ်တပ်လို့ မရဘူး မခရေ’

‘ဘာ... မခရေ ဟုတ်လား၊ အင်ကြင်း မမကို ဘယ်လို ခေါ်လိုက်တာလဲ’

‘ရှင်... အဲ... ဆော... ဆောရီး မမ၊ မမက အိမ်ထောင်ပြု တော့မှာ ဆိုတော့ နည်းနည်းစိမ်းသလို ဖြစ်သွားမိတာ’

‘ဪ... ညီမလေးရယ်’

‘ဒါနဲ့... မမ၊ ကိုရဲစွမ်းနဲ့ တကယ်ယူတော့မှာလားဟင်’

‘အင်းပေါ့ ကိုရဲစွမ်းက လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ ပစ္စာ’

‘လူတော် လူကောင်းဆိုတာထက် ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင် ဖြစ်နေတာကော မမသတိပြုမိရဲ့လား’

အင်ကြင်းစကားကြောင့် ခရေ အံ့သြသွား၏။

‘ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ အင်ကြင်း’

‘သူ့မှာ မမ တစ်ယောက်ပဲ ရှိနေတာလို့ မမယုံသလား’

ထက်ရှသော မေးခွန်းကြောင့် ခရေ ဇဝေဇဝါဖြစ်သွား၏။

‘လက်မထပ်ခင် နည်းနည်းတော့ အင်ကွာရီလုပ်ဦး၊ အင်ကြင်း’

အမြင်မှာတော့ ကိုရဲစွမ်းက ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမသားဘဝဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ချက်မှားရင် တစ်သက်လုံး ဒူးနဲ့ မျက်ရည်သုတ်နေရမှာလေ'

'သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အင်ကြင်းရယ်၊ မမ စုံစမ်းကြည့်ပါဦးမယ်'

စိတ်မသက်မသာဖြစ်သွားသော ခရေ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။ အင်ကြင်းက ခရေအမူအရာကို ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်၏။ သူ့စကားတွေကြောင့် ခရေ ဝေခွဲမရဖြစ်သွားတာ မျက်မြင်တွေ့လိုက်ရသည် မဟုတ်လား။

'အဟင်း... ဟင်း ဒါအစပဲ နို့သေးတယ် ခရေ ဘယ်က ဘယ်လိုရောက်လာမှန်းမသိတဲ့ အုတ်ကြိုးမြက်ပေါက်က ရွှေမင်းသားလေးနဲ့ လွယ်လွယ်လက်တွဲလို့ ဖုတ်လား၊ ဟင်း... ဟင်း ကြည့်လိုက်ကြသေးတာပေါ့'

အင်ကြင်း အတွေးထဲမှာတော့ ခရေနှင့် ရဲစွမ်း၏ ဇာတ်လမ်းကို ရပ်တန့်သွားစေမည့် နည်းလမ်းများက အစီအရီဖြစ်ထွန်းနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ရာသီဥတုပူသည်။ တိုက်အိမ်က လေလုံ၏။ ချွေးတပြိုက်ပြိုက် ကျနေသည်။ အဲကွန်းလေး ဖွင့်လိုက်စမ်းပါ။ မီးပျက်၍ ဖွင့်မရဘူးလား။ ဒါဆို ယပ်ခပ်နေလိုက်လျှင် အေးသွားပါလိမ့်မည်။

ကြံတောင့်ကြံခဲ မီးပျက်သွားသဖြင့် အဲကွန်းရပ်သွား၏။ ချက်ချင်းဆိုသလို လှောင်အိုက်လာသည်။ မီးစက်နှင့် လိုင်းချိန်းနေတာစို့ ဆယ်မိနစ်လောက်တော့ စောင့်ရဦးမည်။ ယပ်တောင်မရှိ၍ မိုင်အပါးတစ်ခု ကောက်ယူယပ်ခပ်ရင်း ပြတင်းမှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်၏။

ဒီနေ့ သောကြာနေ့ သန့်ဘက်ခါဆိုလျှင် ခရေမိဘများနှင့်

ဆွေပြမျိုးပြ တရားဝင်ဆုံတွေ့ရတော့မည်။ ဒီကိစ္စကို အိမ်မှာလည်း ထုတ်ဖော်ကြွားခဲ့ပြီးပြီ။ ရဲစွမ်းအတော်ပျော်နေ၏။

လက်ထပ်ပြီးလျှင် ဒီအဆောင်မှာပဲ နေမည်ဟုတွေးပြီး လိုအပ်မည့် ပရိဘောဂစာရင်းကို ချရေးနေလိုက်သည်။ ထိုအခိုက် အောင်ကို နှင့် တင့်ဝေတို့ ဝင်လာကြ၏။

'ဘော့(စ်) ဘာလုပ်နေတာလဲ'

အောင်ကိုက မေးရင်း ရေးနေတာတွေ ဖတ်ကြည့်၏။

'ခန်းလုံးပြည့် ကျွန်းဘီရို၊ မှန်တင်ခုံ၊ ဆက်တီတစ်စုံ၊ ဟာ... အိမ်ထောင်ပရိဘောဂစာရင်းပါလား၊ ဘာလဲ မိန်းမယူတော့မယ်ပေါ့ ခရေက မီးစိမ်းပြလိုက်ပြီလား'

'အေး... တနင်္ဂနွေမှာ ယောက္ခမလောင်းတွေကို သွားတွေ့ရတော့မှာ'

'ဪ... နောက်ဆုံးတော့ အကောင်အထည်ပေါ်လာပြီပေါ့ ဟုတ်လား'

တင့်ဝေကလည်း ဖန်နစ်ချာစာရင်းကို ယူကြည့်ရင်း...

'ဟာ... ရဲစွမ်း၊ အရေးကြီးတာ မပါသေးဘူး'

'ဘာလဲကွ'

'ခိုင်ခိုင်ခန့်ခန့် ကုတင်တစ်လုံးလေ'

ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်သံများ ထွက်လာ၏။ ရဲစွမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

'မင်းတို့ ပါးစပ်က အပြာရောင်သန်းတဲ့ စကားတွေပဲ ပြောတတ်ကြသလား၊ ကိုင်း... မပြောမရှိနဲ့ ကိုယ့်လူတို့ ဒီလူမျိုးဆောင်က ထွက်ဖို့ အားလုံးပြင်ဆင်ထားပါ ဒါပဲ'

'ဟာကွာ... တို့တိုင်ထားတဲ့ ဧည့်စာရင်းက မင်းရဲ့ မင်္ဂလာညဉ်အထိကွ၊ ရက်ကုန်အောင်တော့ နေရမှာပဲ'

သဘောတကျ ရယ်လိုက်သော ဆူဆူညံည ဟားတိုက်သံများ

ကို စူးရှသော ကားဟွန်းသံက ဟန့်တားလိုက်၏။ ရဲစွမ်း ပြတင်းပေါက် မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟင်!’

‘ဘယ်သူလဲ ရဲစွမ်း’

‘အင်ကြင်း’

အောင်ကိုနှင့် တင့်ဝေ အချင်းချင်းကြည့်မိကြ၏။ ရဲစွမ်းကိုယ် တိုင်လည်း စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟေ့ကောင်... မင်္ဂလာအချိန်က တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီ၊ မင်း... ရှင်ပြုခါနီး မောင်ရှင်လောင်းလို အနေအထိုင်ဆင်ခြင်မှ ဖြစ် မှာနော်’

‘အေးပါကွာ’

မအိမလည်နှင့် ရဲစွမ်း အင်ကြင်းကို ပြတင်းပေါက်မှပင် အချက်ပြ၍ အပေါ်တက်လာခဲ့ရန် ခေါ်လိုက်သည်။ အဲကွန်းဆော့(ဖ်) ဂတ်မှ မီးစိမ်းနှစ်လုံးလင်းလာ၏။ ရဲစွမ်း ပြတင်းပေါက်ပြန်ပိတ်သည်။ အောင်ကိုတို့ အထွက်တွင် အင်ကြင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။

‘လာ... အင်ကြင်း ဘယ်က လှည့်လာတာလဲ’

‘ဒီလိုပါပဲ အစ်ကိုရာ၊ စာမေးပွဲပြီးသွားတော့ ပျင်းခြောက် ခြောက် ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေတာနဲ့ပဲ ဦးတည်ချက်မဲ့ ထွက်လာခဲ့တာ’

‘ဟုတ်လား၊ စာမေးပွဲပြီးသွားရင် သင်တန်းတစ်ခုခုတက်လေ၊ ဒါမှမဟုတ် ရည်းစားထားပြီး အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တော့’

‘အာ... အစ်ကိုကလည်း အင်ကြင်းကို ကြိုက်မယ့်လူမှ မရှိတာ’

‘အမယ်... အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ရတာမလို လိုတာမရ ဖြစ်နေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်’

‘ဟား... အစ်ကိုကလည်း သိလှချည်လား’

မိမိစကားမှားသွားပြီဟု ရဲစွမ်း သိလိုက်၏။ အင်ကြင်းမျက်နှာ

တွင် အားတက်သရောဟန်ပန်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒီကိစ္စ မြန်မြန် အမြစ်ဖြတ်မှ ဖြစ်တော့မည်။

‘အဟဲ... တနင်္ဂနွေနေ့ကျရင် ခရေရဲ့ ခင်ပွန်းလောင်းအဖြစ်နဲ့ အင်ကြင်းတို့အိမ် အစ်ကိုလာမှာနော်၊ ဘယ်နှယ်လဲ အစ်မနဲ့ကော သဘောတူရဲ့လား’

‘ဟင့်အင်း’

‘ဟေ့’

‘အစ်ကိုက သိပ်တည်ကြည်ပြီး အစ်မက မျက်နှာများတယ် အဲဒါကော သိရဲ့လား ဟိုတုန်းက အစ်မမှာ ရည်းစားရှိဖူးတယ်’

အင်ကြင်းက အနီကတ်မကြောက် ဘာမကြောက်နှင့် အောက် တန်းကျသော ဘောသမားလို နောက်မှ အတင်းခြေစုံပစ်ဝင်ကာ ဖျက် လာခဲ့ပြီ။ ရဲစွမ်းက သမာသမတ်ကျသော ဒိုင်လူကြီးပီပီ ဝီစီမှုတ်ပြီး အဝါကတ်ကို ထုတ်ပြလိုက်၏။

‘အဲဒါကို အစ်ကိုသိပါတယ်၊ ဆယ်တန်းတုန်းက မဟုတ် လား၊ စိတ်လှုပ်ရှားကာစအရွယ်က လူတိုင်းကြုံဖူးတဲ့ အဖြစ်တစ်ခုပေါ့၊ ခရေ ကိုယ့်ကို ပြောပြဝန်ခံခဲ့သားပဲ၊ ခြောက်လလောက်ပဲ တွဲခဲ့ကြတာ တဲ့’

အပိုင်ပစ်လွှတ်လိုက်သော လက်နက်ကြီးကို ရှောင်တိမ်းပြီး အူဒီနှင့် တလစပ်ပြန်ပစ်တာ ခံလိုက်ရသလို အင်ကြင်း တွန့်သွား၏။ လက်နက်ကြီးက မထိရောက်ဖူးဆိုလျှင် လက်နက်ပုန်းကို ထုတ်သုံး ဖို့ပဲ ရှိတော့သည်ပေါ့။ ဒါကို ခံနိုင်ရည်ရှိပါ့မလား သိချင်လာသဖြင့်...

‘အစ်ကို မမခရေအကြောင်း ဘယ်လောက်သိသလဲ’

‘ကာရိုက်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့လား၊ အရည်အချင်းနဲ့ ပတ်သက် တာလား အစ်ကို အကုန်သိတယ်’

‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ မမရဲ့ မျိုးရိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အစ်ကိုသိလား’

‘ဘာ’

မျိုးရိုးတဲ့၊ မထင်မှတ်တာ ကြားလိုက်ရ၍ ရဲစွမ်းနည်းနည်း တော့ အံ့သြသွားသည်။ ဒီကောင်မလေး ဘာတွေ ကုလိန်စေ့ငြိမ်းဆင် ဦးမလို့လဲ။ အင်ကြင်းက အောင်နိုင်သူတစ်ယောက် အပြုံးမျိုးနှင့် သူ့ကို သနားစရာသတ္တဝါတစ်ကောင်လို ကြည့်နေသည်။

‘ဦးအောင်ပွင့်နဲ့ ဒေါ်မာလာရဲ့ သမီး မိသားစုလေးယောက်ရှိ တယ်၊ ဒါပဲလေ’

‘နိုး... နိုး တက်တက်စင်ပဲ၊ အစ်ကိုသိတာ ပါးပါးလေးပါ၊ ပြီးတော့ အဲဒါက မှားနေတယ်’

အင်ကြင်း၏ ပြောပေါက်ဆိုပေါက်ကြောင့် ရဲစွမ်း စိတ်တိုသွား ၏။

‘ဒီမယ် အင်ကြင်း၊ ခရေနဲ့ ငါ့ကြားထဲ ဘာလို့ သပ်လျှိုနေ တာလဲ’

‘သပ်လျှိုတယ် ဟုတ်လား၊ စကားလုံးက ရင့်လိုက်တာ အင် ကြင်းက အစ်ကို နှစ်နာမှာစိုးလို့ စေတနာနဲ့ အသိပေးဖို့ လာခဲ့တာ’

‘ကဲ... ဒါဆို ပြောစမ်း’

‘မခရေရဲ့ မိဘမျိုးရိုး ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာတော့ အင်ကြင်း လည်း မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သေချာတာက အဖေတို့သမီး မဟုတ်သလို အင်ကြင်းရဲ့ အစ်မလည်း မဟုတ်ဘူး’

ရဲစွမ်း မယုံနိုင်သလို ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။ ရဲစွမ်း အမူအရာကို ကြည့်ပြီး မိမိ၏ လက်နက်ပုန်း အသေအချာ ထိမှန်သွားတာ သိလိုက်တော့ အင်ကြင်း ပျော်သွားသည်။

‘မင်း ပေါက်ကရမပြောနဲ့ အင်ကြင်း’

‘ပေါက်ကရတွေ မဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ တကယ့်အမှန်အကန် ပါ’

‘မယ့်ဘူး’

‘ယုံအောင် သက်သေပြမယ်’

အင်ကြင်းက စလင်းဘတ်အိတ်ထဲမှ သူ၏ လက်နက်ပုန်းကို ထုတ်ယူ၍ ရဲစွမ်းရှေ့သို့ ချပြလိုက်၏။ ရဲစွမ်းက စာရွက်ခေါက်ကို ကောက်ယူဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် အံ့အားသင့်သွား၏။ အင်ကြင်း လိမ်ပြောနေတာ မဟုတ်မှန်း မျက်မြင် သိလိုက်ရပြီ။ သို့သော် ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဒါကို ချပြတာလဲ။ အကြောင်းအရင်းကို သိချင်လာ၏။

‘မင်း ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒါတွေကို ထုတ်ဖော်တာလဲ အင် ကြင်း’

‘ရှင်းနေတာပဲလေ၊ အစ်ကို့ အကျိုးအတွက်ပဲပေါ့’

‘ရှင်းရှင်းပြောစမ်းကွာ’

‘အမွေစား အမွေခံဆိုပေမယ့် အင်ကြင်းကသာ တစ်ဦးတည်း သော သမီးရင်းလေ၊ အင်ကြင်း သဒ္ဓါသလောက်ပဲ သူ့အမွေရမှာ၊ အင်ကြင်းဆန္ဒအတိုင်း ဆိုရင်တော့ တစ်ပြားမှ မပေးချင်ဘူး၊ အိမ် ထောင်ပြုတာနဲ့ ကိုယ်ကျွတ်လက်လွတ် ထွက်သွားရမှာပဲ’

‘အဟင်း... ဒီမယ် အင်ကြင်း၊ ငါက အမွေလိုချင်လို့ ခရေ ကို ကပ်ပြီး ပိုင်းလုံးလုပ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ ငါ့စည်းစိမ်က မင်းတို့ ထက်သာပါတယ် အင်ကြင်း၊ ငါလိုချင်တာ အချစ်၊ မင်းတို့ အိမ်က ဆင်းလာမယ့် ခရေဟာ တစ်ပြားမှမပါရင်နေပစေ၊ ငါ့ချစ်သူ ခရေ ဖြစ်နေရင် ပြည့်စုံပြီ’

‘အစ်ကို ငွေမမက်ဘူးဆိုတာ သိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကြက်မှာ အရိုး လူမှာ အမျိုးတဲ့ မျိုးရိုးက ပိုအရေးကြီးတယ်လေ၊ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း မခရေက သူတောင်းစားမျိုးရိုး ဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ် မလဲ’

‘ဒီမယ် အင်ကြင်း၊ မင်း ဒီအကြောင်းပြောဖို့ လာတာဆိုရင် ပြန်လိုက်တော့၊ ငါ ဘာကိုမှ မမူဘူး၊ ငါပြောပြီးပြီ ခရေဟာ ခရေဖြစ်

နေရင် ပြည့်စုံပြီ။ သူ့ဟာသူ အကြွေပန်းဖြစ်ဖြစ် နင်းခံပန်းဖြစ်ဖြစ် ငါ့အတွက်တော့ ရွှေနန်းထိုက်တဲ့ မဟေသီပဲ’

အင်ကြင်းပေါက်ကွဲပြီး ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်၏။ စာချုပ်ကို ကောက်ယူရင်း...

‘ဒီကိစ္စ ရှင်အဖေ့ အမေသိသွားရင်တော့ အခြေအနေပြောင်း သွားမှာပါ။ ဘယ်မိဘမှ ကိုယ့်သားသမီးကို အလေ့တော အုတ်ကြား မြက်ပေါက်နဲ့ ပေးစားချင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ ရဲစွမ်း ဖရိုဖရဲ ဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့သည်။

‘ဟေ့... အင်ကြင်း၊ ဒီကိစ္စ ငါ့မိဘတွေ သိသွားရင် မင်းကို ငါသတ်မယ်’

အင်ကြင်းက ထိမထင်သည့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ ရယ်သံများ ချန်ထားခဲ့ပြီး ရဲစွမ်း၏ စက်ရုံထဲမှ ထွက်သွား၏။ ရဲစွမ်း တော်တော်စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရသည်။ အင်ကြင်းဖော်ထုတ်သွားသည့် မွေးစားသမီးဇာတ်လမ်းက စာချုပ်ပါအချက်အလက်များအရ အမှန်အကန်ဖြစ်နေသည်။

ဒီအတွက် ဘာမှ မခံစားရသော်လည်း သူ့မိဘတွေ သိသွားမှာ ကိုတော့ စိုးရိမ်နေ၏။ ထိုသို့ သိဖို့ဆိုတာကလည်း အင်ကြင်းပေါ်မှာပဲ မူတည်နေသည်။ ဒါကို မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေမိခြင်းသာ။

အင်ကြင်း၏ ပြောပုံဆိုပုံအရ ဒီကိစ္စကို ငှက်ဖဲလို ကိုင်လာတာ ဆိုတော့ ခရေမသိသေးတာ သေချာသည်။ သူက ဦးအောင်အသိပေးထားလျှင် ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားကြည့်၏။

ပြောပြလိုက်ခါမှ ပြဿနာတွေ ပိုထွေးသွားမှာလည်း စိုးရိမ်မိသည်။ နောက်မှ မိသားစုဝင်ချင်း ရှင်းရမယ့်ကိစ္စဟူသာ သဘောထားလိုက်ရတော့၏။

ရင်တုန်မျှော်လင့် စောင့်စားခဲ့ရသော တနင်္ဂနွေသည် အဆောတလျင်ပင် ရောက်ရှိလာ၏။ ချိန်းထားတာ ညနေလေးနာရီ ဆိုသော်လည်း မနက်ကတည်းက ဘာမှလုပ်လို့ မရတော့။ ထိုင်မရ ထမရနှင့် စိတ်စောလွန်းနေသည်။

ယောက္ခမအသိုင်းအဝိုင်းကို ပထမဆုံးအကြိမ် မျက်နှာပြုဖို့ ကိစ္စတစ်ခုတည်းဆိုလျှင် ဒီလောက် စိတ်လှုပ်ရှားစရာ အကြောင်းမရှိ။ ခုဟာက မှန်းဆမျှော်လင့်လို့ မရသည့် အင်ကြင်း၏ အဖျက်ရန်စွယ်က ရှိနေသည်လေ။ ဘယ်အချိန် ဘယ်ထောင့်က ဘယ်လိုပေါ်လာပြီး ဘယ်ကဲ့သို့ အလဲထိုးဦးမည်ဆိုတာ ကြိုမသိနိုင်သည့်အတွက် ဂဏာမငြိမ် ဖြစ်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို မခံစားနိုင်သည့်အဆုံး ခရေဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်၏။ အသံရှည်မြည်နေတာ အတော့်ကို ကြာသည်။ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် စောင့်ဆိုင်းပြီးမှ...

‘ဟဲလို... ပြော မောင် ဘာထူးလဲ’

‘ခေါ်လိုက်ရတာ ခရေရယ်’

‘ဟုတ်တယ် မောင်၊ ခရေ မီးဖိုချောင်ရောက်နေတာ မောင်လာရင် စားရသောက်ရအောင် ချက်ပြုတ်နေတာလေ ဖုန်းက ဧည့်ခန်းမှာ ကျန်ခဲ့တာ’

‘တော်သေးတာပေါ့၊ မောင်က ခရေဖုန်းမေ့ကျန်ခဲ့ပြန်ပြီလို့ ထင်နေတာ အပြင်ထွက်သွားပြန်ပြီပေါ့’

‘မနက်က ဈေးသွားပြီးပြီလေ မောင်ရဲ့၊ ဘယ်မှ မသွားတော့ဘူး၊ အိမ်ကို ဓားပြတစ်ယောက်လာမယ်ဆိုလို့ စောင့်ရဦးမှာ’

‘ဓားပြပဲဟာ စောင့်စရာလား၊ ရဲကို တိုင်လိုက် ပြီးရော’

‘တိုင်လို့မရဘူး မောင်ရဲ့၊ သူက ရည်းစားဓားပြလေ’

‘ဟဲဟဲ ကိုယ့်စကားလုံးတွေနဲ့ ပြန်နှိပ်နေတာပေါ့လေ၊ ခရေ’

‘ပြော... မောင်’

‘ပျော်လားဟင်’

‘ပျော်တာပေါ့’

‘မောင်လည်း ပျော်တယ်၊ ဒါနဲ့ အင်ကြင်းကော ရှိလား’

‘မရှိဘူး မောင်၊ အပြင်ထွက်သွားတယ်’

‘ဟုတ်လား၊ အင်း... သူမရှိတာ ကောင်းပါတယ်’

‘ပြန်လာမှာ မောင်ရေ၊ အခု အစောကြီးရှိသေးတာလေ’

‘အင်းပါ၊ မောင်က ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ အန်ကယ်ကော သက်သာရဲ့လား’

‘ကောင်းပါတယ်၊ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ မနားတမ်းလုပ်နေတာ လေ၊ ဒုက္ခိတ မဖြစ်ချင်ဘူးတဲ့’

‘စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ရင် မြန်မြန်ပြန်ကောင်းတာပေါ့ ခရေရဲ့၊ ကဲ... ကဲ ဒါပဲနော် အဆင်ပြေမပြေ သိချင်လို့ လှမ်းဆက်တာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဒါပဲနော် မောင်’

ဖုန်းပိတ်ပြီး ရဲစွမ်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ခုမှပဲ နေသာထိုင် သာ ရှိသွားတော့သည်။ ခရေအသံ ကြည်ရွှင်နေသည်ဆိုတော့ စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မနေသည့်သဘော ဒါဆို အင်ကြင်း ဘာမှ မ မွေသေးဘူးဟုပင် ယုံကြည်ရသည် မဟုတ်လား။

ရဲစွမ်း နာရီကြည့်လိုက်၏။ ဆယ့်နှစ်နာရီ ဆိုတော့ စိတ်အေး လက်အေးနှင့် စလောင်းမှ ရီပလေး ပြန်လွင့်သည့် ဘောပွဲတစ်ပွဲကို ထိုင်ကြည့်နေလိုက်သည်။ တစ်ယောက်မှ ဂိုးမသွင်းနိုင်သေးခင်မှာပင် ဖုန်းမြည်လာသည်။ နံပါတ်ကို သူမသိ။

‘ဟဲလို... ရဲစွမ်း ပြောနေပါတယ်’

‘အစ်ကိုလား အင်ကြင်းပါ’

‘ဟင်!’

အင်ကြင်းဆို၍ ရဲစွမ်း တီကို ဆားနှင့် တို့သလို ဖြစ်သွား၏။ မင်္ဂလာအချိန်မှာ မာန်နတ်၏ စေတမာန်နှင့်တော့ မဆုံဆည်းလိုပါ။

‘အလန့်တကြားနဲ့ သိပ်ကြောက်သွားလား အစ်ကို’

‘ဘာကိစ္စလဲ ပြောစရာရှိရင် မြန်မြန်ပြော’

‘အင်ကြင်းကို ကယ်ပါဦး အစ်ကိုရယ်’

‘ဘာ!’

‘အင်ကြင်း ကားတိုက်မှုဖြစ်လို့ ဒဏ်ရာလည်းရထားတယ်၊ ရဲတွေလည်း ရောက်နေပြီ၊ ကြောက်လွန်းလို့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ ဘူး၊ အမြန်လာခဲ့ပါ အစ်ကို’

‘ဟား... ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ ကဲ... ပြော ဘယ်နားမှာလဲ’

‘ဂွတ္တလစ်ဈေးကွေ့နားမှာ မြို့ထဲဘက်သွားတဲ့ ယာဉ်ကြော’

‘အေး... အေး... ခုလာပြီ’

ဖုန်းပိတ်၍ ကမန်းကတန်းထွက်လာခဲ့၏။ တခြားကိစ္စဆိုလျှင် လုံးဝသွားဖြစ်မှာ မဟုတ်။ ခုတော့ အက်ဆီးဒင့်(နံ)ကေ့စ် ဖြစ်နေသည့် အပြင် ဒဏ်ရာပါ ရထားသည် ဆိုပြန်တော့လည်း ပစ်မထားရက် တော့။ ရဲစွမ်း စိတ်စောစွာ ကားမောင်းလာရင်း ဒီကိစ္စ ခရေဆီပြော ထားလျှင် ကောင်းမည်ဟု တွေးမိ၏။

အင်ကြင်းက ယုံရတာ မဟုတ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်တာ ကိုယ်လုံအောင် ကာထားမှ ဖြစ်မည်မို့ ခရေဆီ အကြောင်းကြားလိုက် သည်။ သိပ်စိတ်မပူရန် အင်ကြင်းအခြေအနေ သိရပါက ထပ်ဖုန်းဆက် မည်ဟု ကြိုကန်ထားလိုက်သည်။

ဂွတ္တလစ်ဈေးကွေ့ ရောက်သောအခါ လမ်းဘေးဓာတ်တိုင်ကို ဖက်နန်းနေသည့် အင်ကြင်း၏ ကားကို တွေ့ရ၏။ နဖူးကွဲပြီး တံ တောင်ဆစ်ပြဲနေသော အင်ကြင်းကိုလည်း ရဲနှင့် စကားပြောနေတာ မြင်ရ၍ တော်တော်သနားသွားမိသည်။ အင်ကြင်းနားသို့ သွား၍...

‘အင်ကြင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘ဒီမှာ ယာဉ်ထိန်းကို စစ်ချက်ပေးနေတာလေ’

‘ကိုယ့်မှာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့လေ၊ ဒီမယ်ဗျာ အနီးဆုံးဆေးခန်းကို’

တော့ အရင်သွားပြသင့်တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှ ထွက်ပြေးလို့ မရပါဘူး။

‘ဪ... ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဆေးခန်းသွားဖို့ ပြောနေတာပါ’

ယာဉ်ထိန်းရဲ၏ ခွင့်ပြုချက်နှင့် နီးရာဆေးခန်းသို့ အင်ကြင်းကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့၏။ အင်ကြင်းက ဒဏ်ရာရထားတာတောင် ပြုံးစေစေ ဖြစ်နေသည်။

‘အဟင်း... အစ်ကို့ဘီက ဒီလို ဂရုစိုက်မှုကိုရဖို့အတွက် အရင်းအနှီးကလည်း ကြိုးလိုက်တာ ကားဘော့နက်လည်း ပိန်နဲ့ လူလည်း အိမ်ပြန်တာပဲ၊ အင်း... ဒါပေမဲ့ ခုမှ တစ်နာရီပဲ ပို့သေးတာ အစ်ကို့ကို လေးနာရီကျော်အထိ ဘယ်လို ဆွဲထားရမလဲ မသိဘူး’

အင်ကြင်းက ဒီနေ့ ညနေလေးနာရီမှာ ရဲစွမ်းကို ခရေက မိတ်ဆက်ပေးမည့် အခမ်းအနားသို့ တက်ခွင့်မရအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အနာခံကာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီလို ရူးမိုက်မှုအတွက် သူ နည်းနည်းလေးမှ နောင်တမရမိတာကိုက အံ့သြစရာ ဖြစ်နေ၏။

အင်ကြင်းကို ဆေးထည့်ပြုစု ကုသနေစဉ် ရဲစွမ်းက ဆေးခန်း အထဲသို့ ထွက်၍ ခရေထံ သတင်းပို့ရပြန်သည်။ အင်ကြင်း၏ ဒဏ်ရာ အခြေအနေ၊ ကားပျက်စီးမှု အခြေအနေများကို ပြောပြ၏။

ခရေက ဆေးခန်းသို့ လိုက်လာမည်ဟု ပြော၍ ရဲစွမ်းပိုပြီး စိတ်အေးသွားသည်။ အမြန်လာခဲ့ရန် မှာပြီး အဆက်အသွယ်ဖြတ်လိုက် ၏။ အင်ကြင်းက ကုသမှုခံယူပြီးသွား၍ ကောင်တာတွင် ငွေရှင်းနေပြီး အင်ကြင်းကို ဒီနေရာမှာ အချိန်ဆွဲထားဖို့လိုသည်။

‘အင်ကြင်း ငွေရှင်းပြီးရင် ဒီမှာပဲ နားနေဦး၊ အခု ကရိုန်းကား ဌာနဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်’

‘ဆက်ပြီးပြီ အစ်ကို၊ ပို့ရမယ့် ဝပ်ရှော့ပါ ပြောပြီးသား လား... သွားဖို့’

‘ဟာ... မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ မင်းမှာ ဒဏ်ရာနဲ့ ခဏနား လိုက်ပါဦး’

‘ဆေးခန်းအနံ့ မခံနိုင်ဘူး၊ ပိုပြီး ခေါင်းကိုက်လို့’

‘ဒါဆို ဘယ်သွားမလို့လဲ’

‘ဗိုက်ဆာတယ်၊ တစ်ခုခု သွားစားမယ်’

‘ဟာကွာ... မင်းကတော့ ဇွတ်ပဲ၊ ရဲနဲ့ ကိစ္စ မပြတ်သေးဘူး လေ’

‘ဟောတော့... ဓာတ်တိုင်ဖိုး လျှော်ရမယ်၊ ချလန်ဖြတ်ပြီးပြီ ကိုယ့်ကြောင့် ဘယ်သူမှ ဒဏ်ရာမရဘူး ပြီးပြီလေ’

‘ဒါဆို ငါ့ကို ဘာလို့လှမ်းခေါ်နေသေးလဲ၊ မင်းဟာမင်း ရှင်း နိုင်တာပဲဟာ၊ အလုပ်ကို ရှုပ်တယ်’

‘အလုပ်ရှုပ်တယ်-ဟုတ်လား၊ အင်ကြင်းအတွက် ဒီလောက် တောင် အချိန်မပေးနိုင်ဘူးလား’

‘ဒီနေ့ ဘာနေဆိုတာ မသိလို့ ပြောနေတာလား’

‘သိလို့ပေါ့ အစ်ကို နစ်မွန်းမှာစိုးလို့’

ရဲစွမ်း အင်ကြင်းအား စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်လိုက်သည်။ အင်ကြင်းအပေါ် သည်းခံနိုင်စွမ်းလည်း ကုန်သွား၏။

‘ဒီမယ် အင်ကြင်း၊ ငါ့အတွက် စိတ်ပူပေးစရာ မလိုဘူး၊ ပြီးတော့လည်း ခရေရဲ့ မျိုးရိုးက သူတောင်းစားမကလို့ ဘုရားကျွန် မျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ် အရေးမကြီးဘူး၊ ခရေဟာ ငါ့အတွက် ပင်မြင့်စံတစ်ဖွင့် ပန်းပဲ၊ ရှင်းတယ်နော် ငါ့အကူအညီတွေ မလိုဘူးဆိုရင် ပြန်မယ်’

ရဲစွမ်း ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားတော့၏။

‘အစ်ကို... အစ်ကို’

ရဲစွမ်း လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ ခရေဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်၏။ ခရေက တာမွေအဝိုင်းနား ရောက်နေပြီဆိုသဖြင့် ကျိက္ကဆံကွင်းထောင့်

မှ စားသောက်ဆိုင်သို့ ချိန်းလိုက်သည်။ ငါးမိနစ်အတွင်း ခရေနှင့် ဆုံ၏။

‘ညီမလေးကော မောင်၊ သတင်းကြားကတည်းက ရင်တုန်နေတာ’

‘သူ့အကြောင်း ပြောမလို့ပဲ ခရေ’

‘ဘာတွေဖြစ်ကုန်လို့လဲ မောင်ရယ် စိတ်ပူလိုက်တာ’

‘စိတ်မပူနဲ့ ခရေ၊ အင်ကြင်းက မောင်တို့နှစ်ယောက်ကို ဒုက္ခပေးနိုင်လောက်အောင်ကို ကျန်းမာနေတာပါ’

‘ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မောင်ရယ်’

‘ဒီနေ့ သူ့ဘာကြောင့် ကားတိုက်မှုဖြစ်သလဲ ဆိုတာတော့ မောင် မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခရေတို့ အိမ်ကို မောင်မသွားနိုင်အောင် တားချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိတာတော့ သေချာတယ်’

‘ရှင်’

ရဲစွမ်းက နေပြည်တော်မှအပြန် ခရေတို့အိမ်သို့ ပထမဆုံး အကြိမ်ရောက်ပြီး အင်ကြင်းနှင့် စတင်ဆုံမိသည့် အချိန်မှ စ၍ ဒီနေ့ အထိ လုပ်ခဲ့သည့် ပြဿနာများကို စိကာပတ်ကုံး ပြောပြလိုက်၏။ ထိုအထဲတွင် ခရေမွေးစားသမီး ဖြစ်သည်ဆိုတာတော့ မပါခဲ့။

ရဲစွမ်းပြောသမျှ နားထောင်ပြီးသည့်အခါ ခရေတစ်ယောက် ခြေကုန်လက်ပန်းကျသွားတော့၏။ နှလုံးအောင့်လာဟန်နှင့် ရင်ဘတ်ဖိရင်း...

‘အင်ကြင်း... ဘာသဘောနဲ့ ဒီလို လုပ်နေတာလဲဟင်’

‘မောင့်ဆီ ဇွတ်တိုးဝင်လာတဲ့ သဘောပဲ ခရေ’

‘ဒါဆို ညီမလေးက မောင့်ကို သဘောကျနေတာပေါ့’

‘အခြေအနေတွေက အဲဒီလိုပဲ ပြဆိုနေတာလေ၊ တင့်စေတို့ ကောက်ချက်ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ’

‘ညီမလေးကို သနားလိုက်တာ မောင်ရယ်’

ခရေစကားကြောင့် ရဲစွမ်း ခရေကို မယုံနိုင်သလို ကြည့်၏။
‘ဘာ... ခရေ ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်’

‘သနား... သနားတယ်လို့’

‘ဘာမှ သနားစရာအကြောင်း မရှိဘူး ခရေ၊ မောင်ကတော့ ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်မျိုးနဲ့မှ နောက်မဆုတ်ဘူးနော်၊ ခရေကို မောင် လက်ထပ်မှာ၊ အို... ပြောနေကြတယ်ကွာ၊ လာ... အခုပဲ အိမ်ကို သွားမယ်၊ အန်ကယ်တို့ကို ဖွင့်ပြောမိတ်ဆက်ပြီးတာနဲ့ တစ်ခါ တည်း လက်ထပ်မယ်’

ရဲစွမ်းက ခရေကို ဆွဲခေါ်ကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်၏။

‘မောင်... မောင် စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ပါနဲ့ မောင်ရယ်’

‘မဖြစ်ဘူး ခရေ၊ မောင် သည်းခံနိုင်စွမ်းကုန်နေပြီ’

ခရေ ဘာမှ မငြောသာတော့ပဲ ရဲစွမ်း ဆွဲခေါ်ရာသို့ ပါသွားခဲ့

၏။

အခန်း(၈)

ဧည့်ခန်းတွင် အသင့်ရှိနေသော ဦးအောင်ပွင့်ရှေ့သို့ ရဲစွမ်းနှင့် ခရေ ရောက်လာကြသည်။ ခရေက မိတ်ဆက်ပေးပြီး ရဲစွမ်းက ကျန်းမာရေးသတင်းမေးကာ အာလံဗသလ္လာပ ထွေရာလေးပါး ပြောကြ၏။ ဦးအောင်ပွင့်အနေနှင့် ရဲစွမ်းကို သမက်တော်ဖို့ သဘောကျပုံ ရသည်။

ခရေက ကော်ဖီနှင့် ဧည့်ခံပြီး သူ့အမေကို သွားခေါ်၏။ အမေနှင့် သမီး ဘာတွေတိုင်ပင်နေကြသည် မသိ။ အတော်လေးကြာမှ ထွက်လာကြသည်။ ဦးအောင်ပွင့်နှင့် ရဲစွမ်းက ပြောစရာစကား ကုန်နေခဲ့ပြီ။ ခရေနှင့်အတူထူ ထွက်လာသည့် ဒေါ်မာလာ ရဲစွမ်းကိုမြင်တော့ မယုံနိုင်ဟန်နှင့် ခရေကို ပြန်ကြည့်၏။

ပြီးတော့ ခက်ထန်သည့် မျက်နှာပေးနှင့် ဝင်ထိုင်ကာ ရဲစွမ်းကို စောစောကြည့်၍...

‘သမီးကြီးရဲ့ လက်တွဲဖော်ကလည်း မင်းပဲပေါ့ ဟုတ်လား’
‘ဗျာ’

‘အငယ်မနဲ့ ညနက်သန်းခေါင် အတူပြန်လာတာလည်း မင်းပဲလေ၊ ပန်းစည်းတွေ ဘာတွေနဲ့ အိမ်ထဲဝင် မိတ်ဆက်ခဲ့တာလည်း မင်းပဲ မဟုတ်လား’

‘ခင်ဗျာ... အဲ... အဲဒါက...’

ဦးအောင်ပွင့်က နားမလည်နိုင်ဟန် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် သုံးယောက်လုံးကို ခြုံငုံ၍ ကြည့်၏။

‘မေမေ... အဲဒါ အထင်လွဲမှုတစ်ခုပါ၊ တကယ်တော့ ကိုရဲစွမ်းက သမီးဆီကိုပဲ လာတာပါ၊ ညီမလေးနဲ့ တွေ့ရတယ်ဆိုတာက လည်း သမီးမျက်နှာနဲ့ အကူအညီပေးတဲ့ သဘောပါပဲ’

‘မေမေ နားမလည်တော့ဘူးကွယ်’

‘အေး... ငါ့ကိုလည်း သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြကြပါဦး’

အခြေအနေက လိပ်ပတ်မလည်အောင် ရှုပ်ထွေးနေသဖြင့် မင်္ဂလာစကားပြောဖို့ နေနေသာသာ အထင်မသေး။ အထင်မလွဲအောင် ဦးစားပေး ရှင်းပြနေကြရ၏။

‘ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကို ပထမဆုံးရောက်တဲ့ အခေါက်ကတည်းက ခရေကို တွေ့ဖို့လာတဲ့အကြောင်း နောင်တစ်ချိန်မှာ ခဲအိုနဲ့ ခယ်မ ဖြစ်လာမှာဆိုတဲ့အကြောင်း အင်ကြင်းကို ပြောပြမိတ်ဆက်ခဲ့တာပါ’

‘ဪ’

‘ရင်းနှီးသွားတော့ အင်ကြင်းက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းလှမ်းခေါ်ပြီး အကူအညီတောင်းတာတို့ ညှင်းတာတို့ လုပ်ခဲ့တာပါ ခင်ဗျာ’

‘ဟုတ်တယ် ဖေဖေရဲ့၊ ညီမလေးအကြောင်းလည်း သိသားနဲ့ စားသောက်ဆိုင်မှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စားသောက်ပြီး ကိုရဲစွမ်းကို ခေါ်ရှင်းခိုင်းတာကလည်း ခဏခဏပဲ’

‘ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ အဲဒါတော့ ဖေဖေယုံတယ် သမီး၊ အငယ်မက သူများကို နောက်တဲ့နေရာမှာတော့ ပထမတန်းပဲ မဟုတ်လား’

‘မသိပါဘူးကွယ်၊ သမီးကြီးကသာ လက်တွဲဖော်ခေါ်လာမယ်ပြောတာ တတွဲတွဲတွေ့နေရတာက မောင်ရဲစွမ်းနဲ့ အင်ကြင်းလေး မျက်စေ့ကိုလည်ရော’

ခုမှပဲ ရယ်နိုင်မောနိုင်ကြတော့၏။ ရဲစွမ်းလည်း ခရေကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချနိုင်တော့၏။

‘ကိုင်း... ဒါဆို မောင်ရဲစွမ်းရဲ့ အစီအစဉ်တွေ ပြောပါဦး ကွယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်၊ နှစ်ဖက်အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း ဂုဏ် သရေရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကြီးပဲ ဆိုတော့ မင်္ဂလာပွဲကို ဆီခိုးနားမှာပဲလုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ် ခင်ဗျာ၊ မင်္ဂလာပွဲကို စနေနေ့မှာလုပ်ပြီး မဟာ စည်မှာ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးကို တနင်္ဂနွေနေ့မှာ လုပ်ပေးပါမယ် အန် ကယ်၊ တစ်ခါတည်း မင်္ဂလာပွဲကော ကုသိုလ်ပွဲပါ ပြီးသွားတော့ အမှတ်တရလည်း ဖြစ်တာပေါ့၊ အန်ကယ်တို့ ဆန္ဒလည်း ပြောပါဦး’

‘အင်း... အကြမ်းဖျင်းတော့ သဘောတူပါတယ် မောင် ရဲစွမ်း’

‘ဟုတ်ကဲ့ အသေးစိတ်ကတော့ ဖြည်းဖြည်းမှ ညှိလည်းရပါ တယ်၊ နားလာဖောက်တဲ့နေ့မှာ အန်ကယ်တို့ ဆန္ဒကိုလည်း ပြောပြ ကြပါ’

‘ကောင်းပါပြီကွယ်’

‘ဩဘာစာဖတ်တာ အခါတော်ပေးတာ ဘယ်သူ့ငှားမလဲ၊ တီးဝိုင်းနဲ့ အဆိုတော်ထည့်မလား၊ ပီဒီယိုဓာတ်ပုံ ဘယ်သူ့ငှားမလဲ၊ မိတ်ကပ် မင်္ဂလာဝတ်စုံ ဘယ်သူ့အပ်မလဲ ဆိုတာက အစပေါ့’

‘ဟုတ်ပါပြီကွယ်၊ မင်္ဂလာပွဲကို ဘယ်တော့လောက် မှန်းထား လဲ’

‘အမြန်ဆုံးကျင်းပချင်တာပါ အန်တီ၊ အန်ကယ်ကျန်းမာရေး ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ရက်ရွှေ့ခဲ့ရတာလည်း ကြာပြီမို့ပါ၊ ခရေမွှေးနေ့ မတိုင်ခင်ပေါ့’

‘နေရေးထိုင်ရေးကကောကွယ်’

‘ကျွန်တော့်စက်ရုံဝင်းထဲမှာ နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံး အသင့်ရှိပါ တယ် အန်တီ၊ ပရိဘောဂဖြည့်လိုက်ရုံပါပဲ’

‘အဆင်သင့်လိုက်တာကွယ်၊ ကဲ... မောင်ရဲစွမ်းရဲ့ မိဘတွေ လာဖို့ ရက်သာညှိလိုက်ကြပါတော့၊ အန်တီတို့ စားဖို့သောက်ဖို့ စီစဉ် လိုက်ဦးမယ်၊ လာ... သမီး’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ’

ဒေါ်မာလာက ခရေကို ဆွဲခေါ်သွားပြီး လွတ်ရာရောက်သည် နှင့်...

‘သမီးကြီး ခရေ’

‘ရှင်... မေမေ’

‘အခု သမီးနဲ့ မောင်ရဲစွမ်းပြောတဲ့ အင်ကြင်းအကြောင်းက တကယ်ပဲလား’

‘တကယ်ပါ မေမေ ပြီးတော့လည်း...’

ခရေက ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစားရင်းတွေဝေနေသဖြင့် ဒေါ်မာလာ စိုးရိမ်သွားပြီး...

‘သမီး... အင်ကြင်း ဘာတွေ နောက်ထားသေးလဲ ပြော စမ်း’

‘ဟို... ဟိုလေ တကယ်တော့ အင်ကြင်းက သမီးတို့ ကိစ္စကို နောက်ယှက်ဟန့်တားဖို့ အမျိုးမျိုးကြံစည်ခဲ့တာပါ’

‘ဟင်’

‘ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး၊ အင်ကြင်းက ဒီနေ့တောင် ကိုရဲစွမ်းကို ဆွဲထားပြီး ဒီအိမ်ကို မလာနိုင်အောင် ဟန့် တားခဲ့သေးတာ’

‘ဘုရား... ဘုရား’

ပြောလက်စနှင့် အင်ကြင်းလုပ်ရပ်အားလုံးကို ဖွင့်ပြောလိုက်

တော့၏။ ညဘက် Night Club ကိစ္စမှ ဒီနေ့ ကားအက်ဆီးဒင့်(န်)ကိစ္စ
ထိ အားလုံးရှင်းပြလိုက်သည်။

ဒေါ်မာလာ မတ်မတ်ပင် မရပ်နိုင်တော့သဖြင့် နီးရာခုံဆွဲ၍
ထိုင်ပြီး နားထင်ကို ဖိထားရှာသည်။ ဒေါ်မာလာ အခြေအနေကို
ကြည့်ပြီး ခရေစိုးရိမ်သွား၏။

‘မေမေ... ရရဲ့လား အဆင်ပြေရဲ့လား’

‘ရပါတယ် သမီးရယ်၊ စားဖို့ကိစ္စ ပြင်လိုက်ဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ ဒါနဲ့ ဟိုလေ...’

‘ပြော သမီး ဘာလဲ’

‘ညီမလေးပြန်လာရင် မဆူပါနဲ့ မေမေ၊ ဘာမှ မသိသလိုနေ
ပေးပါ’

စိတ်သဘောထား ကောင်းလွန်းသည့် သမီးကြီးခရေကို ဒေါ်
မာလာစိုက်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်ဝေလာ၏။ ခရေက ထမင်းစားခန်းထဲ
တွင် စားစရာများ ပြင်ဆင်နေသဖြင့် မသိလိုက်...

ထိုနေ့က ဦးအောင်ပွင့်၊ ဒေါ်မာလာ၊ ရဲစွမ်းနှင့် ခရေတို့
ထမင်းလက်ဆုံစားရင်း ရင်းနှီးပွင့်လင်းသော ခင်မင်မှုကို တည်ဆောက်
နိုင်ခဲ့လေသည်။

မှောင်ရီဖျိုးစ အချိန်တွင် အင်ကြင်းပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။
အဖေ၊ အမေနှင့် ခရေတို့ အခြေအနေက မထူးခြား၊ ပုံမှန်အတိုင်းသာ
ဖြစ်သည်။

အင်ကြင်းက နဖူးမှ ပလာစတာကို ဆံပင်နှင့် ဖုံး၍ လူကြီး
များကို နှုတ်ဆက်ရုံဆက်ပြီး ရေချိုးဦးမည် အကြောင်းပြကာ ရှောင်
ထွက်လာခဲ့၏။

နောက်ဖေးအဆောင်တွင် ဒေါ်လေးနှင့် တွေ့တော့လည်း ထူး

ထူးခြားခြား မရှိ။ အင်ကြင်း မနေနိုင်တော့သဖြင့် ဒေါ်လေးနားကပ်
ပြီး...

‘ဒီနေ့ မမရဲ့ ချစ်သူဆိုတာ လာလား ဒေါ်လေး’

‘လာတယ် အင်ကြင်း၊ တိုင်ပင်ကြ၊ ညှိနှိုင်းကြ စားကြ
သောက်ကြနဲ့ အဆင်ပြေတဲ့ပုံပါပဲ’

အင်ကြင်း အတော်စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏။ အစ်ကို ဒေါ်ပွပြီး
ထွက်သွားကတည်းက ဒီလို ဖြစ်သွားတော့မည်ဟု တွေးထားခဲ့သော်
လည်း တကယ်တမ်း ဖြစ်မြောက်သွားပြီဟု အတိအကျ သိလိုက်ရ
သောအခါ မခံစားနိုင်တော့အောင် ဖြစ်သွားရ၏။

ရင်နာတေးသွားက အင်ကြင်းရင်ထဲ ခြိမ်းခြိမ်းညှပ်နေခဲ့ပြီ။ ဝှေ့ပဲ
လာသော မျက်ရည်တို့ စီးကျမလာအောင် မျက်တောင်ပုတ်ခတ် ပုတ်
ခတ်လုပ် ထိန်းလိုက်ရင်း...

‘ဒေါ်လေး ဘယ်အချိန်က မေမေတို့နဲ့ အတူလာနေတာလဲ
ဟင်’

‘ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ အင်ကြင်းရယ်၊ ဒေါ်လေး မမှတ်မိတော့
ဘူး’

‘မဟုတ်ဘူးလေ မမမွေးပြီးတော့မှလား၊ သမီးတို့နှစ်ယောက်
လုံး မွေးပြီးတော့မှ ရောက်လာတာလား၊ အဲဒါကို မေးတာ’

‘အင်း... ဒေါ်လေးယောက်ျားဆုံးပြီး ခိုကိုးရာခုံဖြစ်လို့ မမက
ခေါ်ထားတော့၊ အဲ... သမီး... သမီးငယ်တောင် သုံးနှစ်လောက်ရှိ
ပြီ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် အင်ကြင်း လမ်းလျှောက်တတ် စကား
ပြောတတ်မှ ဒေါ်လေးရောက်တာ’

ဒါဆိုလျှင်တော့ မမကို မွေးစားသည့်အကြောင်း ဒေါ်လေးသိ
နိုင်မှာ မဟုတ်။ ဒေါ်လေးက ဘိုကလေးမှ ဖြစ်သည်။ သူ့ယင်သား
ဆုံးတော့မှ နာရေးကိစ္စသွားကြရင်း ဒေါ်လေးကို မေမေ ခေါ်လာတာ

ဖြစ်သည်ဟု ကြားဖူးထားသည် မဟုတ်လား။ အင်ကြင်း ဘာသတင်းမှ မရနိုင်တော့၍ ပိုပြီး စိတ်ညစ်သွား၏။

အခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ကာ ရေစိမ်းချိုးရင်း အကြံအစည်တွေ ထုတ်နေလိုက်သည်။ ဒီနေ့ အသားအနာခံ ကားအနာခံကာ ကားတိုက်မှုဖြစ်အောင် လုပ်ပြီး အစ်ကိုထံမှ သနားဂရုဏာသက်မှုနှင့် မဖြစ်စေလောက်အကြင်နာတရားကို မျှော်မိခဲ့သော်လည်း တကယ်ရခဲ့တာက ဥပက္ခာသာဖြစ်သည်။

ရေချိုးကန်ထဲစိမ်းရင်း ဒဏ်ရာများကို စမ်းကြည့်မိတော့ ပိုလို့ရင်နာသွားရသည်။ အခုတော့ အင်ကြင်းစိတ်ထဲမှာ မခရေတင်မကတော့ဘဲ ရဲစွမ်းကိုပါ မုန်းတီးသွားမိတော့၏။

မိန်းမသားတန်မဲ့ သိက္ခာအပွန်းခံကာ ရင်းနှီးမှုရအောင် ဘယ်လိုပင် ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း တောင့်တမိသော ချစ်စကားကိုကား မကြားခဲ့ရ။ အချစ်ရှုံးသမားဘဝနှင့် အာဃာတတွေ ကြီးထွားပြီး ဒေါသပွားလာရတာပဲ အဖတ်တင်သည်။ သို့သော် လွယ်လွယ်နှင့်တော့ အရှုံးမပေးနိုင်။

သူတို့တွေ လက်မထပ်မချင်း လမ်းဆုံးပြီဟု တွက်၍မရ။ ကိုယ့်မှာ မမျှော်လင့်နိုင်သည့် အခွင့်အရေးတွေ ရလာနိုင်သည်။ အင်ကြင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးရင်း ရေချိုးတာကို အပြီးသတ်လိုက်၏။ ခေါင်းကိုက်သည် အကြောင်းပြကာ ထမင်းစားခန်း မဆင်းတော့ဘဲ ဒေါ်လေးကို ခေါက်ဆွဲပြုတ် မှာလိုက်သည်။

အခန်းအောင်းကာ ခေါက်ဆွဲပြုတ်စားရင်း ကွန်ပျူတာကလီပြီး အချိန်ဖြုန်းနေလိုက်၏။ ညဆယ်နာရီလောက်ကျမှ ကပ်လျက် မမအခန်းမှ အသံဗလံကြားရသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသွားပြီမို့ ခရေအခန်းသို့ အင်ကြင်းကူးသွားလိုက်၏။ ခရေ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ထိုင်နေတာ တွေ့သည်။

‘ဟော... ညီမလေး မအိပ်သေးဘူးလား၊ ဒဏ်ရာတွေကော သက်သာရဲ့လား ပြစမ်း’

ခရေက မှန်တင်ခုံမှ ထလာပြီး အင်ကြင်းကို ကုတင်တွင် ထိုင်ခိုင်း၍ ဒဏ်ရာများကို ကြည့်ရှု၏။

‘မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း အင်ကြင်းရယ်၊ သောက်ဆေးကောပါလား၊ သောက်ပြီးပြီလား’

‘ပြီးပါပြီ မမ၊ ဒဏ်ရာက မိုင်နာပါ၊ နေပါဦး မမနဲ့ ကိုရဲစွမ်းတို့ ကိစ္စ မေမေတို့ ဘာပြောလဲ’

‘အဟင်း... မောင့်ကို သဘောကျကြပါတယ်၊ လက်ထပ်ခွင့်လည်း ပြုပါတယ်၊ မင်္ဂလာရက်ကတော့ ကွန်ဖန်းမဖြစ်သေးဘူး၊ မမမွေးနေ့ ဝန်းကျင်လောက်မှာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်’

‘မမ နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ပြည့်မှာနော်’

‘ဟုတ်တယ် အင်ကြင်း’

‘အခု စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေလဲ ပျော်လား’

‘မောင့် ဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်ခဲ့တာလေ၊ ပျော်တာပေါ့၊ အင်ကြင်းရဲ့’

‘ကြည်စမ်း ဒီမိန်းမက အစ်ကိုကို ‘မောင်’ချင်း မီးဖွန်အောင် ခေါ်ပြီး မြူးနေလိုက်တာ အမြင်ကိုက်ပေရ’

မနာလိုစိတ်တွေ စေ့ဆော်တွန်းအားပေးလာသဖြင့် ခိုက်ခိုက်ရိုင်းရိုင်းလုပ်ရပ်နှင့် တုံ့ပြန်ရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပြီး...

‘ဒါဆို မင်္ဂလာဆောင်ရင် မမ မိဘတွေ ဖိတ်ဂဦးမှာပေါ့နော်’

အင်ကြင်းစကားကို နားမလည်ဟန်နှင့် ခရေက စူးစမ်းသလို ကြည့်ရင်း...

‘အင်ကြင်းကလည်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ’

‘မမ မသိသေးဘူးလား၊ မမရဲ့ မိဘအရင်းတွေကို ဖိတ်ခေါ်တာလေ၊ အင်ကြင်းလည်း ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာတော့ မသိပါဘူး’

အင်ကြင်းရဲ့ မိဘတွေကို မေးကြည့်လိုက်ပေါ့ ကိုယ့်သမီးရဲ့ မင်္ဂလာပွဲ သူတို့လည်း တက်ချင်ရှာမှာ’

အင်ကြင်း၏ စကားတွေက တော်တော်လွန်လာပြီ။ မိဘရင်း တွေရှိရန်နှင့် သက်သက်မဲ့ စိတ်ရှုပ်ထွေးအောင် သွေးခွဲစကားတွေ လာပြောနေသည်။

‘အင်ကြင်း... ညီမလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မောင်ပြောတော့ မယုံခဲ့ဘူး၊ ခုတော့ လက်ခံရမလို ဖြစ်နေပြီ’

‘ကိုရဲစွမ်းက ဘာတွေပြောလို့လဲ’

‘ကိုရဲစွမ်းနဲ့ မမတို့ မင်္ဂလာကိစ္စကို အင်ကြင်းက တားဆီးချင် နေတာတဲ့’

‘အဲဒါ အမှန်ပဲ မခရေ၊ မခရေလိုမျိုးရိုးမတိကျ မသေချာတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ဖေဖေတို့ ဘာလို့ မွေးစားခဲ့ရသလဲ ဆိုတာ အင်ကြင်း နားမလည်ဘူး’

‘ဘာ... ငါက မွေးစားသမီး ဟုတ်လား၊ အင်ကြင်း နင် ပေါက်ကရတွေ လျှောက်မပြောနဲ့နော်’

‘ဟား... ဟား... ဟား ပေါက်ကရ လျှောက်ဖွနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်ရပ်မှန်တွေ တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်ကို အသိပေးနေတာပါ မခရေ၊ အို... မခရေလို့တောင် မခေါ်နိုင်တော့ဘူး၊ ညည်းလို အုတ် ကြားမြက်ပေါက်က မတန်မရာနဲ့ ရွှေမင်းသားကို လှမ်းပြီး လက်တွဲ ချင်ရလား၊ သားရေပေါ်အိပ် သားရေနားစားတဲ့ ဟာမ’

‘အင်ကြင်း... မခိုက်ရှိုင်းနဲ့နော်၊ နင် ကိုရဲစွမ်းကို တစ်ဖက် သတ်ကြိတ်ကြိတ်ပြီး မနာလိုတွေ ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား’

ခရေ စောဒကတက် စွပ်စွဲရင်း ဒေါသတွေထွက်ပြီး စိတ်လှုပ် ရှားလာသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်နှင့်အမျှ နှလုံးက မခံမရပ်နိုင် အောင် အောင့်လာ၏။

‘ကိုရဲစွမ်းက အင်ကြင်းလို သူဌေးသမီးအစစ်နဲ့မှ ဂုဏ်ရည်

တူချင်း တူတော့မပေါ့ ခရေရဲ့၊ ခွေးတိုးဝက်ဝင် ကလေးကဥကများ သိုက်တုံးဖို့ ကြံရသေးတယ်’

‘အင်ကြင်း... နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်’

‘မပိတ်ဘူး၊ မွေးစားသမီးက လူပါးဝလို့ ငါက မတရားပြော နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာ ဖတ်ကြည့်လိုက်’

အင်ကြင်းက ညဝတ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ စာချုပ်ကို ခရေအား ပေးလိုက်သည်။ ခရေ ကယောင်ကတမ်းနှင့် ဖြန့်၍ ဖတ်လိုက်၏။ အကြောင်းအရာကို သေချာနားလည်သွားသောအခါ မတ်မတ်ပင်မရပ် နိုင်တော့ဘဲ ဒူးထောက်ကျသွားသည်။ ဘယ်ဘက်ရင်ညွှန်ဆီမှ စူးစူးရှရှ နာကျင်လာ၏။ စာချုပ်လည်း လက်ထဲမှ လွတ်ကျသွားသည်။

‘ဟင်... ယုံပြီလား၊ ခုတော့ ယုံသွားပြီ မဟုတ်လား၊ ဒီ အိမ်မှာမွေးစားသမီးအတွက် နေရာမရှိဘူး ချချက်ချင်းဆင်းသွားလိုက်’

အင်ကြင်းက ဒေါသတကြီးနှင့် တဝန်းဝန်းခုန်ပေါက်ရင်း ခရေအား နှင်ချနေသည်။ ခရေမှာတော့ ချွေးစေးတို့ သီးထလာအောင် နှလုံးဝေဒနာကို ခံစားနေရ၏။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ ကောင်းလှ သည့် မွေးစားသမီးကိစ္စက သူ့နှလုံးသွေးကို ပြောင်းပြန်လည်ပတ်စေခဲ့ ပြီ ဖြစ်၏။ အားကိုးစရာမရှိတော့သလို ခိုကိုးရာမဲ့သွားသလို အပြင်း အထန် ခံစားနေရသည်။

ဝုန်းဒိုင်းကျ ဆူညံနေသည့် အသံများကြောင့် မေမေဒေါ်မာ လာ အခန်းထဲသို့ အပြေးအလွှား ဝင်ရောက်လာ၏။ ဒူးထောက်ရက် ဖြစ်နေသော ခရေကို တွေ့ပြီး စိတ်ပူသွားရှာသည်။

‘ဟင်... သမီး ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဒါ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ ဟဲ့... အင်ကြင်း ပြောစမ်း၊ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ’

ဒေါ်မာလာက ခရေကို မြှေးပွေ့လိုက်၏။ အမေ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားသော ခရေ၊ စိတ်လျှော့လိုက်သလို အရပ်ကြီးမြတ် ဖြစ် သွားသည်။ ကြမ်းပေါ်မှ စာချုပ်ကို တွေ့၍ ဒေါ်မာလာ ကောက်ယူ ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

ဒေါ်မာလာ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားသလို ခေါင်းမီးတောက် သွားသည်။ ခရေ ဘာဖြစ်သွားသလဲ ဆိုတာ ဒေါ်မာလာ သိလိုက်ပြီ။

‘အင်ကြင်း... နင်... နင်... ဒီကိစ္စကို...’

‘ဟုတ်တယ် သမီးပြောပြလိုက်တာ ဘယ်နှယ် မွေးစားသမီး ကများ’

‘ညည်း... ညည်း ယုတ်မာလှချည်လား’

ဒေါ်မာလာ အင်ကြင်းကို အပြစ်တင်ရင်း ခရေအား လှုပ် ကြည့်သည်။

‘ခရေ... ခရေ... ဟဲ့... သမီး ခရေ’

ခရေက ခေါ်မရတော့ စိတ်ထိခိုက်ပြီး ရောဂါထကာ သတိ လစ်သွားခဲ့ပြီ။

‘သွား... ကားထုတ်ထား ခရေကို ဆေးရုံပို့ရအောင်’

‘သမီး မပို့နိုင်ဘူး၊ သမီး တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ကားမမောင်းနိုင်ဘူး’

ဒေါ်မာလာတစ်ယောက် အင်ကြင်းကို ဖျောင်းဖျ၍ ရမည် မဟုတ်မှန်း သိလိုက်ပြီမို့ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ခရေကို အသာချထား ကာ ဖုန်းကို ရှာ၏။ ဖုန်းထဲမှ ရဲစွမ်း၏ နံပါတ်ကို ရှာကာ လှမ်းဆက် လိုက်သည်။

‘မောင်... မောင်ရဲစွမ်းလား’

‘ဟုတ်ကဲ့... ခုပြောနေတာ’

‘အန်တီဒေါ်မာလာပါ၊ ခရေလေ ခရေ သတိလစ်သွားလို့ အိမ်မှာလည်း ကားမောင်းမယ့်သူ မရှိတော့...’

‘ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ ကျွန်တော် အခုလာခဲ့မယ်’

‘ကျေးဇူး...’

ဒေါ်မာလာစကားပင် မဆုံးလိုက် တစ်ဖက်မှ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွား၏။ ရဲစွမ်း ဒုန်းစိုင်းပြေးလာမှာပဲ ဆိုတာ ဒေါ်မာလာယုံသည်။

ဒေါ်မာလာက စာချုပ်ကို ကောက်သိမ်းပြီး ခရေနေသာအောင် ပြုစု ပေးနေလိုက်သည်။ သောက်နေကျ နှလုံးဆေးကိုလည်း တစ်လုံးတိုက် လိုက်၏။ ခရေက ပြန်ကို ထူမလာတော့။ ဒေါ်မာလာစိတ်ပူစွာနှင့် အသက်ရှူ မရှူစမ်း၊ နှလုံးခုန်မခုန်စမ်းရင်း ပျာယာခတ်နေရှာသည်။

ဒေါ်မာလာဖြစ်ပျက်နေပုံကို ကြည့်ပြီး အင်ကြင်းပင် အံ့သြ သွားသည်။ တကယ့် သမီးရင်းတစ်ယောက်အတွက် စိတ်ပူနေပုံမျိုးနှင့် ဆိုတော့ မွေးစားသမီးက သူများလားဟုပင် ထင်မိ၏။

မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် အကြာမှာပင် ဒေါ်လေးနှင့်အတူ ရဲစွမ်း အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ရဲစွမ်းလည်း ခရေဆီသို့ပင် ဦးတည်သွား ကာ ချီမထွေးပွေ့လိုက်သည်။ အင်ကြင်းထံသို့ အကြည့်တစ်ချက်ပင် ဝေ့မလာခဲ့။ သွေးမတော်သားမစပ် လူနှစ်ယောက် ခရေအတွက် ဖြစ်ပျက်နေပုံကို ကြည့်ကာ အင်ကြင်းမနာလိုမှုတွေနှင့် မွန်းကြပ်သွား ၏။

‘အန်တီ ဆေးရုံတင်တာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်’

‘အန်တီလည်း ဒါကြောင့် မောင်ရဲစွမ်းကို လှမ်းခေါ်ရတာ ပေါ့’

‘ဒါဆို သွားကြစို့ အချိန်ဆွဲနေလို့ မဖြစ်ဘူး’

ရဲစွမ်းက ပြောပြောဆိုဆိုပင် ခရေကို စွေခနဲ ကောက်ချီကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွား၏။ ရဲစွမ်း ပွေ့ချီသွားသူက သူသာဖြစ်လိုက် လျှင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲဟု တွေးမိသော်လည်း ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ကြောင်း အင်ကြင်း ကောင်းကောင်း သိခဲ့ပြီ။

ခရေကို ပွေ့ချီပြီး ဆင်းလာသည့် ရဲစွမ်းကို တွေ့တော့ ဦးအောင်ပွင့် သတိလက်လွတ်နှင့် ပြေးလာ၏။

‘သမီး ခရေ သတိကောရရဲ့လား’

‘ရပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့ ခုပဲ ဆေးရုံသွားကြ

မှ၊ မောင်ရဲစွမ်းလည်း ပါတာပဲဟာ၊ ဟင်... ကိုကို ကိုကိုအားပြု
တုတ်လည်း မပါဘူး၊ ဒီအထိ ဒီအတိုင်းလျှောက်လာတယ်’

ထိုအခါမှ ဦးအောင်ပွင့်လည်း သူ့ကိုယ်သူ အားလုံးပြန်ကောင်း
သွားပြီး...

‘ဟာ... ဟုတ်ပါ၊ ကျုပ်... ကျုပ် အားလုံးပြန်ကောင်းသွား
ပြီ’

ဦးအောင်ပွင့် ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြေးသွားပြန်ကာ ကားတံခါး
ကို ဖွင့်၍ ရဲစွမ်း ခရေကို ကားထဲနေရာချနိုင်အောင် ကူညီပေးနေသေး
၏။

ထိုအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး အင်ကြင်းလည်း တော်တော်အံ့သြသွား
သည်။ တုတ်ကောက်မလွတ်သည့် ဒုက္ခိတက လူကောင်းလို သွက်
သွက်ပြေးနိုင်နေသည်။ ဒါ ခရေအတွက် ပူပန်စိတ်က စေ့ဆော်ပေး
လိုက်သော စိတ်ဓာတ်စွမ်းအားပင် ဖြစ်ရမည်။ ခရေတို့ကတော့ သတိ
လစ်နေတာတောင် ဖေဖေကို အကောင်းပကတိဖြစ်အောင် စွမ်းဆောင်
ပေးလိုက်နိုင်ပြန်ပြီ။

အားလုံးက အင်ကြင်းအား ရှိသည်ဟုပင် မထင်ကြ။ ရဲစွမ်း
ကားနှင့် အကုန်လုံးဆေးရုံသို့ လိုက်သွားကြ၏။ ဒီက သမီးရင်းတစ်
ယောက်ကို အထီးကျန်ဖြစ်အောင် ပစ်ထားခဲ့ကြပြီ ထင်၏။ အင်ကြင်း
ကြေကွဲစွာနှင့် တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငို လိုက်တော့သည်။

ဆရာဝန်ကြီးများ၏ ကြပ်မတ်ကုသမှုကို ခံယူပြီးသော်လည်း
ခရေ သတိမရသေး။ အောက်ဆီဂျင်ပေးထားရသလို ဒရစ်လည်းသွင်း
ထားရ၏။ ဓာတ်မှန်အဖြေကို စောင့်၍ လိုအပ်ပါက ခွဲစိတ်ကုသမှု
ပြုရမည်ဆို၍ အားလုံးစိတ်ပူနေကြ၏။

အဆိုးထဲက အကောင်းဟု ပြောရမည်လား မသိ။ ခရေ
သတိမရသေးသည့် အချိန်မှာပင် ဦးအောင်ပွင့်က ဂျောင်းဂျောင်းပြေး
အောင် လမ်းလျှောက်လာနိုင်ခဲ့ပြီ။ ဒါကလည်း ဦးအောင်ပွင့်၏ ခရေ

အပေါ်ထားသည့် မိဘမေတ္တာနှင့် စိုးရိမ်ပူပန်မှုက ပေးခဲ့သော မသိစိတ်
၏ စေ့ဆော်စေစားမှု တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ပေမည်။

အင်ကြင်းယူလာပြသော စာချုပ်အရ ခရေဆိုသည့် မိန်းက
လေးက ဦးအောင်ပွင့်တို့၏ သမီးအရင်းမဟုတ်။ သို့သော်လည်း ဒေါ်မာ
လာနှင့် ဦးအောင်ပွင့်တို့ ခရေအပေါ်ထားသည့် မေတ္တာက အစစ်ဖြစ်
မှန်း အထင်အရှားမြင်တွေ့နေရ၏။

‘ခရေအပေါ်ထားတဲ့ အန်ကယ့် မေတ္တာတရားကတော့ အံ့သြ
စရာပဲနော်၊ အန်တီ’

အထူးကုဆရာဝန်ကြီးအခန်းသို့ အခေါက်ခေါက်သွားကာ
ခရေအခြေအနေကို မေးမြန်းစုံစမ်းနေသည့် ဦးအောင်ပွင့်ကို ကြည့်ပြီး
ရဲစွမ်းက ပြောလိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ် မောင်ရဲစွမ်း၊ သူတို့သားအဖရဲ့ အပြန်အလှန်ထား
ကြတဲ့ မေတ္တာတရားက မဆန်းဘူးလား၊ လေဖြတ်ပြီး ထောင့်တန်း
ဆွဲနေတဲ့ အဖေ ပြန်ကောင်းသွားတာကိုပဲ ကြည့်လေ၊ ခရေအပေါ်
ဘယ်လောက် စိတ်ပူသလဲဆိုတာကို ပြလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ စိတ်တန်ခိုးရဲ့ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုကို
မျက်မြင်တွေ့လိုက်ရတာပါပဲ’

‘ဟုတ်တယ် မောင်ရဲစွမ်း၊ ဒါကြောင့် ခရေလေးလည်း သူ့
အဖေရဲ့ မေတ္တာကြောင့် ပြန်ကောင်းလာမယ်လို့ အန်တီယုံတယ်ကွယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်လည်း အဲသလိုပဲ ယုံကြည်ပါတယ်
အန်တီ’

ရဲစွမ်းနှင့် ဒေါ်မာလာ လူနာစောင့်လုပ်ရင်း စကားပြောနေကြ
ခြင်း ဖြစ်၏။ ဒေါ်မာလာလည်း ခရေကို မျက်ခြေမပြတ်ကြည့်ကာ
စိတ်ပူပန်မှုကို ချုပ်တီးနေရှာ၏။ ဒီအတိုင်းဆို စာချုပ်က အတုကြီးများ
ဖြစ်နေမလားဟု ရဲစွမ်း တွေးလာရတော့သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဒေါ်မာ
လာက ရဲစွမ်းကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း လက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍...

‘အခု ရှုပ်မှနောင်ရှင်းတဲ့ အန်တီမျိုသိပ်မထားနိုင်တော့တဲ့ စကားတစ်ခွန်း ရင်ပေါ်သွားအောင် မောင်ရဲစွမ်းကို ပြောပြချင်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ အန်တီ’

ဒေါ်မာလာက ယတိပြတ် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ဟန်နှင့်...

‘တကယ်တော့ ခရေဟာ အန်တီတို့ သမီးရင်းမဟုတ်ဘူး၊ သူသုံးနှစ်သမီးမှာ မွေးစားခဲ့တာ သမီးရင်းမဟုတ်တဲ့အတွက် မောင်ရဲစွမ်း လက်ထပ်နိုင်ပါ့မလား’

‘ဒီကိစ္စသိပြီးမှ လက်ထပ်ဖို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ’

‘ဟင်... ဒါ... ဒါဆို... အင်... အင်ကြင်း’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အင်ကြင်း စာချုပ်ယူပြီး ကျွန်တော့်ဆီ လာပြသေးတယ်လေ’

‘အင်း... သမီးရင်း အင်ကြင်းနဲ့ စိတ်ဓာတ်က မကောင်းလိုက်တာ မိဘကို အရှက်ရအောင် လုပ်နေတာပဲ၊ ခရေကိုလည်း သူပြောလိုက်လို့ ခုလို ဖြစ်သွားတာ’

‘ကျွန်တော် ရိပ်မိပါတယ် အန်တီ၊ ခရေဟာ မွေးစားသမီးမို့ အမွေတစ်ပြားမှ မရဘူးဆိုလည်း ကျွန်တော် ခရေကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခေါ်သွားမှာပါ’

‘ဝမ်းသာလိုက်တာ သားရယ်၊ ဒီလောက် စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ သားနဲ့ ခရေလေး ဆုံခွင့်ရတာဟာ သူတော်ကောင်းကို နတ်ကောင်းမ၊ တာပါပဲကွယ်’

ထိုအခိုက် ဦးအောင်ပွင့် ရောက်လာကာ...

‘ခရေကို အမြန်ဆုံး ခွဲစိတ်ကြလိမ့်မယ် ခင်’

‘ရှင်’

‘ဒါပေမဲ့ ဘာမှ ပူစရာမရှိပါဘူး၊ ခွဲစိတ်ပြီးတာနဲ့ လုံးဝပြန်ကောင်းသွားမှာတဲ့၊ မခွဲဘဲနေလည်းရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ခါ ရှော့(ခါ)ရရင် မလွယ်ဘူးတဲ့’

‘ဒါဆို ခွဲသာခွဲလိုက်ပါ ကိုကိုရယ်’

‘ကိုကိုလည်း ခွဲမယ်လို့ပဲ ပြောခဲ့တာပါ’

‘ဘာတွေများ လိုအပ်ဦးမလဲ အန်ကယ်’

‘အရေးပေါ်လိုနိုင်တာက သွေးပဲ မောင်ရဲစွမ်း’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်နဲ့ ခရေကလည်း သွေးအမျိုးအစား မတူတော့ အိုသွေးလှူမယ့်သူပဲ ရှာရတော့မှာ လိုအပ်ရင်လည်း ဝယ်သင့်ဝယ်ကြတာပေါ့’

‘အင်း... ဒီလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာပေါ့’

ထိုအချိန်မှစ၍ ဦးအောင်ပွင့်နှင့် ရဲစွမ်းတို့ အထူးကုဆေးရုံကို အိမ်လို သဘောထားကာ ခရေခွဲစိတ်ကုသမှုကို ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်ပြီး လိုအပ်သမျှ ပံ့ပိုးပေးကြ၏။ ဒေါ်မာလာကတော့ အိမ်နှင့် ဆေးရုံကူးလိုက်သန်းလိုက် ရှိနေခဲ့သည်။ အင်ကြင်းကတော့ လုံးဝပေါ်မလာခဲ့။

ခွဲစိတ်မှုပြုလုပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် ခရေ ကောင်းမွန်စွာ သတိရလာ၏။ ဦးအောင်ပွင့်နှင့် ရဲစွမ်းတို့ကို ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးပြသည်မှလွဲပြီး စကားမပြော၊ မေးသမျှကို ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါနှင့်သာ ဖြေသည်။ ဒေါ်မာလာရောက်လာတော့မှ သားအမိတွေ လက်ချင်းဆုပ်၍ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း မျက်ရည်ဝေ့ပြီး စကားပြောတော့သည်။

‘သက်သာရဲ့လား နေသာရဲ့လား သမီး’

‘ဟုတ်ကဲ့ ခွဲထားတဲ့ ဒဏ်ရာက နာတာလောက်ပဲ ရှိတော့ပါတယ်၊ အသက်ရှူလို့လည်း ကောင်းတယ်၊ မောလည်း မမောဘူး ဒါပေမဲ့...’

‘ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ၊ မေမေ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ သမီး’

‘သမီး... သမီးက မေမေတို့သမီး မဟုတ်ဘူးဆို’

‘သမီးရယ် ဒီအချိန်မှာ ဒါတွေက ဘာမှအရေးမပါပါဘူး၊ သမီးကျန်းမာရေးကိုပဲ ဂရုစိုက်ပါ’

‘ဒီကိစ္စ သမီး ဘယ်လိုသိတာလဲ’

‘အငယ်မ စာချုပ်တွေသွားပြီး ပြောလိုက်တာ ကိုကို’
‘တောက်’

ဦးအောင်ပွင့် မကျေမနပ်နှင့် တက်ခေါက်လိုက်၏။

‘အဖြစ်မှန်ကိုတော့ သမီးသိပါရစေ မေမေ’

ဒေါ်မာလာ သက်ပြင်းရှိက်၏။ ရဲစွမ်းလည်း ခရေ၏ ခံစားမှု
ကို မျှဝေကာ သနားမိရသလောက် အင်ကြင်းအပေါ် ဒေါပွလျက်ရှိ
သည်။

‘အင်း... ဟုတ်ပါတယ် သမီး။ သမီး သုံးနှစ်သမီးအရွယ်မှာ
မေမေတို့ တရားဝင်မွေးစားခဲ့တာ၊ သမီးရဲ့ မိဘတွေက သိပ်သဘော
ကောင်းတဲ့ မေမေတို့ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ သမီးဖေဖေ ဦးဇော်မြင့်က
သမီး အခါလည်လောက်မှာ ကားအက်ဆီးဒင်(နဲ့) ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားတာ
လေ’

ခရေမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာ၏။ ဒေါ်မာလာက
ထိုမျက်ရည်များကို တယုတ်ယုတ်ပေးသည်။

‘သမီး မေမေကလည်း နှလုံးရောဂါရှိတယ်၊ လင်သားဆုံး
သွားလို့ စိတ်ထိခိုက်ပြီး တရှောင်ရှောင် ဖြစ်သွားရာက သမီးသုံးနှစ်
အရွယ်မှာပဲ ဆုံးသွားပြန်ရှာတယ်လေ’

ခရေ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေပြီ ဖြစ်၏။ ဦးအောင်ပွင့်နှင့်
ဒေါ်မာလာလည်း မျက်ရည်ပဲနေကြသည်။

‘သမီး... မငိုနဲ့ နှလုံးပြန်ထနေဦးမယ်၊ ဘာပဲပြောပြော
သမီးက ဖေဖေတို့သမီးပဲ၊ သမီးရဲ့ မိဘတွေက ဖေဖေတို့ ကျေးဇူးရှင်
တွေ အဲဒီအတွက် သမီးကို စောင့်ရှောက်ခွင့် ရခဲ့တာကိုပဲ ဖေဖေတို့
ဝမ်းသာကျေနပ်နေတာ’

‘ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အရင်အတိုင်းပဲနေပါ သမီးရယ်၊ စိမ်းမ
သွားပါနဲ့၊ ကဲ... မောင်ရဲစွမ်း သမီးကို နှစ်သိမ့်ပေးလိုက်ပါကွယ်’

ခရေကို ရဲစွမ်းလက်အပ်၍ ဦးအောင်ပွင့်တို့ ရှောင်ထွက်သွား
ကြ၏။ ရဲစွမ်း ခရေနားကပ်၍ ထိုင်လိုက်သည်။

‘မောင်... ခရေကို ချစ်နိုင်သေးရဲ့လားဟင်’

‘ပိုပြီးတော့တောင် ဂရုဏာသက်ပြီး မြတ်နိုးမိပါတယ် ခရေ’

‘မွေးစားသမီးဆိုတာ သိရတော့ စိတ်မပျက်ဘူးလား’

‘ဘာဆိုလဲ ခရေရယ်၊ မောင်က ခရေကို ချစ်တာလေ၊
အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ အခြေအနေက မောင်ကို ဘယ်လိုမှ မတားဆီးနိုင်ပါ
ဘူး၊ ခရေပြန်ပြီး ကျန်းမာလာတာနဲ့ လက်ထပ်မှာ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ရယ်’

ခရေက လက်လှမ်းလာသဖြင့် ရဲစွမ်း ထိုလက်ကို ဆုပ်ကိုင်
ကာ သူပါးတွင် အပ်ထားလိုက်၏။ ခရေထံမှာ အပြုံးတစ်ပွင့် လင်း
လက်သွားတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

အခန်း(၉)

ခေတ်မီဆေးပညာ၊ ငွေကြေးနှင့် ကုသိုလ်ကံတို့ အချိုးညီညီ ပေါင်းစပ်နိုင်သဖြင့် ခရေတစ်ယောက် ကျန်းမာလန်းဆန်းလာ၍ အားလုံး ဝမ်းသာနေကြ၏။ ဒီနေ့ ဓာတ်မှန်ပြန်ရိုက်ပြီး ဆရာဝန်ကြီးအဖွဲ့ ပြန်လည်စစ်ဆေး၍ အခြေအနေပုံမှန်ဆိုလျှင် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်အတွင်း ဆေးရုံမှ ဆင်းရတော့မည်။

ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ ရဲစွမ်းခွဲကျွေးသည့် စွပ်ပြုတ်ကို သောက်နေသော ခရေ၏ မျက်နှာလေးက ကြည်လင်ရွှင်ပြလျက်ရှိ၏။ ဦးအောင်ပွင့်နှင့် ဒေါ်မာလာတို့လည်း သမီးနှင့် သမက်လောင်း၏ ချစ်ခင်ကြင်နာမှုကို ကြည့်ကာ ဝီတိဖြစ်နေကြသည်။

‘ဆေးရုံက ဆင်းရင် ပြင်ဦးလွင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကလေးဖြစ်ဖြစ် သွားပြီး အနားယူကြရအောင်နော် ခရေ’

‘ကောင်းသားပဲ မောင်၊ ခရေလည်း ခရီးမထွက်ဖြစ်တာ တော်တော်ကြာနေပြီ’

‘သွားကြပေါ့၊ သမီးဖေဖေလည်း ကျန်းမာရေးကောင်းလို့ စက်ရုံမှာ ပြန်ပြီး တာဝန်ယူနိုင်နေပါပြီ’

‘ဟုတ်တယ် သမီး၊ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့သာ သွားကြ’

မိဘများ၏ ခွင့်ပြုမှုကြောင့် ရဲစွမ်းနှင့် ခရေတို့ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ကျေနပ်စွာ ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ချစ်သူခွဲကျွေးသဖြင့် စွပ်ပြုတ်တစ်ဖန်းကန်လည်း ပြိုက်ခဲနဲ။

ရဲစွမ်းက တစ်ရှူးနှင့် နှုတ်ခမ်းများကို သုတ်ပေးပြီး ရေအေး တစ်ခွက်ပါ တိုက်သည်။

ထိုအခိုက် အခန်းထဲသို့ အင်ကြင်းနှင့် လူကြီးတစ်ဦး ဝင်လာကြ၏။ ခရေကို တယုတယပြုနေသည့် မြင်ကွင်းအား အင်ကြင်း မြင်ဖြစ်အောင်မြင်လိုက်သေးသည်။ အင်ကြင်းနှင့် ပါလာသူကိုမြင်တော့ ဦးအောင်ပွင့်တို့ လင်မယားပျာပျာသလဲ ဆီးကြိုနေရာပေးကြ၏။

‘ဟာ... အစ်ကိုကြီး ဘယ်က ဘယ်လို သတင်းကြားပြီး ရောက်လာတာလဲ မတွေ့တာဖြင့် ကြာလှပေါ့’

‘သတင်းမကြားပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်တာဝန် ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ဖို့ အိမ်ကိုရောက်တော့မှ ခရေ ဆေးရုံတက်နေရတယ် ဆိုတာ သိလို့လိုက်လာတာ’

‘ဪ... ဒီလိုကိုး ကိစ္စလေး အမိန့်ရှိပါဦးဗျာ’

‘ကိစ္စက အထွေအထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုအောင်ပွင့်လည်း သိပြီးသားဟာ၊ မနက်ဖြန်ဆို ခရေ နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ပြည့်ပြီလေ’

‘ဟာ... ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ခရေလေး နေမကောင်းတာနဲ့ စိတ်ပူပြီး မေ့နေကြတာ၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ သမီးခရေ ဒါပဟိုတရားရုံးချုပ်ရှေ့နေကြီး ဦးကောင်းမြတ်ကျော်တဲ့၊ သမီးရဲ့ အဖေ ကိစ္စလာတာလေ’

ဦးအောင်ပွင့်စကားကြောင့် ခရေ၊ ရဲစွမ်းနှင့် အင်ကြင်းက အံ့သြသွားကြ၏။ ထိုအထဲ အင်ကြင်း၏ စိတ်ဝင်စားမှုက ပိုနေသွားနေသည်။ မွေးစားသမီး၏ အမွေကိစ္စဆိုတော့ သူ့သိပ်သိချင်နေ၏။

‘ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်မမလေးရဲ့ စသတမ်းစာအုပ် အရေနှစ်

ဆယ့်သုံးနှစ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ သူတို့ထားခဲ့တဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုအရပ်ရပ်ကို ခရေက လက်ခံရမှာပါ။ ဒီတော့ ကိုအောင်ပွင့်တို့ ဇနီးမောင်နှံရဲ့ အမွေထိန်းကာလလည်း ပြီးဆုံးသွားပြီလို့ မှတ်ယူရမှာပါ။

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်တို့ သိရှိနားလည် ပြီးသားပါ’

လုံးစေ့ပတ်စေ့ နားမလည်သော်လည်း ရေးတေးတေးတော့ သဘောပေါက်သွားသည်။ အင်ကြင်း ရင်တွေပူကာ မျက်စေ့မျက်နှာ ပျက်သွား၏။ ခရေလည်း တော်တော်အံ့သြနေမိသည်။

‘တကယ်တော့ စက်ရုံနဲ့ ထီးလုပ်ငန်းက ခရေမိဘတွေ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တာပါ။ ဖေဖေတို့က လူမမယ်သမီးလေးရဲ့ အမွေတွေကို ထိန်းသိမ်းပြီး တိုးပွားအောင်လုပ်ခဲ့ရုံပါပဲ။ ဖေဖေတို့က သမီးမိဘတွေရဲ့ သူငယ်ချင်းလူယုံတွေပေါ့’

‘ရှင်’

ခရေထံမှ အာမေဋီတ်သံ ထွက်လာသလို အင်ကြင်းတစ်ယောက် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်သွား၏။ မိမိတို့ ပိုင်ဆိုင်တာတွေ ဟု ထင်ပြီး မာန်တက်နေရာမှ လန့်နိုးသွားရသည်။ တကယ်တမ်း ပိုင်ဆိုင်သူက ခရေဆိုပါလား။ သူက အမွေထိန်းတစ်ယောက်၏ သမီးသာ ဖြစ်နေသည်။

ဒါတောင် ခရေကို သူနှင်ချမိသေး၏။ အခြေအနေ ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားသည့်အတွက် စိတ်နာနေသော ခရေကသာ ပြန်နှင်ချခဲ့လျှင် အင်ကြင်း ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးရပေတော့မည်။ အင်ကြင်းရှက်စိတ်၊ မနာလိုစိတ် ကြောက်ရွံ့စိတ်တို့နှင့် သွေးပျက်နေခဲ့ပြီ။

‘သေတမ်းစာမှာ ကိုအောင်ပွင့်တို့ မသိအောင် ဒေါ်မမလေး ထပ်ဖြည့်ခဲ့တဲ့ အပိုဒ်တစ်ပိုဒ် ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒါကို နားလည်လွယ်အောင် ပြောရရင်တော့ ကိုအောင်ပွင့်တို့ တာဝန်ယူထားတဲ့ ကာလအတွင်း လုပ်ငန်းပျက်စီးသွားရင် ဘာမှပြောစရာမရှိပေမယ့် အောင်

မြင်ဖြစ်ထွန်းလာခဲ့ရင်တော့ ဦးအောင်ပွင့်တို့အတွက် ရပိုင်ခွင့်ကို ခရေ ဆန္ဒတစ်ခုတည်းနဲ့ သင့်လျော်သလို ခွဲဝေပေးဖို့ပါပဲ’

‘ရှင်’

ခရေမှာ ရှင်ဆိုသော စကားတစ်လုံးမှ လွဲပြီး ဘာမှ မပြောတတ်တော့။ အင်ကြင်းအတွက်တော့ ကျားသနားမှ နွားချမ်းသာရမည့် ကိန်း ဆိုက်နေခဲ့ပြီ။

‘အဲဒါ သမီး ခရေရဲ့ ဆန္ဒကိုပြော အန်ကယ်တစ်ခါတည်း စီစဉ်ပေးခဲ့မယ် သမီး’

ဦးအောင်ပွင့်၊ ဒေါ်မာလာနှင့် အင်ကြင်းတို့၏ အနာဂတ်က ခရေ၏ နှုတ်ထွက်စကားတစ်ခွန်းပေါ်တွင်သာ တည်မှီနေပါသတဲ့။ ထိုအဖြစ်ကို အင်ကြင်း မခံစားနိုင်တော့ မွေးလာကတည်းက သူ့ဌေးသမီးအဖြစ် နေလာခဲ့ပြီးမှ ဒီနေ့ကျမှ ထိုအဆင့်အတန်းက ရုတ်ချည်းဆိုသလို ပျက်စီးသွားပြီး သူများမျက်နှာ ကြည့်နေရမည့်ဘဝ ရောက်သွားခဲ့ရသည်။ အင်ကြင်းဘဝက ‘ရွက်ကျပင်ပေါက်’ ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။

အင်ကြင်း ခရေမျက်နှာကို အကဲခတ်လိုက်၏။ သိသာသော အဖြေကို ခရေဆီမှာ ရှာ၍မရ။ အင်ကြင်းစိတ်မောလွန်းလှသဖြင့် မတ်မတ်ပင် မရပ်နိုင်တော့ဘဲ နီးရာခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။ ခရေထံမှ စကားကို အားလုံးမျှော်လင့်နေကြ၏။

‘သမီး ဘာကို ဆုံးဖြတ်ရမှာလဲ အန်ကယ်’

‘ဪ... မွေးစားဖေဖေ ဦးအောင်ပွင့်တို့ကို ဘယ်လို ခွဲဝေပေးမလဲဆိုတာပေါ့’

‘အို... ဘာမှ ခွဲဝေပေးနေစရာ မလိုပါဘူးရှင်’

ခရေ၏ မာမာထန်ထန် စကားကြောင့် ဒေါ်မာလာမျက်နှာညှိုးသွားသလို အင်ကြင်း သွေးပျက်သွား၏။ ရဲစွမ်းပင် ခရေကို နားမလည်နိုင် ဖြစ်သွားသည်။

‘ဖေဖေနဲ့ မေမေက မိဘရင်းမဟုတ်ဘူး ဆိုပေမယ့် သမီးရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေလေ၊ သမီးက ခွဲဝေပေးနေစရာ မလိုပါဘူး။ ဒါ ဖေဖေကဲ့တိုင်းပဲရိယနဲ့ ကြိုးစားလို့ တိုးပွားလာခဲ့တာပါ။ ဖေဖေက သာ သမီးကို အမွေပေးရမှာ၊ သမီးတောင်းပန်ပါတယ် ဖေဖေနဲ့ မေမေရယ်၊ သေတပန်သက်တဆုံး သမီးရဲ့ မိဘတွေအဖြစ် ဆက်နေ ပေးကြပါနော်’

ခရေစကားကို ကျေနပ်စွာနှင့် ပထမဆုံးထောက်ခံလိုက်သည် က ရဲစွမ်းသာ ဖြစ်၏။

‘မှန်လိုက်တာ ခရေရယ်၊ ခရေသာ အန်ကယ်တို့ကို သေခန်း ပြတ်ရင် မောင် ခရေကို လက်မထပ်တော့ဘူးလို့တောင် တွေးနေတာ၊ ခရေက လူပီသတဲ့ လူတစ်ယောက် စိတ်သဘောထားပြည့်ဝတဲ့ မိန်း ကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ သိလိုက်ရလို့ မောင် ပိုပြီး တန်ဖိုးထား မြန်နိုးမိတယ်သိလား’

ခရေ လန်းဆန်းစွာ ပြုံးသည်။ ဦးအောင်ပွင့်နှင့် ဒေါ်မာလာတို့ မျက်ရည်လည်နေကြ၏။

‘ဖေဖေနဲ့ မေမေ သမီးကို ပစ်မသွားကြပါနဲ့နော်’

ဦးအောင်ပွင့်နှင့် ဒေါ်မာလာက ပီတိလွမ်းသော ကျေနပ်ခြင်း များနှင့် ခရေအား ပိုက်တွေးယူယလိုက်ကြသည်။

‘အန်ကယ်ကို ကျေးဇူးတင်ပေမယ့် အန်ကယ် ဘာမှလုပ်စရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ သေတမ်းစာကိုသာ ဆွဲပြန်လိုက်ပါတော့ရှင်’

‘ဟား... ဟား... ဟား ငွေကြောင့် သွေးမကွဲတဲ့ မိသားစု ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်၊ ကြည့်နူးစရာကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ ကိုင်း... ကျွန်တော်အလုပ် မရှိမှတော့ ပြန်ပါတော့မယ် မိသားစုပျော် ပျော်ပါးပါး နေခဲ့ကြပါဗျာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပဲနော် အစ်ကိုကြီး’

ရှေ့နေကြီးထွက်သွားတော့မှ အင်ကြင်းကို သတိပြုမိကြ၏။ စိတ်ခွန်အားချင်း ပြိုင်ရာတွင် ပိုးစိုးပက်စက် အရေးနိမ့်ခဲ့သော အင်ကြင်း မျက်နှာမဖော်ပုံ။ ခေါင်းမမော့ပုံ။

‘ညီမလေး လာလေ’
ခရေက နွေးထွေးစွာ လှမ်းခေါ်၏။ အင်ကြင်း ခေါင်းခါ သည်။

‘ရတယ် မမ’
‘သမီးငယ်... မမရဲ့ ဖြူစင်တဲ့ မေတ္တာတရားကို လက်တွေ့ သမီးခံစားခဲ့ရပြီနော်၊ ရှေ့လျှောက် ညီအစ်မနှစ်ယောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေသွားကြရမယ် ကြားလား’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ’
ခရေက အပေါ့သွားချင်သည်ဆို၍ အားလုံးယောက်ယက်ခတ် သွား၏။

ရဲစွမ်းက အကဲဆုံး။

‘ရပါတယ် မောင်ရယ်၊ ခရေ လျှောက်နိုင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ခရေမှာ မေမေရှိတယ်၊ ဒီကိစ္စမှာ မောင့်အကူအညီမလိုဘူး’

ခရေအပြောကြောင့် ဦးအောင်ပွင့်နှင့် ရဲစွမ်းတို့ သဘောတကွ ရယ်လိုက်ကြသလို ဒေါ်မာလာလည်း ပီတိဖြစ်သွား၏။ စပယ်ရှယ် ခန်းထဲမှ ရေအိမ်ထဲ အမေနှင့် သမီးဝင်သွားကြသည်။ ယောက်ျားသား နှစ်ယောက် အပေါက်ဝမှ စောင့်နေ၏။

ခဏကြာတော့ ခရေ ပြန်ထွက်လာသည်။ ရဲစွမ်းတွဲ၍ ခုတင် ဆီ ခေါ်သွား၏။

ခရေက အခန်းထဲ လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း...

‘ဟင်... ညီမလေးကော’
‘သူ့စိတ်ထိခိုက်သွားတယ်လေ၊ ရှက်လည်း ရှက်သွားမှာပေါ့’

သူလုပ်ခဲ့တာတွေ အတွက်လည်း နောင်တရနေမှာ ဒီအချိန် သူတစ်ယောက်တည်း နေပါစေ သမီးရယ်'

'အင်း... ဒါပေမဲ့ ညီမလေးကို လွှတ်မထားကြပါနဲ့နော်၊ အရင်ကထက်ပိုပြီး ဂရုစိုက်ပေး ကြင်နာပေးပါ မေမေရယ်'

'စိတ်ချပါ သမီးရယ် စိတ်ချပါ'

သြော်... အခုတော့ ရဲစွမ်းနှင့် ခရေ၏ အနာဂတ်လမ်းမှာ ဘာအတားအဆီး အနှောင့်အယှက်မှ မရှိတော့။ ဖြောင့်လျက် ဖြူးလျက် သာယာလျက် ပန်းမွှေရာ ရွှေကော်စော ခင်းထားသလို ဖြစ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

ခြောက်လဟူသော အချိန်ကာလက မျက်စေ့တစ်မှိတ်မျှသာ ကြာသလို ထင်ရ၏။ ဒီကြားထဲ အပြောင်းအလဲတွေ အဖြစ်အပျက်တွေ မြောက်များစွာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။

ရဲစွမ်းနှင့် ခရေတို့ မင်္ဂလာပွဲ ထမြောက်အောင်မြင်ခဲ့သည်က အကြီးမားဆုံး အပြောင်းအလဲ တစ်ခုဖြစ်သည်။

အင်ကြင်းလည်း ဘွဲ့ယူပြီးခဲ့ပြီ။ ခရေက အားလုံးကို ပိုင်ဆိုင်သော သူဌေးမကြီးလို ဂုဏ်မောက်မနေဘဲ မိဘနှင့် ညီမကို အစွမ်းကုန် ထောက်ပံ့ကာ ပြီးပြည့်စုံအောင် လိုက်လျော၏။

သူပြောခဲ့သလိုပင် ဦးအောင်ပွင့် အမွေပေးမှ ပေးသလောက်သာ လက်ခံမည်ဆိုသည့် စကားကိုလည်း ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းထားသည်။

ဒီတော့ သူတို့မိသားစုဘဝက တကယ့်ကို သာယာချမ်းမြေ့ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကာလများ ဖြစ်လာခဲ့၏။

အပျော်တကာ အပျော်ဆုံးသူများကတော့ ရဲစွမ်းနှင့် ခရေသာ ဖြစ်သည်။ ရဲစွမ်း၏ စက်ရုံမှ တိုက်ခန်းတွင်ပင် သူတို့ဇနီးမောင်နှံနေကြ၏။ ညနေစက်ရုံမှပြန်တိုင်း ဦးအောင်ပွင့်တို့အိမ် ဝင်သည်။ မိသားစုစုံညီ စားသောက်ပြီးမှ အိမ်ပြန်ကြ၏။

ဒီနေ့မှာတော့ သူတို့မိသားစုအားလုံး ရန်ကုန်လေဆိပ်မှ ပြည်ပထွက်ခွာဆောင်သို့ ရောက်ရှိနေကြသည်။ အင်ကြင်းက စင်္ကာပူတက္ကသိုလ်တစ်ခုတွင် ပညာဆက်သင်ဖို့ ခရီးထွက်မည်ဖြစ်သဖြင့် ပို့ဆောင်နှုတ်ဆက်ဖို့ ရောက်ရှိနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အင်ကြင်းက မိဘများနှင့် ရဲစွမ်းတို့ ဇနီးမောင်နှံကိုပါ ရှိခိုးကန်တော့သည်။

ပြီးတော့ တောင်းပန်စကားပြော၏။

'မမခရေနဲ့ အစ်ကိုအပေါ် အင်ကြင်းပြစ်မှားမိခဲ့သမျှ ပြုမိခဲ့သမျှ အပြစ်တွေက များလွန်းလှပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခုလို ရှိခိုးဝန်ချပြီး တောင်းပန်ရတာပါ။ ညီမလေးကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးကြပါနော်'

'ရပါတယ် ညီမလေးရယ်၊ မမတို့က အပြစ်လိုကို ယူဆထားတာမှ မဟုတ်တာ အစကတည်းက ခွင့်လွှတ်ပြီးသား'

'ဟုတ်တယ် အင်ကြင်း၊ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ မထားနဲ့၊ ဟိုမှာ ပညာကို ကြိုးစားသင် လိုတာရှိ ဖုန်းဆက်၊ ကြားလား'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို'

'ကဲ... ဖလိုက်က ခရီးသည်ခေါ်နေပြီ သွားတော့ ညီမလေး'

အင်ကြင်း ပြုံးပြန့်တင်ဆက်၍ လေဆိပ်အင်တင်ရာ လိုက်ခေါင်းထဲ ဝင်သွားသည်။ မိသားစုအားလုံး မြင်နိုင်သည်အထိ လက်ပြနှုတ်ဆက်ကြ၏။ များမကြာမီမှာပင် ကောင်းကင်ယံထဲသို့ လေယာဉ်တစ်စီး ပျံတက်သွားတာ တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ခွဲခွာရသည်မို့ မိဘများရော ရဲစွမ်းတို့ပါ မျက်နှာမကောင်း
ကြ။ သို့သော် ဒါ အားလုံးအတွက် အကောင်းဆုံးပင် ဖြစ်သည်
မဟုတ်လား။ ဘဝလက်တွဲဖော်စုံတွဲ နှစ်တွဲ၏ ခြေလှမ်းများက အပြန်
လမ်းဆီသို့။

ရဲစွမ်းနှင့် ခရေတို့၏ တွဲလက်များကလည်း ဘယ်တော့မှ
မခွဲစတမ်း ဆုံးဖြတ်ချက်များနှင့် အနာဂတ်လမ်းဆီသို့ ရှေးရှုလျက်။

BURMESE
CLASSIC

ချစ်များရှင်